SAN-ANTONIO
SĂRUTĂRI
UNDE ȘTII TU
14

SAN-ANTONIO

SĂRUTĂRI UNDE ȘTII TU

Original: *BONS BAISERS OÙ TU SAIS*

Colecția San-Antonio nr. 14

Traducere de
ANDREI DUȘESCU

virtual-project.eu

Editura Forum
1993

PARTEA ÎNTÂI

JOBURILE SUNT FĂCUTE
FACEȚI-VĂ JOSURILE

LULOTIPAC I

Ajunseseră la marginea uriașului lac artificial de la Brasilia, într-un loc pustiu al malului. Copaci ciudați cu crengi întortocheate creșteau ici și colo agățându-și brațele de buddha noduroși. Iarba era rară, prăfuită și părea o gigantică peladă. Mușuroaie de termite înalte de doi metri și mai mult își înălțau căpățânile roșietice și de departe, te făceau să te gândești la un fel de sat cu colibe țuguiate.

Încetiniră și opriră Range Rover-ul sub un copac, deși umbra lui era neîndestulătoare.

Șoferul sări de pe scaun și făcu câțiva pași pentru recunoașterea locului. Era un tip înalt, bronzat, de vreo patruzeci de ani, cu păr șaten. Avea nasul mare, privirea întunecată și rece, și purta un pantalon bluejeans spălăcit și o cămașă albă cu mânecile suflecate sus.

Tipul culese o țigară dintr-un pachet de Marlboro din buzunarul cămășii, o netezi gânditor, apoi se duse să o aprindă cu bricheta de la bordul mașinii. Îi lipsea degetul mijlociu de la mâna dreaptă.

— O să meargă! îi azvârli însoțitorul său, un tip solid, pântecos, cu mutră de castrat, îmbrăcat în kaki.

Acesta aprobă și coborî din Range. Se duse să deschidă cele două uși din spate. În compartimentul dinapoi al vehiculului se aflau un bărbat și o femeie, legați cu căluș în gură, precum și câteva unelte. Tipul luă un târnăcop solid și se întoarse în partea din față a mașinii.

Prietenul lui îi arătă unul dintre cuiburile de termite, compus din două domuri apropiate.

— Parcă e o catedrală, murmură el.

Tipul ras nu fu sensibil la imagine. Își scuipă în palme cum fac muncitorii de la terasamente înainte de a începe lucrul, fixă mânerul instrumentului și începu să lovească la baza mușuroiului de termite. Se strâmbă constatând că crusta galbenă e tare ca betonul. Vârful târnăcopului ricoșa înapoi, căci prima lovitură fusese dată fără convingere. Clădirea asta uimitoare, clădită de insecte trebuia atacată ca o casă omenească.

Personajul gras înjură și își adună forțele. De data asta ciocul de oțel mușcă din cuibul de termite și pe pământul chelbos căzură cioburi asemănătoare celor ale unui ulcior de gresie spart.

Șoferul Range Rover-ului îi examina sforțările cu o privire nepăsătoare, părând absorbit de gânduri posomorâte. Își aruncă țigara pe jumătate consumată și deschise una dintre portierele din spate ale mașinii. Un rucsac tirolez ponosit zăcea pe podea. Cotrobăi prin el și scoase un mic magnetofon marca Sony. Îl puse în funcțiune, verifică să vadă dacă bobinele se învârtesc perfect și-l apropie de gură.

— Brasilia, 22 octombrie 1986, rosti pe un ton impersonal.

Cu o ușoară apăsare a degetului făcu bobinele să se învârtească înapoi atâta cât durase fraza, apoi ascultă. Mulțumit, apăsă butonul „stop” și se duse să pună aparatul pe capota plată a vehiculului.

— Cred că o să meargă! anunță salahorul lui.

Făcuse în cuibul de termite o spărtură circulară cu diametrul de aproximativ treizeci de centimetri. Era vădit că încă vreo câteva ultime lovituri de târnăcop aveau să străpungă peretele.

— Să-i pregătim! ordonă tipul înalt și bronzat.

Salahorul lăsă din mână coada târnăcopului și se întoarseră la partea dinapoi a mașinii Range Rover ca să înșface perechea. Bărbatul era un bătrânel firav aproape chel. Își pierduse ochelarii a căror urmă adâncă se deslușea pe șaua nasului. Fără lentile, ochii exprimau un fel de spaimă indicibilă. Însoțitoarea lui, mai tânără decât el cu vreo

cincisprezece ani, era încă frumoasă, avea forme pline încă plăcute. Era blondă. Dar nu mai văzuse coaforul de o bucată de vreme, iar rădăcina părului începea să încărunțească iarăși. Era foarte palidă și avea privirea de un cenușiu ciudat asemănător unei cochilii de stridie. Riduri fine îi marcau colțul ochilor și comisurile gurii. Îi aduseră unul după altul în fața mușuroiului de termite.

— Scoate-le călușul! îi ordonă bărbatul înalt ajutorului său.

Băiatul voinic cu sex nehotărât execută ordinul. Lucrările lui de săpătură îi aprinseseră mutra zăpăcită și mirosea a transpirație acră.

— Acum, du-te și adu insecticidul!

Ascultător, acesta se supuse. Era pasiv, făcut să se supună unei autorități, făcea parte dintre oamenii cărora voința altora le dă un sentiment de siguranță.

Sprayul semăna mai curând cu un mic stingător decât cu un banal insecticid contra muștelor. Avea un vârf de cauciuc terminat cu un pulverizator evazat care asigura o împrăștiere mare. Șeful expediției îl luă, deșurubă capacul de protecție și scoase sigiliul care ținea fix dispozitivul de declanșare al aparatului.

— Îndată ce o să străpungi o să dea năvală, explică el. O să te acopăr.

După care se lăsă pe vine ca să se adreseze celor doi.

— De data asta, cred că o să fiți siliți să vorbiți, spuse pe un ton calm, fiindcă sincer să fiu, există lucruri care nu pot fi îndurate.

Tăcu, ca să-i privească pe rând. Bătrânul își menținea înfățișarea înfricoșată, dar bărbatul știa că e vorba doar de o aparență și că o voință de neînfrânt însuflețește făptura asta firavă. Însoțitoarea lui, dimpotrivă, avea o expresie feroce care, el spera să nu fie decât de fațadă.

— Știți ce e un mușuroi de termite, nu-i așa? Facem o gaură în cel mare pe care-l vedeți aici și vârâm în ea capul unuia dintre voi. O să fie invadat numaidecât de insectele lacome. În câteva minute n-o să mai rămână decât oasele.

Tăcu o clipă. O expresie de plictiseală amestecată cu silă se

citea pe trăsăturile energice.

— Murdară treabă, oftă el. Vă spun de la început că nu-i ideea mea. Mi-a șoptit-o cineva. Se pare că niște indieni al căror nume l-am uitat făceau așa cu dușmanii pe care-i prindeau și cu femeile adultere. Personal, aș prefera să vă hotărâți mai înainte de a demara operația.

Așteptă puțin, apoi întrebă:

— Nu?

Victimele lui erau albe ca varul, totuși rămaseră mute.

— Cum vreți, spuse tipul bronzat.

Apucă legăturile bătrânului la nivelul pieptului acestuia și-i târî lângă mușuroiul de termite.

— Găurește-l! îi spuse săpătorul.

Grasul se execută. Lovea cu precizie centrul cavității, iar fundul craterului cedă, dând la iveală o gaură neagră. Pe moment nu se întâmplă nimic și ai fi crezut că mușuroiul de termite e gol. Apoi se petrecu ceva ca un fel de fierbere și o mulțime de insecte întunecate, atroce începură să țâșnească din orificiu, ca sângele dintr-o rană.

— Repede, spuse bărbatul.

Acolitul lui lăsase târnăcopul ca să-l apuce pe bătrân. Îl ridicară și-i vârâră capul în gaură. Termitele continuau să țâșnească dintr-o parte și din alta a gâtului. Unele invadau hainele nefericitului, altele se plimbau. Tipul bronzat începu să le neutralizeze pe acestea din urmă cu jeturi de spray toxic. Urlete înăbușite se auzeau din mușuroi. Țipete nebunești ale unui om sfâșiat de mii și mii de mandibule.

Săpătorul gras se depărtă cu câțiva pași și începu să urineze lângă un cactus uriaș în formă de candelabru.

— N-aș vrea să fiu în locul soțului dumitale, spuse tipul bronzat femeii. Ești țicnită că nu vrei să vorbești.

Când însoțitorul său termină de urinat îl chemă:

— Vino să mă ajuți, o să vedem a ce seamănă.

Își uniră eforturile ca să-l scoată pe bătrân din poziția lui îngrozitoare. Spectacolul fu cât pe-aci să-i facă să vomite. Capul tipului nu mai era decât un formidabil furnicar negricios, un roi mișcător din care țâșneau sânge și gemete.

Nu se mai deslușeau nici ochii, nici gura.

Femeia începu să urle isteric. Nervii îi cedau brusc la imaginea asta insuportabilă.

— Îl vârâm la loc! hotărî călăul.

În timp ce-l scoaseră pe bătrân din mușuroiul de termite, un val de insecte scăpate din cuib și multe dintre ele mișunau pe femeia legată. Ea continua să urle.

— În loc să urli, ai face mai bine să vorbești, îi spuse călăul; ar fi mai pozitiv. Am salva ce a mai rămas din moaca caraghiosului tău bătrân. Și ai scăpa teafără. Mie îmi pari destul de bine, am regulat și tipe mai nasoale ca tine. Ar fi păcat să te distrug.

Vocea lui avea în ea ceva împăciuitor, aproape amabil. Ea se opri deodată din țipat și făcu un semn de încuviințare.

— O să vorbesc, șopti.

— O.K., o clipă.

Bărbatul se duse să ia magnetofonul de pe capota Rang-Rover-ului și-l puse înaintea feței femeii după ce-l puse în funcțiune.

— Dă-i drumul și nu uita nimic. Dar repede dacă vrei să mai rămână ceva din tipul tău.

Nu trebui să-i pună întrebări. Femeia vorbi precipitat, în salve, ca o armă cu repetiție. Avea grijă să nu uite nimic. Se lăsase cu totul în voia soartei.

Țipetele bătrânului se prefăceau în gemete lungi, insuportabile.

Bărbatul așteptă ca femeia să tacă. Când ea termină de vorbit, opri magnetofonul și se duse să-l pună la loc în rucsac. Apoi îl scoase iarăși din mușuroiul de termite. Nefericitul tot mai trăia sub roiul de termite care continua să-l roadă.

— Mai mărește gaura! ordonă bărbatul.

— Cu condiția să mai mitraliezi scârbele astea pe măsură ce ies! ripostă eunucul.

— De acord!

Fu o treabă delicată, insectele continuau să iasă în valuri din cavitatea care se lărgea. Când șeful socoti potrivit, scoase un revolver din buzunar și trase un foc în centrul roiului.

Bătrânul își încetă îndată gemetele, iar trupul îi înțepeni. Cei doi îl luară și-l vârâtă cu totul în mușuroiul de termite. Femeia îngrozită asista la operație cu ochii căscați de groază. Groaza ei era atât de totală, încât nu-i venea să creadă.

Bărbatul înalt se întoarse la ea, îi lipi țeava armei între sâni și apăsă de trei ori pe trăgaci. Apoi o luară și izbutiră să o vâre în piramida de pământ uscat alături de soțul ei. Aceste operații le îngăduiseră insectelor care mișunau de-a lungul picioarelor lor să-i asalteze. Trebuiră să împroaște îndelung și repetat produsul insecticid ca să se poată descotorosi de ele aproape cu totul, dar unele termite rătăcite continuau să se plimbe prin hainele lor. Și pișcau. Iar ei le striveau cu mâna prin stofă înjurând birjărește.

— Și acum ce facem? întrebă tânărul obez.

— Ne întoarcem, îi răspunse însoțitorul său așezându-se la volan.

Grasul își puse la loc târnăcopul și închise ușa din spate. Când își reluă locul lângă șofer, întrebă arătând mușuroiul de termite găurit:

— Lăsăm și asta așa?

— Ce să faci cu el? obiectă șoferul. Zidărie? Trebuie să lași gângăniile să-și facă treaba, cunosc ele problema mai bine ca tine.

APITOLC II

Eu, care sunt sensibil la ambianță, pot să-ți garantez în scris că aceea a Institutului Rotberg nu-i deloc veselă.

Închipuie-ți o clădire uriașă, gen cazarmă nemțească dinainte de război, ridicată în mijlocul unei păduri de brazi în Alpii Bernezi. Drumul de sosire trece mai sus de ea, iar un pod unește parcajul cu institutul, astfel încât vizitatorul pătrunde în clădirea acestuia prin al patrulea nivel. După ce ai „urcat” până la el pe un drum în serpentină, „cobori” aici la sfârșitul parcursului, ceea ce te descumpănește.

Locul este mai degrabă auster, pictat într-un verde cenușiu, asemănător frunzei de măslin (fără catifelarea acesteia). Scări de piatră, balustrade din fier, lumini sofisticate, pe pereți o adevărată galerie de portrete în rame aurite; ai impresia că ai nimerit la un bătrân nobil de provincie bavarez a cărui viață nu va fi fost decât un îndelung căscat.

Un birou de primire la intrare, imediat după ușa automată de sticlă pe care un anunț ne vestește că nu mai funcționează după ora 21 și că trebuie să-l sunăm pe paznicul de noapte! Noaptea începe devreme la Rotberg.

La recepție două persoane: o domnișoară blondă și plată, îmbrăcată cu o fustă plisată bleumarin, cu o bluză albă și cu o jachetă gri foarte potrivită; un bărbat în costum negru al cărui strabism este într-atât de divergent, încât îi îngăduie să citească două ziare în același timp; are pielea palidă, părul lipit de țeastă, despărțit printr-o cărare foarte joasă, aproape britanică. Domnișoara acționează o mașină de calculat. Tipul scrie într-o carte mare. La prima vedere, ai putea crede că scrie cu nasul, dar când, apropierea mea îl face să se ridice, descoperi sub pieptul lui scrobit o sărmană mână aproape în întregime ascunsă sub o mânecă prea lungă și care se crispează pe un stilou antediluvian, așa cum nu mai găsești nici chiar la anticarii specializați în articole de scris.

Când mă binoclează se ridică. Face o plecăciune de parcă ar fi *feld-webel* în armata germană, iar eu mareșalul Goering.

— Repaus! nu mă pot împiedica să-i spun.

Îi explic că vin să vizitez un client al institutului: pe domnul Alexandre-Benoît-Bérurier, și dacă nu cumva ar fi cu putință să capăt o cameră pentru la noapte?

— Sunt istovit din pricina drumului lung și mi-ar plăcea să mă refac înainte de a o porni din nou.

— Vai, dar cum să nu, e chiar sfârșitul sezonului. După care sunt chestionat dacă o cameră cu un pat mi-ar fi oare de ajuns.

Răspund că, de când m-am născut, am căpătat obiceiul să dorm într-un singur pat.

— Atunci, bine, e-n regulă.

Îmi votează camera 214, care oferă avantajul de a fi pe același culoar cu aceea a domnului Bérurier.

— Acesta se află pentru moment la hidroterapie.

Semnez o fișă, îi zâmbesc drăgăstos blondei plate a cărei privire a urcat până la mine și urmez un valet cu pantaloni negri și vestă cu dungi, pe care l-a alertat un gong.

Nu-i prea greu de filat slugoiul! I-ar trebui niște patine cu rotile la picioare ca să se miște cu valizele Samsonite pe care le plimbi de zgardă prin aerogări. Cred că tipul a fost constituit înaintea Institutului Rotberg care, cu toate astea, nu mai are vârsta arterelor lui.

Ascensorul ne duce două etaje și camera 214 se află chiar lângă colivia lui Béru; din fericire în grădinița asta nu ai agitația de la *Carlton* la Londra, că de n-ar fi așa, ca să pot dormi ar trebui să-mi pun în urechi dopuri de ceară.

Cotețul e vesel ca tratamentul reumatismului prin infiltrații, și galben-cenușiu. Tavanul înalt de patru metri ne îngăduie să măsurăm fragilitatea speciei umane, atât de delicată printre imensitățile care o înconjoară. Un pat de fier, o comodă albă, lăcuită, lumină lipsă, cameră de baie ale cărei elemente provin din demolarea unui castel al lui Ludovic II al Bavariei, dale canelate din marmură; ca să-i faci o bucurie unei tipe în ambianța asta, ar trebui să-i dai să bea multă șampanie, să pui multă muzică și să o ai de patruzeci de centimetri ca Béru.

Îi ating un bacșiș servitorului care-mi răspunde „merci” în italiană și mă depun pe scaun, ca să-mi pun ordine în idei.

Unul care o să mă înjure ca la ușa cortului e Maiestatea Sa Jumbo I! Ce trebuie să le soilească, preacucernicul, în cotețul ăsta! Ghicesc că noaptea zgârie pereții. Înțărcat de mâncare bună și de vin roșu, trebuie să fie în pragul crizei de nervi amicul meu! O să mă facă troacă de porci, te anunț! Ce-o să-mi audă urechile…! Presimt o mare cantitate de invective, poate nu toate alese pe sprânceană, dar în orice caz, de neînlocuit.

Fără să-mi fac griji pentru țolul meu de schimb, care își mușcă zăbala de nerăbdare în valiză, părăsesc micul meu paradis ca să pornesc în căutarea locurilor hidroterapiene.

Sunt situate la subsol, ceea ce pare logic.

Un miros de spălătorie publică, de saună finlandeză, de cameră de masaj mă întâmpină la ieșirea din ascensor. Zgomotul cascadei Zambezi îmi conduce pașii până la un local din care ies aburi și țipete de plăcere.

Bat în ușă, dar nu mi se răspunde. Atunci îmi încerc norocul apăsând pe clanța ușii, ce seamănă cu ciocul lui Jean-François Kahn, niciuna, nici cealaltă nu-mi fac fițe, întredeschid și zăresc un spectacol dumnezeiesc așa cum îmi doresc în fiecare seară la televiziune.

Închipuie-ți un bazin mare, pătrat, plin cu apă din care ies aburi.

În sus-zisul bazin se află, luptându-se, un fel de gorilă pântecoasă și cu moacă de uriaș și o doamnă și mai grasă și cu moacă mai mare ca a lui, îmbrăcată cu o bluză albă destul de scurtă, lipită de formele-i opulente, deoarece e udă. Încântătoarea pereche zburdă astfel încât e o minune de grație. Ar trebui un Fragonard sau un Watteau ca să reproducă delicatul subiect fără să-i scape niciun fir de păr de pe fund. Cei doi se joacă de-a *Ea și El, Pune mâna pe țeava*, *Branșamentul diavolesc*. Doamna cu bluză ține periscopul hipopotamului cu amândouă mâinile și se asigură că e destul de dulce. Bérurier manevrează capătul mare de cauciuc care slujește să plimbi un jet de apă la mare presiune pe burțile cliente ca să le hidromasezi, și se străduiește să-l conecteze la păsărica partenerei sale. Ea dă din fund ca să scape de ejacularea asta artificială nasoală, dar ce vrea Béru, vrea și Diavolul. După ce stârnește un flux puternic în piscinetă, obține satisfacție. Grasa uguie atât de tare încât e greu de spus dacă e de durere sau de hipermulțumire.

Presiunea la nu mai știu câte atmosfere o propulsează afară din bazinul de fierbere și iat-o căzută pe dale. Tipa clamează din toți bojocii că „Vai, ce nebunie, o senzație ca asta e o nebunie! Puteai să-mi rupi organele, monstrule!”

Monstrul iese clin undă ca să ajungă la naiada lui. Încântătoarea făptură cântărește o sută de kilograme bătute pe muchie, posedă trei bărbii, iar planurile unei a patra se

întrevăd. Are un râs uriaș, lacom, plin de dinți cu strungăreață, asemănători unei guri de canal, nas turtit, privire exoftalmică… Părul tuns scurt formează un fel de calotă blonzie neghioabă pe tărtăcuța mare pe care negii cresc și se înmulțesc.

Maseuza, care vorbește franceza cu un delicat accent germanic, cotcodăcește că n-a mai întâlnit niciodată un client ca domnul Alexandre-Benoît. Și că dacă ar fi toți ca dumneata, pardon, meseria asta n-ar fi deloc sigură.

El abia o ascultă. Balena asta de pe care se scurge apa și întinsă pe dale îi mobilizează simțurile.

— Mă exciți, mami! îi declară pe tonul răgușit al omului pe punctul de a ceda.

Apoi, luând o hotărâre:

— Stai așa și nu mișca, o să-ți trag o săpuneală.

Doamna Hambrockmayer nu știe ce-i aia o săpuneală, așa că așteaptă cu o încredere amestecată cu neliniște.

Mastodontul face turul sălii hidroterapiene, și în cele din urmă descoperă deasupra unei chiuvete o bucată mare, pătrată de săpun ca acela pe care-l folosesc renumitele spălătorese din Portugalia. Îl ține îndelung în jetul puternic, apoi își săpunește labele din față. Niciodată scumpele lui mâini n-au fost la o asemenea sărbătoare, că nu le mai spălase din ziua când se rezemase de o bancă proaspăt vopsită!

Și face clăbuc, face clăbuc, face clăbuc! O adevărată reclamă pentru un produs detergent. Îngenunchează lângă balena lui și începe să-i acopere corpul cu clăbucul onctuos. E un voluptos, Béru, în pofida firii lui sanguine. Știe să-și stăpânească impulsurile, să-și juguleze erupțiile cvasi-vulcanice în cazurile sclipicioase.

Tipul îi săpunește burta, apoi sânișorii himalaieni, întârziind în mod deosebit asupra capacelor de stilou care-i încoronează. Maica Hambrockmayer se zbate pe podeaua udă care, din fericire, are o gură de evacuare la mijlocul încăperii, că de n-o avea ajungeam direct la inundație!

Ai ghicit, scârbos cum te știu, că săpuneala se termină unde știi. Masoarea-masată nu mai spera decât asta. Deschide larg

porțile nopții! Intră, ești la tine acasă! Marșul nupțial al lui Mendelssohn! Ta ta tata, ta ta ta, ta, ta tala lala lala lala! Very schön, thank you! Trăiască săpunul! Marsilia, dragostea mea! S-a sfârșit în zarea albastră Canebière a noastră!

Aici mamutul își dă osteneala. Începe de la periferie. Gesturile lui sunt concentrice. Trudi declamă Lavez-Maria{1} de Gougnote! Nu mai traduce, cântă fado în schwitz-deutsch{2}. Țipă: Mutter! Mutter!

În pofida vârstei.

Notează că maică-sa mai trăiește. E într-un ospiciu la Tarmolfelden în cantonul Argovia cu vedere spre Rin. Numai că își cam pierde capul, draga de ea, nu-i așa, când fiică-sa lasă un farsor francez să-i frece dispeceratul de cazare, n-are pe cine dojeni străbaba.

Și să-l vezi pe triton când lucrează! *The big* malaxaj! Pune suflet ca pentru regina Angliei. Din când în când laba lui puternică totuși alunecă în toate săpunelile astea și dispare unde știi. Împricinata primește acontul și îl întâmpină cu un răget impetuos de elefant, reverberat de sala de hidroterapie foarte înaltă. Simte el că va trebui să termine, Casanovache. Să intervină pentru momentul cheie al numărului; să creeze apoteoza.

Îți închipui coitul ăsta fabulos în apa care se scurge de peste tot, în clăbucul onctuos, în aburii groși? Bazinul începe să dea pe dinafară peste jivina cu două spinări. Tubul pentru jet, boa nebun, trece peste bazin și se zbate peste măsură biciuind perechea în delir, stropind totul, dărâmând scaunele, udând halatele de baie agățate în cuiere. Gura de evacuare, istovită, joacă *relache,* iar apa sălbatică, fumegândă, se răspândește în subsolul institutului, atât de multă încât trebuie să mă cațăr pe o banchetă ca să-mi feresc mocasinii de struț.

Grozav invadator e apa! Sărmani olandezi! Mă gândesc tare mult la voi în dezastrul ăsta. Privesc valul care traversează sala de gimnastică, după ce a udat covorul gros ca o perie destinat exercițiilor. Ajunge în hol, îl străbate, se îndreptă spre secția radiografie. Devine pasionant. Cele două pachiderme pe

jumătate în submersie continuă să plescăie din funduri, scoțând țipete de bucurie, care sfârșesc în gargarisme. E sălbatic ce fac ei! Impresionant ca un taifun din mările calde. Baba o să se înece dacă nu juisează presto. Nu mai e decât o insuliță de carne de care se agață naufragiatul Béru. Nu mai e agățat de o damă, cucernicul, ci de un atol! Masează insulele Fidji, tata mare! Insulele Mariane, Comore, Galapagos, Insulele Sub-Vânt și insula Sub-Burtă! Babușca nu se mai vede. Acum are un coit submarin. Se extaziază făcând bule. Se văd ciorchini de „glu-glu-glu" deasupra moacei ei scufundate.

Bérurier a mirosit primejdia, așa că îi dă bătaie. Arborele elicei lui devine și mai activ. Parcă ar vrea să străbată pe vreme de furtună Triunghiul Bermudelor. Își dă tot potențialul de energie scoțându-și, din când în când, pentru câteva clipe capul din borș, ca un înotător de craul.

— Ești aici, micuțo? lansează el într-un formidabil elan de galanterie, vecin cu altruismul.

Oare ea l-o auzi, sărăcuța, din adâncul abisului? Sau se bazează pe mișcarea buzelor, mărită de undă! Are ghinionul să răspundă „da", silabă aspirantă, după cum cred. Paf! Înghite doi litri de apă bogată în clor.

Dar o lovitură de șale apocaliptică a Hipopotamului o face să dea afară prea-plinul. Și anunță culoarea, măicuța! Grasul mai rapid la ieșire, se grăbește să-i țină moaca afară din apă. Juisare și asfixie combinate!

În clipa asta se stinge lumina la etaj. Scurt-circuit din pricina inundației. Două infirmiere încântătoare din care aș face ramadan apar, cu apa până la pulpe, țipând că aparatul lor s-a ars tocmai când făceau un plan american al pilorului lui Er Khön, marele fabricacant de bere și de afaceri münchenez. Șucărul e în toi când o descoperă pe Trudi zăcând în borș cu bluza suflecată sub bărbie, cu jamboanele în unghi drept și cu privirea codificată.

Bérurier căruia nu i s-a blegit fiindcă are erecția pe unde scurte, bate măsura concertului de vociferări în căutarea halatului lui de baie. Îl găsește, îl îmbracă pe dos, în timp ce maseuza e pe față, atât de mare e confuzia în prăvălie!

Iese ca un cocoș de pe grămada lui de bălegar, demn cu creasta sus.

— Aici erai, tâlharule! zice. Mereu gata să-ți clătești ochii, nu te mai schimbi.

Un zâmbet bonom îi luminează fizicul de teatru.

— Văd că știi să combați tristețea locului, notez eu.

— Trebuia să mă organizez, altfel în coșmelia asta, moralul se duce-n mă-sa. Am două, trei tipe de consolanță, clasa-ntâi. Una ai văzut-o, alelalte două sunt supraveghetoarea dă noapte, o prăjină mare care are cel puțin douăzeci dă centimetri ecartament între picioare, dar care știe să tencalece ca o amazoană și pe urmă o femeie de serviciu spanioloaică, asta are o mustață care mi-a căzut cu tronc. Văduvă dă trei anișori, încă proaspătă. E simplu, fierb întruna. Mai ales că simt că am cârlig grozav la vecina de masă, o marchiză macaronară. Încă nu-s hotărât, fiindcă-i cam aiurită de orele de zbor, dar distincția ei o să câștige, sunt sigur. Firea mea e înclinată spre clasă și nu știu să lupt contra chestiei ăsteia.

Iată-ne singuri la ascensor. Umflatul lasă în urmă o dâră de apă pe mochetele somptuoase.

— Puteai să te ștergi, îi spun arătându-i pârâiașul.

— Nu. Asta-i că am luat un diuretic dimineața. Tipii ăștia vor să slăbești fie ce-o fi. Așa că se zgârcesc la potol, dar în schimb, te silesc să te slobozi. E hoți!

— Și te acomodezi cu regimul de jokeu, Grasule?

— Da, mulțumită factorului.

— Și cum te asistă acest om de litere?{3}

— Îmi aduce în fiecare zi pachetul recomandat pe care mi-l trimite cârnățarul de pe strada mea, don Dugroin. Azi dimineață era cârnați de Mans și cârnați de carne și creier de porc. Pe pachet scrie *cărți,* asta nu le atrage atenția la tipii deaici, pricepi? Ăștia crede că sunt intelectual.

Dragul meu bulimic! Nesătul! Bou care nu digeră, ci înghite, înghite, înghite! Un înghițitor înnăscut.

„Cel care-o înghite n-o să râdă”, cum spunea Richard Wagner când mânca știucă și era cu șira spinării în gură.

(Nevastă-sa îi ascundea ochelarii când erau certați!)

— În ce privește slujba, cum stăm?

— Calm plat, amice. Cei doi mușterii se îndoapă ca sălbaticii. N-am mai întâlnit vreodată niște ampotrofagi de calibru ăsta. Când îi vezi pe ăilalți pensionari, care sunt aici ca să slăbească, și care rod o aripă de pui drept ospăț, ți se frânge inima.

Termină să se șteargă cu perdelele duble ale camerei și trage un scaun până la șifonier ca să ia de acolo un pachet ascuns sus.

— Se apropie ora mesei, trebe să iau un acont, că partida asta cu zâna terapistă mi-a cam golit acumulatorii.

Se duce să tragă zăvorul și despachetează un dărab de cârnățoi și o grămadă de cârnăciori fierți în grăsime.

— Nu-ți ofer, băiete, că abia mi-ajung. Da chiar, tu ca vizitator, ai dreptul la o masă normalistă. Fii atent, să nu te crezi la Girardet. Parcă te văd luptându-te cu un mic antreu în stil roșii-țelină în sos remoulade. Pormă o să ai dreptul la un cotlet de vițel aschimodios cu morcovi Vichy, dar mai nasol o să fie mărul cu riduri ca fuduliile mele sau iaurtul; seara e ceva mai ușor. Mărul știi că are în el zahăr? Nu-l vezi, da există. Doctorul îți explică toate chestiile astea dimineața la cântar. Nu pricepe cum se face că nu slăbesc. Zice că-s o fire recalcitrantă, tâmpitu! După părerea lui, slăbirea mea o să se declanșeze deodată, ca un avort!

Vorbește stând pe pat cu gura plină, privirea radioasă.

— Aici, îmi spune, sunt persoane de vază: toți sunt grozav de atenți cu mine. Mai ales femeile de serviciu. Nu știu care m-a văzut gol goluț și le-a vorbit și ălorlalte. De atunci, șmecherele astea se înghesuie să admire obiectul de colecție. Când văd că vine una nouă să mătură la mine în cameră, mă prind imediat, băiete. Îi zic: „Nu cumva te interesează mica mea rachetă Ariane, scumpo?” Și ea roșește. Eu, mare senior o las să cerceteze fără să plătească taxă de uitare. „Dacă vrei să vezi spectacolul în toată splendoarea, dă o mână de ajutor, fetițo! Desfundă, da nu mușcă!” Sunt unele care îndrăznesc și o fac râzând stânjenite. Altele nu-și permit; astea-s sfioase sau

fac fițe. Se mulțumesc să admire personajul. În orice caz, am observat că asta creează legături de simpatie.

•

— Poftim, uite monștrii! suflă Béru care se luptă cu niște anghinare de conservă, fără unt și sare.

Mă întorc ca să admir sosirea celor doi japonezi.

Când Grasul îi face monștrii e mai prejos de adevăr. Acești doi luptători de sumo nu prea mai au în ei nimic omenesc. Am întâlnit în cursul vieții mele aventuroase, hipopotami mai plăcuți. Ceea ce te izbește la acești doi duetiști e faptul că sunt cu totul rotunzi. Corpul lor se compune din două bile suprapuse, iar cele patru membre par adăugate. Capul lor e un glob pământesc cu trei fante: două pentru ochi, una pentru gură. Nasul e ca o hotă de șemineu, ieșit în afară pe rotunjimea asta. Au părul negru lucios, scurt, exceptând partea din spate a capului, unde e strâns și legat cu un mic nod, ca la toreadori. Hidoși! Doi hidoși care fac cât patru!

Scârbe ambulante! În ciuda faptului că lumea se îmbracă în costum pentru cină, ei rămân îmbrăcați în treninguri negre cu un rotocol roșu uriaș pe piept. Soarele răsare amice. Sunt atât de deosebiți, atât de marginabili, încât direcția n-a avut curajul să le ceară să vină cu haina și cravata de rigoare. E ca un număr de spectacol, te prinzi? Ceva aparte.

— O să vezi ce-o să halească umflații ăștia! Cu orezul pe care-l folosesc la un prânz poți sătura toată Biafra.

Într-adevăr, chelnerul italian le aduce un castron uriaș cu orez și ouă, stropit cu un sos cafeniu care miroase a rahat până aici, și domnii ăștia își încep exhibiția. Toți clienții sunt fascinați. Mai întâi fiindcă ei, după cum spune Umflatul, sunt la porții pe sponci, iar grămada asta de crăpelniță îi hipnotizează. Apoi fiindcă nu vezi de multe ori două ființe ce aparțin după toate aparențele rasei umane înfulecând asemenea cantități de haleală.

Castronul e demolat în doi timpi și trei mișcări. La marea artă! Artiștii au înghițit chestia asta, așa cum înghiți tu o aspirină; ba chiar, adeseori te-am văzut făcând mai multe fițe ca să înghiți pastila!

După ce și-au administrat orezul li se aduce un vas plin cu carne în sos în genul tocanei de miel.

Bérurier o contemplă cu ochii umezi.

— Cred că se lasă mâncată mâncarea asta, anunță el. Tu știi că eu, dintre toate legumele prefer carnea. Mi-ar plăcea să mă servesc din gamela lor.

Oftează, își șterge dubla dâră de salivă, care i se prelinge pe la colțul buzelor și se întoarce ca să evite ispitele prea mari. Îndată altceva îl solicită. E mereu la pândă Uriașul. La vânătoare. Un setter irlandez.

— Ia ginește un pic la babord, marchiza macaronară despre care ți-am vorbit, băiete!

O periscopez ascultător și captez un chip tencuit cu ipsos, oțelit, pictat, vopsit, cu gulerul foșnind și care seamănă cu mimul Marceau interpretând *Nebuna din Chaillot*.

— E o relicvă! îl dezamăgesc eu.

Dar Grandilocventul, contrar circului Amar, nu e demontabil.

— O relicvă ca asta, fiule, te face să petreci niște nopți orientabile. Știu totul despre amor iepele astea bătrâne și mondene. Poți să le ceri chestiile cele mai îndrăznețe și-s de acord. O să mă ocup de dama asta și o s-o pun să facă trapez la lustra camerei mele.

Trântește un zâmbet larg marchizei, punctat de un început de plonjon. Doamna răspunde zâmbetului cu o superioritate împăciuitoare.

— Ce mă face să ezitez în privința ei e parfumul, mărturisește Alexandre Benoît. Se stropește prea mult babușca. Zici că ești la Grasse{4} într-o zi de cutremur când s-au spart clondirele. Pe mine mă face să strănut parfumul pus cu furtunul de pompieri. Și tipele se șucăresc când strănuți în timp ce le dai ce-și doresc.

— N-ai decât să-ți pui dopuri de ceară în nas!

— Și cum să mai respir, șmechere, când fac lucrarea?

Doamna care se simte subiectul conversației se agită pe scaun, departe de a bănui cruzimea cuvintelor noastre. Deține certitudinea fericită de a fi mereu frumoasă și dorită.

Binecuvântarea lui Dumnezeu! Dacă ne-ar auzi vorbind, nu s-ar gândi niciodată că e vorba de ea. Oamenii au nevoie să se agațe de convingeri. Nu numai în ce-i privește, ci într-o grămadă de lucruri. Ei, care sunt de altfel atât de nemiloși, își păstrează puncte de ancoră inexpugnabile. Nu-i unul care să se întrebe dacă nu cumva Jean Valjean o fi pus-o pe Cosette să-i cânte la flaut, așa ca chestie. Te pun la punct cu figura marelui bărbat generos.

— O împac? mă întreabă Béru.

— Cum vrei, Casanova. Dar nu uita că ai de făcut aici o treabă foarte precisă. Mă tem că ocupațiile tale sentimentale te îndepărtează cam mult de celelalte.

Grasul își aprinde focurile bengale. Pomeții i se înroșesc de mânie.

— M-ai văzut tu până acum neglijând treaba din motive de sulă, băiete? Munca la familia Bérurier e sfântă, aș vrea s-o știi o dată pentru totdeauna. Chiar dacă mă ocup de cucoane, io minunile astea ale tale (aici îi arătă pe cei doi japonezi) le supraveghez ca laptele pe foc. Meseria o am în mine, Sana! Mă trage la răspundere, dacă mă înțelegi bine. Le-am echipat camera așa cum mi-a esplicat Mathias. Ziua și noaptea, când mormanele astea de unt rânced trag un pârț îl aud! Când se duc să facă un șpațir, pac! Ajung în parc înaintea lor.

Tace manifestând o delectare posomorâtă când i se aduce mâncarea modestă cu morcovi mici conservați, fierți în apă fără sare. Ia cu furculița o bucată, cea mai rotundă, și o strecoară între buze. Deoarece în clipa asta marchiza transalpină îi trage o ocheadă mai incendiară decât precedentele, își oferă un *remake* al lui Tom Jones cu morcovul (în locul stridiei care este oricum mai puțin scârboasă) și o farmecă literalmente, aducând ombelifera la marginea buzelor apoi absorbind-o iarăși în gură și repetând de mai multe ori la rând manejul. Astfel încât la urmă, *la Marchesa* nu mai poate îndura închipuindu-și bătrânul clito în forma unei moluște comestibile (dar mai puțin proaspete) supus capriciului acestei guri lacome. Se frământă pe scaunul de răchită, cu privirea zăpăcită și trimite spre mutra

Mamutului undele desfrânate ale dorinței ei aţâţate. Iar Béru, la acest manej, înghite pur și simplu morcovul, se îneacă, acces de tuse, stropește cu salivă, plânge sufocându-se, face zgomot ca vântul într-o peșteră spartă de pe faleza bretonă, își apasă pieptul, se ridică de pe scaun, calcă apăsat și trage un pârț sonor. Asta îl blochează. O mișcare puternică a omușorului îl scapă de intrus. Atunci înaintează până la masa pensionarei și murmură:

— Dragă madam, văzuși ce efect produci asupra mea. Când am onoarea să ridic privirea până la a dumitale simt mișcându-mi-se în inimă un cămin de nevroză{5} și uite rezultatul: am fost cât pe-aci să dibordez sărmanul meu meniu de căcat în fața dumitale și nu mi-aș fi iertat asta niciodată, o persoană așa de delicată și distinsă să te caci în cizme nu alta! Ar fi o mare cinste pentru mine și prietenul meu dacă ai accepta să luăm cafeaua împreună. Existența aici nu-i plăcută nici cât o tufă de floci în chiloții matale, așa că putem să ne adunăm căscaturile și să încercăm să ne amuzăm un pic. În ce mă privește, știu câteva bancuri foarte valabile. Da' să ne înțelegem, selecte.

Fără să se oprească din vorbit se așează la masa marchizei care e din ce în ce mai binevoitoare și încântată. Grasul ambalează tare.

— Ca un uragan care trece pe aici, șoptește fetița Grimaldi, pe care taică-său a greșit că n-a dat-o în pensiune la niște păsărele, asta zic eu, dar pe mine nu mă privește.

Fiecare cu rahatul lui! Vorbesc și eu ca să mă aflu în treabă.

— Apropo, o interpelează Grasul, ciripești franceza, dragă și frumoasă madam?

— Ca toți italieni de familie bună, răspunde bătrânica pe jumătate dându-și aere, pe jumătate veselă.

— În cazul de față o să continuăm să ne conversăm în franceză, scumpo. Altfel m-aș fi scremut să mă esprim în macaronară din care știu și eu câte ceva: spaghetti, polenta, tutti frutti și altele.

Mă interpelează făcând să-i piloteze scaunul.

— Vino la noi, Sana, și dacă nu-ți termini cartofii de la

friptură, adu-mi-i!

Îi dau ascultare. Mă prezintă:

— Vicontele Alberic de Saint-Antoine.

Trebuie să recunosc că Mastodontul mă înnobilează adesea când trebuie să mă arate cuiva. Și de fiecare dată mă întreb dacă vrea cu minciuna asta să-și aurească propriul blazon sau pe al meu.

Doamna îmi dă mâna și i-o sărut. Mă mulțumesc cu atât, lăsându-i amicului meu partea leului.

— Îi ziceam marchizei ce șugubăț și caraghios sunt când mă sforțez. Zi-i ce fac când îmi dau osteneala! Hai să-ți spun o poveste pe care mi-a zis-o contesa de Paris ultima dată când am halit la ea. E logodna lui Colas cel voinic cu Maria. După crăpelniță, la ferma Mariei cei doi îndrăgostiți se duc să se pipăie puțin pe afară, în timp ce bătrânii discută despre pământ și ling o țuică. Mă urmărești, marchioazo? Da? E-n regulă! Și cei doi nătărăi ai noștri se plimbă pe o potecă și trec pe lângă un rahat uite-așa de mare! Îți arăt, uite-te încoace! Așa! Cel puțin!

Colas voinicul zice: „Băi, ăsta zic și eu rahat ca lumea!” Maria roșește și spune fâstâcindu-se: „Eu l-am făcut!” Atunci Colas strigă: „Grozav rahat pentru un cur atât de mic!” Și o îmbrățișează mândru. Nu te face să râzi, marchizo? Cu toate astea contesa de Paris murea de râs când o povestea. Hei, unde te duci Sana? Te-am șocat? Nu face pe pretențiosul, te rog. Nu-i contesa de Paris, ci tu personal care mi-ai povestit-o. Adu-ți aminte! Când ne-a cântat la flaut chelnerița aia de la cârciuma din Sologne. Aia care purta ochelari și avea fundul mare cât o albie. Bine, în regulă, nu mă asculta, fă cum te taie capul! Pe ăsta când îl apucă…

Ce mai voiam să-ți spun, marchizo? A, da. O bucată de cârnat prăjit te-ar aranja? Rece, bineînțeles. Eu cred că ne anemizăm halind porcăriile astea decalorificate ale lor. Te simt cam palidă sub gipsul ăsta, Babușca. Hai până în apartamentul meu să te pun pe picioare! Corpul, cum a spus nea cutare, e un instrument, și când e dezacordat, dai în cacafonie, dragă doamnă. Vezi că eu vreau doar să te fac să

strălucești, numai să veghez să fii în stare să încasezi loviturile de spadă pe care le pun la cale în atenția dumitale. Nu cu anghinare și cu morcovi în apă o să prindă putere cum se cuvine Nestor al meu. Mie la muieri îmi trebuie randament. Pe astea care se târguiesc, care abia își desfac jamboanele le bag în…

Restul acestei puternice tirade îmi scapă căci părăsesc sala de mese.

De ce?

O să-ți spun, amice, fără să-ți iau niciun ban în plus: domnișoara blondă și plată de la recepție a venit să vorbească cu cei doi monștri japonezi care auzind ce li se spune au sărit de pe scaune părăsindu-și potolul și rostogolindu-se precipitat după blondă. Iar eu, curios ca un copoi sioux pe poteca războiului, filez acest duo de la distanță, ceea ce e perfect compatibil.

Acești domni ajung la intrare (care e foarte mișto vopsită în negru și debarasată de plantele verzi și melancolice care o încimitirează). În holul în care pătrund, se află o doamnă poate nu japonuță cu totul, dar care a văzut lumina zilei mai aproape de Tokio decât de Varenne-Saint-Hilaire. Ușor șofranată, cu pomeții proeminenți, ochii de constipată în plină sforțare. Acestea fiind zise, e grozav de biutifulă. Are forme, ceea ce e rarisim la asiatice; destul de înaltă pentru vârsta ei, și e înțolită cu un pardesiu de piele neagră cu guler de blană neagră și ea.

Cele trei personaje se abordează fără să se sabordeze. Încep să-și distribuie plecăciuni. „O, ce șalupe frumoase ai!”, „O, nici ale tale nu sunt mai nasoale!” „Sunt Bally!” „Nu, sunt Céline”, „Sunt din piele de crocodil friguros?” „Nu, din piele de struț decapat” etc.

După ce s-au zgâit la șalupe o grămadă de timp răcnind bucăți de fraze, până la urmă îi lovește o criză de lumbago și se potolesc. Atunci luptătorii niponi o iau pe fătucă în camera lor de la etajul de sub noi.

Mändel dă năvală în colivia lui Béru. Pun lângă perete o servietă diplomat din material plastic. Fac repede combinația

de cifre, fiindcă știu codul care e anul de naștere al lui Line Renaud și, din pricina asta se termină cu 89. O *open.* Un aparat de ascultare e fixat de capac. Un magnetofon al naibii de sofisticat ocupă cea mai mare parte a servietei. Îl pun în funcțiune. Se învârtește. Conversația celor trei mi se strecoară în urechi.

— *Okika dekone*! zice fata.

— *Bure bure rata tam*! răspunde unul dintre luptători.

E O.K. mersi, doamnelor și domnilor, n-o să-mi administrez toată conversa lor în japoneasă, dialectul ăsta fiind absent din cultura mea. Mă mulțumesc să veghez să se înregistreze bine chestia. Se învârte. Banco! Presimt că o să fie esențialul pentru desfășurarea anchetei noastre.

Un cuvânt în trecere: un agent francez cu numele Bambois{6} ne-a prevenit că doi teroriști japonezi s-au strecurat în echipa venită în Franța să facă o demonstrație de sumo, arta aceasta mai mult sau mai puțin marțială tipic tâmpită și japoneză. Bambois a indicat serviciilor noastre falsa identitate a celor doi, recomandându-ne să nu-i scăpăm din ochi.

Dar mare ne-a fost surpriza să-i vedem părăsind Parisul îndată după sosire, ca să vină în cantonul ăsta elvețian să se îngrijească într-un vestit institut specializat în dietetică de înalt nivel.

Voind să fiu cu inima împăcată, l-am trimis pe Béru sub pretextul unei cure de slăbire absolut plauzibilă în situația lui. Grasul s-a descurcat punând un microfon special brevetat de Mathias în camera celor doi japonezi. Și-a făcut investigațiile cu perspicacitatea pe care i-o știi și a aflat că cei doi monștri veneau la clinica Rotberg nu ca să slăbească așa cum te putea face să te crezi îngrozitoarea lor obezitate, ci ca să se îngrașe! Repet pentru cazul când ți-ai face iluzii; să se în-gra-șe!

Deodată, te întrebi dacă nu cumva sunt „sumoiști" adevărați în eclipsă de formă, siliți să atingă greutatea minimă cerută de canoanele disciplinei lor. Bambois nu s-o fi înșelat oare? Asta încercăm să determinăm.

Fapt este că la grăsani se sporovăiește în draci; mai ales

tipa îi dă cu gura.

Sunt tot în plină șuetă când apare grasul cu marchesa lui. Abia am timp să-mi scot casca și să pun servieta sub pat. Spunând că e bine să ai o voce de stentor, identificabilă la zece leghe.

— Dă-ți osteneală să intri, floricica mea! o invită Galantinus. Uite, ia fotoliul ăsta. Nu fii neliniștită dacă prietenul meu vicontele e acilea; are o emisiune la televiziune pe care nu vrea s-o scape nici în ruptul capului,

Și pune în funcțiune televizorul.

— Nu te jena, amice, mă invită el, simte-te ca la tine acasă. Pe mine și pe marchiză nu ne deranjează încă o persoană, nu-i așa, porumbițo? Stai așa, marchizo, mă duc să-ți aduc cârnatul promis. Calitatea întâi. Cârnățarul meu e lionez și cu asta ți-am spus totul. Stai un pic, l-am ascuns pe șifonier să nu mi-l găsească șmecherele astea de femei de serviciu. Ei, drăcie, nu-l mai găsesc. Ah, ba da, uite-l! E un pic prăfuit din pricina curățeniei de pe dulapuri, fie că ești în Elveția, fie că ești la cerberi, e la fel! Cred că tipele astea se tem să nu le plesnească corsetul. Doar să suflu pe el și ți-l fac prezentabil. Ia gustă, fetițo. Comparate cu ăsta, salamurile voastre de macaronari sunt ca o sulă de girafă. Simți fisticul, mami? E mișto, nu? Halește, halește, nu te jena, mai primesc un colet mâine *morning*.

E dominată bătrânica. Docilă cât cuprinde. Halește cârnatul cu vârful degetelor. Timp în care Planturosul o gâdilă. Cu mâna pe sub fustă într-o mișcare afectuoasă de du-te-vino (care se duce mai departe decât vine).

— Ia ascultă, păsărico, la tine nu ține regimul de jokeu! Simt carnea că atârnă ca o cârpă udă pe o coadă de mătură. Dacă rămâi în halu ăsta, n-o să mai găsești pe nimeni să te desțolească. O să fie nasol, scumpo! Pe ăia care o să-ți ginească vitrina o să-i ia cu frig. Cu cântarul n-ai ce face, păsărico. Mai bine cântărești zece kile în plus și iei de la bărbat ce-și dorește femeia mai mult, decât să faci pe manechinul și să stârnești panică împrejur.

Îi ridică fusta până la buric.

— Ehei, păpușo! Vai de mine! Ce-mi oferi ca distracție? Ia uită-te în Oglinda dulapului. E catastrofa în toată urâciunea ei! Eu mă dau bătut înaintea unei calamități ca asta! E o sperietoare în ploaie corpul tău de alabastru, mami! Surpriza șefului bucătar nu merge în sensul istoriei, crede-mă! Pentru ce vrei tu trebuie să sting luminile. Și chiar și pe întuneric o să trebuiască să-mi spun povești deocheate! Sana, mai ai mult? Dacă da, o să mă duc s-o fac fericită pe doamna la ea în cameră, fiindcă timpul lucrează împotriva ei. Dacă mă mai ginesc o oră la ce poți să vezi și tu dacă întorci capu, mă tem că o să trebuiască să mă dau absent. Cu atât mai mult cu cât maseuza m-a stors destul de bine, după cum ai putut vedea. Dacă o servesc, o fac fiindcă e marchiză și la noi la Jerpelițiii-Vechi am respectat întotdeauna noblețea. O persoană titrată, m-ar durea sânii s-a dezamăgesc. Da' cinstit vorbind, nu bănuiam că o să dau peste asemenea ruine pe sub țoalele lui mami. Nu mă așteptam la Lolo Frigida din epoca de aur, *natürlich,* dar mai speram ceva potabil. Și când colo, cu ce-mi rămâne drept consolanță pot să-mi fac o clătită sau o cataplasmă.

Părăsesc pentru o clipă minunatul lui monolog, ca să-mi pun la urechi casca de ascultare. Gălbejiții sporovăiesc întruna și cu foc. Parcă ar cânta la xilofon toți trei. Așadar, trebuie să rămân credincios, la post.

Deoarece pentru a proceda la această operație a trebuit să mă las pe vine înapoia patului, Grasul uită de prezența mea; toate animalele sunt la fel: nu sunt conștiente decât de ceea ce văd. Maiestatea Sa își târăște sărmana cucerire blazonată până lângă pat. *Signora* protestează puțin în macaronară, de formă, ca să arate că are simțul onoarei, însă Béru îi întrerupe hotărât lamentările:

— A, nu, frumoaso, fără chestii de-astea cu mine! Vreau să-ți scutur pânza de păianjen, ca să-ți fac o favoare, dar dacă mai trebuie să și insist la un produs care a dat în primire de o grămadă de vreme, zic piua! În loc să faci pe fata mare violată, ai face mai bine să coperezi. Să începi să mă faci să demarez la manivelă! E inuman să te culci cu o cârpă bătrână

ca tine, marchizo, ți-o spun fără menajamente. Scoate-ți proteza, dragă, și fă-mi pipa păcii, că dacă nu trapa o să-ți fie prea strâmtă ca să te îndopi cu bucălatu. Așa! Bravo! Ai priceput totul. Din clipa când începi să-ți dai osteneala, scumpi, am și plecat în câștigători!

Ceea ce urmează nu e foarte plastic în plan formal, cum se spune prin galeriile de pictură, dar merită călătoria. Eu, înghesuit sub pat, lângă valiza-diplomat magnetofon, fac pe Bourvil în *Iapa verde* când buna lui mamă se lasă încolțită de un soldat nemțălău, care o regulează în calitate de ulan. Alexandre-Benoît Bérurier e un profesionist de elită, un curajos care știe să depășească dificultățile și dezamăgirile. Extrema sensibilitate a organelor lui îi îngăduie să se adapteze la situațiile cele mai critice. Nu știu ce imagini superlative năvălesc în capul lui ca să-i vină de hac acestui catafalc ambulant, dar fapt este că o satisface pe *marchesa* cu brio, smulgându-i gemete, suspine și țipete pe care nu le-ai putea spera la o femeie de condiția ei, latină, desigur, ba chiar latină caldă, însă aparținând unei caste unde ceea ce face ea acum se exersează în surdină, fără să-i alertezi pe vecini.

Ea scoate horcăituri ca actrițele-curve din filmele porno, care înregistrează sunetul „după” coitul savant, ca să-l facă mai autentic. E foarte profitabil pentru Maiestatea Sa. Asta-l stimulează. Se mânie de dragoste Sălbatecul, ca întotdeauna în îmbrățișările îmbătătoare. Își dă drumul până la fund artistul.

— Ah, te urăsc, seringă bătrână! Te face să scoți scântei, bucălatul meu. Ține, fleoșcăito! Mai na! Prinde-o târfă, e bună pentru coțăitoarea ta prăfuită! Îți place, hai, mumie bătrână! Nu credeai că mai există o minune ca asta, vrăjitoareo! Nici turnul din Pisa nu te-ar face să te uzi așa, ce zici, sfrijito! Ce credeai tu, catastrofă; Italia! Italia! Aici te regulezi franțuzește, scorpie ce ești! Nu cu un macaronar frizat, sac cu molii! Nu-s grăbit, mami. Pot să te călăresc până când o să simți că ai cărbuni aprinși sub fund. Când o să mă dau jos de pe moluxa ta, n-o să te mai poți sta decât pe smântână înghețată, străbabo!

Japonezii mei au tăcut.

Percep o ușă, care se trântește. Atunci opresc magnetofonul, scot caseta și mă car pudic înainte de finalul pe care-l bănuiesc triumfal, al acestei piese de înaltă bravură!

APITOLC III

Câte limbi ți-am spus că vorbește Mathias? Douăzeci și opt, nu? Crezi că mai multe? În orice caz din lotul ăsta face parte și japoneza și, în cazul de față, e esențialul.

Îl privesc la lucru pe tip. E frumos de văzut. Omul în plin efort de gândire. Ciclul de azot în activitate. Magnetofonul e pus pe birou și un bloc mare de hârtie între el și aparat. Cu un pix Bic în mână, ascultă cu ochii pe jumătate închiși. Din când în când deschide ochii ca să noteze ceva: crâmpeie de fraze smângălite în grabă, atât cât să rememoreze esențialul. Pe urmă, o să se pună pe treabă pentru descifrarea completă. Dar pentru un prim tempo, i-am cerut să-mi rezume topografia.

— E-n regulă, ascultă.

Nu știu dacă textul înregistrat face cât cel ce se rostea în camera Grasului în timpul investigării acesteia clandestine. Strigătele *marchesei,* stanțele lui Béru. E filosof, Mamutul, o să observi. Chiar și în cele mai grozave prostii ale lui o să găsești urmele bunului lui simț congenital. Cunoaște viața, o înțelege, o malaxează o potrivește pe măsura lui. Posedă poezia slăninei, Bérurier, cea mai subtilă din toate. Iar de voința asta înverșunată, ce să mai vorbim! De modul somptuos în care a asigurat episodul cu bătrâna! Și cu toate astea, crede-mă, să călărești relicva asta îți trebuie nerv și o energie supraomenească. Sculatul e ceva capricios, nu se lasă domesticit. Mai degrabă dresezi un melc, decât un ștremeleag. Dacă simțurile strâmbă din nas, e practic cu neputință să le impui legea ta. Însă el, singurul biped capabil de o asemenea ispravă, își bate joc de căderile fizice. Emeritul, își constrânge sexul.

Marchiza și-a primit porția de sex cu un uriaș tumult nebunesc. Țipetele ei au alertat servitorimea și fetele de la sălile spitalului, salahori, băieși au venit în număr mare să vadă ce se petrece.

Au venit, au văzut și au fost răpuși de admirație.

Mama marchiză în curs de lichefiere, ruptă în bucăți pe pat și Maiestatea Sa supradimensionată alergând în virtutea inerției în venerabila persoană pentru îndeplinirea privilegiată a ultimelor spasme. Apoi, retrăgându-se cu socoteala încă impetuoasă și bâțâindu-se, face față populației: Superb, grandios chiar, îndrăznesc să afirm. Făcând toate privirile să se îndrepte spre membrul în erecție, rubicond și înfricoșător.

Și, abia tulburat de aceste prezențe lansând ca butadă:

— Nici pe asta n-o să pună mâna fritzii.

Cum spunea taică-meu de fiecare dată când prânzea la fermă, închizându-și cuțitul rabatabil.

Cu un mers țeapăn de port-drapel, se duce la baie ca să-și răcorească repede materialul. Comentând:

— Dacă nu ne-am ocupa de scumpele noastre băbuțe, am fi niște criminali. Au și ele dreptul ca orice muiere, nu credeți?

Și își aranjează socoteala la loc cu dificultate fiindcă ea se încăpățânează în înțepenelile ei biblice, apoi adaugă enervat de tăcerea generală pe care o socotea dușmănoasă.

— Când poți duce la capăt o fleoșcăită în starea asta, vă închipuiți ce performanțe sunt posibile cu tinerele, așa cum văd printre voi?

Babușca horcăia în pat răvășită de seism. Era greu să-și recapete cunoștința și chiar mai greu poziția verticală și echilibrul care să-i îngăduie să o păstreze.

El, galant, oferind persoanei ce se clătina mâna abnegației.

— Hai, mamă mare, hai Ramona, s-a terminat, trebuie să te întorci la azilul tău, căprioaro!

Și cu un gest de super-prelat binecuvântează răzmerița populară, ca un torero salutând mulțimea.

— Mergeți în pace![7] recită Viteazul. Pentru azi s-a terminat spectacolul. Alea care vor să-și rețină un loc pentru mâine, n-au decât să se prezinte după cafeaua de *morninge*[8]

pentru o cântare mică matinoasă.

Béru *for ever*! spun mereu.

Pentru cei ce au ceva între cele două.

•

Gata.

— Asta e, comisare!

Cobor din nou în vine, redresez aparatul în ultimul moment și aterizez în raza privirii lui Mathias.

Și-a oprit magnetofonul.

— Cum e?

— Bizar, straniu, stupefiant!

— Gradația e bună, îl complimentez eu. Și mai departe?

Roșcatul își consultă notițele.

— Practic, n-a fost vorba decât de greutate.

— De ce greutate?

— De greutatea fiecăruia dintre cei doi. Fata a făcut o grămadă de calcule.

— De ce fel?

Își citește notele parțial și clatină din cap.

— La prima vedere, chestia pare mai degrabă absurdă, răspunde el. Cei doi japonezi ai voștri cântăresc 124,600 unul și 127,300 kilograme celălalt, după ce au băut pe stomacul gol câte doi litri de apă fiecare dintr-o înghițitură.

— E o poveste smintită, îl întrerup.

— V-am spus-o, domnule comisar. Fata le-a zis că directivele sunt următoarele: trebuie să aibă împreună greutatea de 255 kilograme după ce și-au băut apa.

— Interesant, deși nu pricep nimic.

— Stați puțin, mai e ceva și mai nebunesc. Au sarcina să se antreneze să urineze împreună, astfel încât să elimine simultan circa 3 kilograme de urină.

Ochii mei trebuie să semene cu aceia ai unui cotoi care face caca pe jăratec și căruia i-a sărit o scânteie aprinsă pe fudulii.

— Ești sigur că pricepi japoneza, fiule? mă neliniștesc.

Nu roșește, dar strânge din buze, iar privirea pentru o clipă îi devine acuzatoare.

Înțelegând că l-am jignit, mă grăbesc să-l bat pe umăr.

— Te tachinez, Mathias. Știința ta n-a dat greș niciodată. Și cum o să izbutească monștrii mei să elimine trei litri de urină amândoi fără întrerupere?

— Cu o doză mare de diuretic și cu o retenție de cel puțin două ore.

— Adică fiecare își înghite cei doi litri de apă, pe urmă ia o pastilă sau două de Moduretic, după care se abțin să se pișe două ore până să deschidă vanele?

— Exact.

— Ăsta-i ordinul cel mai extraordinar pe care l-am auzit vreodată în decursul pioasei mele vieți, față de care cea a părintelui Foucauld pare o blenoragie rău tratată, zic.

— Fata a insistat de mai multe ori asupra necesității imperioase de a ajunge la cele 255 kilograme și de a elimina 3 kilograme sub formă de urină.

— Altceva?

— Da, a mai fost vorba de greutatea echipamentului. Se compune dintr-un slip, un pantalon de pânză și sandale din plastic. Totul trebuie să cântărească un kilogram, care va fi inclus în totalul de 255. Fata a adăugat că sandalele ar permite, dacă e cazul, să se corecteze o micțiune aflată cu câteva sute de grame sub 3 kilograme. Atunci ar trebui să le scoată una după alta, respectând un interval de zece secunde. Dar o să fac o transcriere mai precisă a acestei înregistrări, domnule comisar, și o să vă trimit o copie în cel mai scurt termen.

Se exprimă ca un fabricant de piese disparate de falsuri artificiale telescopice, Mathias… „În cel mai scurt termen” miroase frumos scrisoarea lui de afaceri!

Ușa se deschide de perete și inspectorul Blanc apare impecabil într-un costum prince-de-Galles în tonuri violet și bleu. Cămașă violetă, cravată tricotată stacojie. E proaspăt frezat, parfumat cu loțiunea „Fulg de Lună” de la Canal și mestecă o tulpină de trandafir. E zăpăcitor, colegul meu negrotei! Parcă e Sidney Poitier în *Ghici cine vine la halit*?

Cele douăsprezece stilouri reclamă sunt la paradă în buzunarul superior al hainei, ca o cartușieră căzăcească.

— Salut, tipilor, zice. Ce mai puneți la cale? Sunteți șucăriți amândoi!

Refăcut pe deplin de pe urma gravei sale indispoziții pricinuite de șaisprezece centimetri de lamă de cuțit suedez în regiunea inimii[9], Jérémie e un fel de imn la adresa vieții.

Zâmbetul lui e parcă marginea unei case de munte în toiul iernii: sunt cel puțin treizeci de centimetri de zăpadă între buzele lui groase.

— Ia zi, îi spun, te îmbraci la Epsom în timpul convalescenței! Unde ai găsit costumul ăsta atât de britiș? Semeni cu prințul Charles după ce a făcut o baie în cerneală chinezească!

— M-aș fi mirat ca, la întoarcere, să nu-mi trântești una dintre aluziile tale rasiste, bătrâne, suspină domnul Blanc. Când nu semeni, cu voi, ca un căcat de lăptar, te poți aștepta de la bun început din partea voastră la batjocura cizelat-cretină!

Mă apropii de el, îl iau pe după umeri și-l îmbrățișez.

— Bine ai venit la cuib, ofticosule. Ia zi, nu numai că te-au reparat, dar te-au făcut ca nou la spital!

— Când lucrezi pe material nobil, opera de artă se naște mai lesne, mă asigură el cu modestie.

— Ramadé e bine?

— Ca o regină!

— Și creșa ta?

— În plină dezvoltare.

Mă amuz.

— Într-o zi o să organizez un bal la care o să-i invit pe toți puștii voștri ai lui Mathias și ai tăi, n-o să fie trist deloc. Dar n-o să fac asta acasă, nefiind asigurat contra pagubelor produse grădinilor zoologice!

Jérémie se întoarce spre roșcat.

— Aluzie voalată la copiii mei care, pentru dom' comisar al tău, seamănă cu niște maimuțe.

— Ei hai, doar n-o să degenereze discuția, specie de primat ce ești! îi arunc.

— De acord, numai că vă previn, zice grav Jérémie, că nu

sunt dispus să las să mi se găurească pielea sub culorile poliției, ca să încasez pe urmă măgării pe seama rasei mele, că de nu, las totul baltă și mă urc iarăși în cocotierul meu din vârful căruia o să mă piș pe moaca voastră.

— Ai halit din nou carne de leu, rânjesc eu. Modestele noastre fripturi nu te mai satură?

Aici e gata să explodeze, dar o bombă nu-i lasă timp.

Ce bubuitură! Ce hărmălaie!

Unda de șoc face să ni se urce testiculele în gât. Urmează o tăcere scurtă, dar atât de intensă încât pare să se prelungească dincolo de infinit. O tăcere cosmică, integrală. Când un astronaut face o ieșire din capsula Cutare, dacă nu trage un pârț trebuie să guste această absență riguroasă a sunetelor.

Apoi e un tumult. Zgomotul groazei. Țipete de suferință, chemări înnebunite.

Dăm năvală.

O parte a clădirii este în pom. În mijloc e un crater mare ca gaura din fundul lui Henric III. La stânga coliviei ascensorului e pauză. Se văd birourile cu ziduri sparte, inspectori însângerați înăuntru, împietriți în atitudinile lor de moment. Biroul brigadierului Poilala, o mobilă foarte modestă, e spintecat în două deasupra capetelor noastre, iar Poilala idem, o bucată din el (cea de sus) atârnă deasupra hăului, agățată de barele răsucite ale balustradei. E groaznic de privit. Nu-l mai văzusem niciodată cu capul descoperit pe bravul brigadier, bănuiam că e chel sub chipiul lui, dar chiar într-atâta, eram departe de a bănui. Are o coroană de păr șaten-roșcat-grizonat și un ou de struț cu coaja netedă ca pergamentul și atât de țuguiat, încât îți închipui cu greu cum ar fi încăput creierul în strâmtoarea asta și că moartea odată survenită devine evident că a fost brigadier planton bravul de el.

Dragul de Poilala! Într-o străfulgerare îmi închipui ceremonia de prezentare a armelor în curtea Prefecturii de Poliție, sicriul lui înfășurat în tricolor cu umilul chipiu pus deasupra pentru ca o-lucruri-fără-viață-aveți-așadar-suflet, iar marele Chirac atât de simpatic cu moaca lui de știucă de lux rostind orologiul funebru al defunctului, cum că bărbat de

elită, Poilala, cu o carieră strălucită, devotat până la moarte a oferit Franței cât se poate de bunăvoie sărmana-i viață de tâmpit. Iar Franța, care nu-i chiar atât de împuțită pe cât s-ar crede, s-a prins și o să-i arate o recunoștință de trei metri lungime pe unu patruzeci lățime, pentru servicii aduse natației! Toate astea de la mica sa tribună asemănătoare unei pișători de un loc, dragul de el! În fiecare dimineață, pe timpul ăsta de mort: orologiu funebru. Chiar când teroriștii fac relaș, o să funebreze în alb tipul, ca să nu-și piardă vocea. Iar mititelul de la Elysée încuviințează sus și tare: „Și eu, și eu" telegrafiază. Asta a devenit maniera lui de a guverna, cu pași mărunți. Și eu. A ajuns aprobaționist. Ce mai, a străbătut tot parcursul.

Eu, spontan, vizionez toate astea și ascult, privind cum atârnă corpul sfârtecat al sărmanului băiat de treabă. Era atât de drăguț, slujba era slujbă la el, obtuz, devotat înapoia mustății lui groase pe care îi plăcea să o mângâie, cum făcea Badinguet în timp ce la Sedan și în împrejurimi bubuia în draci!

Lumea se ițește de peste tot. Se întreabă: „Ce-i? Cine a făcut asta?"

Moacele sunt palide. O bombă să explodeze în Casa Curcanilor, de așa ceva nu ne temeam. Avem o adevărată și intensă poftă să ne taxăm de dobitoci cu toții!

Mă avânt pe scară. Lipsesc ultimele trei trepte care au căzut pe picioarele ofițerului de poliție Manivel, cu două etaje mai jos, ceea ce îl face să țipe ca din gură de șarpe, sărăcuțul. În ciuda lipsei treptelor, mă reped mai sus. Cealaltă jumătate a lui Poilala e așezată pe scaunul lui plantonesc din lemn lustruit și tapițat cu piele veritabilă. Pute atât de grozav încât îți vine să-ți astupi orificiile cu ceară de sigilii. Un corp deschis – nu există nimic mai rău ca asta pentru infecții. Nu lăsați niciodată un corp deschis! Vă recomand. Contrar ușii, nu-i făcut să fie *deschis* sau închis, ci să fie închis pentru totdeauna! Ei, drăcie! Ce noroc avem noi toți că trambalăm porcăria asta în noi, fără să ne incomodăm prea mult aproapele: Ușoară treabă, nu? Doar uneori dai un eșantion pe

sus sau pe jos cu blestematele noastre supape. Colegii se încruntă, strâmbă din nas. Sunt efluvii care ies și prin porii pielii. Asta îl declasează pe individ. Acestea fiind zise, ne silim să rămânem închiși, noi oamenii. Că de nu groapa de budă, groapă comună, se duce dracului!

Peretele care desparte antecamera de biroul directorului s-a năruit și printr-o spărtură căscată îl ginesc pe Achille în toată regalitatea lui, stând în frumosul și pivotantul lui fotoliu, înaintea picioarelor larg desfăcute ale domnișoarei Zouzou. Era ocupat să-i picnicheze comoara acestei făpturi fermecătoare în momentul exploziei. Ăsta e marele viciu de vârsta a treia al lui Achille: degustarea la domiciliu. E un gastronom de multă vreme. Cu șervetul brodat cu inițiala lui prins deasupra cravatei, își halește partenera, în timp ce pune la încălzit niște Wagner la picup ca să-i acopere gemetele.

Și aici trebuie să-ți spun că întâmplarea a fost neplăcută și nocivă, că dulcea aleasă și-a adjudecat zece kilograme de cărămidă pe moacă în timp ce bătrânul îi practica suava tiroleză cu mustăți. Poate că tipa nu e moartă, dar are o rană urâtă de bilă; cavalerul ei zadarnic își solicită cei șaptesprezece mușchi striați excitați de marele hipoglos, care-i pune în funcțiune gura, domnișoara neînsufletită nu-i în stare să-i drămuiască roua dimineții în starea asta!

Într-o clipă mă prind că riscă să fie nasol pentru rangul lui înalt dacă-l descoperă în atitudinea asta atât de puțin conformă cu ideea pe care Achille al meu și-o face despre funcția lui. Și dau buzna. O iau pe donșoară în brațe, o întind delicat pe covor, îi vâr un bloc notes într-o mână, un creion în alta, apoi îi trag în jos fusta plisată. Smulg șervetul de la gâtul valorosului meu șef.

— Curaj, patroane! E un atentat cu bombe.

E năucit cu totul, sărmanul bătrân. Limba continuă să i se zbată ca pentru o linsoare nebunească în gol. Moulinex! Poți să bați maioneza în ritmul dezlănțuit în care trepidează.

Îi cârpesc o palmă să-l fac să-și revină. Dar el, pierdut cu totul ridică brațul să se apere, ca un puțoi și plânge.

— Nu, tati, nu, tati! N-am făcut eu!

Ți-l închipui pe Napoleon la Waterloo, făcând în pantaloni când l-a văzut pe Blaücher că vine în goană!

— Vino-ti în fire! mă enervez. Ce-i cu mămăliga asta care zice că-i directorul nostru! Ascultă-mă. Când bomba a explodat tocmai îi dictai o scrisoare unei noi secretare care dădea probă. Izbutești să pricepi asta cu tărâțele care-ți țin loc de creier?

El aprobă.

— Da, da, curier! face. Curierul de Lyon! Dubosq, Lesurques!

— Nu ești rănit? mă îngrijorez deodată înaintea acestor divagații divagante.

— Pipi! spune pe un ton plângăcios.

— Vino, Gigele, mă înduioșez; hai, bebelușul meu roz, tăticul Tonio o să te ducă la toaletă. Poți să-ți scoți păsărica singur, comoara mea?

— Pipi! repetă el.

Îi trag fotoliul și constat două lucruri: a și făcut în pantaloni, ăsta e primul; iar al doilea e adorabilul slip negru, mic, cu dantelă al domnișoarei Zouzou, pus pe birou. Colegii vin în ajutor. Presto, înșfac minunatul trofeu și-l strecor în buzunarul de sus al hainei. Copoii sunt răi, fie. O să fie șucăr în colivie. O bombă în plin în Casa sticleților! De când există sticleții nu s-a văzut așa ceva. E cea mai grozavă provocare. Un sacrilegiu! Dacă pun mâna pe glumeț o să-i smulgă petalele ca unei margarete. O să facă din el o ciozvârtă. N-o să mai aibă păr, dinți, urechi, ochi, testicule, brațe, nici picioare. Doar capul pentru ca legistul să poată certifica faptul că a murit perfect sănătos ca *Herr* Baader și amicii lui.

— Sunteți rănit, domnule director? se îngrijorează ei.

Răspund eu în locul viteazului:

— Traumatism cranian. A încasat niște pietroaie pe ceafă, îl scot de aici; ocupați-vă de secretara lui. Tocmai îi dicta o scrisoare.

Toată lumea se agită. Domnul Blanc care face parte dintre benevoli, vine să mă ajute să-l îmbarc pe Tăticul până la etajul inferior. Acolo unde o să apară în curând infirmierii cu

materialele lor de camping.

— Făcea corespondența, cu cerneală simpatică, secretara, îmi spunea Jérémie. N-a scris nimic în bloc notes și trebuie să-ți mai spun că ținea creionul invers. Am observat până acum că, în civilizația voastră de bastarzi, secretarele care nu poartă chiloți sunt mai puțin productive decât celelalte.

•

Ei bine, sincer să fiu, lucrurile se petrec întocmai ca în viziunea mea fulgerătoare…

Poilala într-un sicriu frumos, pe care n-ar fi avut niciodată posibilitatea să și-l plătească dacă ar fi murit, ca toată lumea, de un cancer la intestin. Masiv, grozav de ornamentat, cu mânere uriașe de argint. Drapelul tricolor pe ambele tronsoane. Chipiu împodobit cu un galon nou: a fost avansat brigadier-șef post-mortem. Pe o periniță de mătase, Legiunea de onoare, proaspătă. În rândul întâi, văduva sau sora lui, nu se știe prea bine, deghizată în Belphegor. Fiul lui, jandarm în Puy- de-Dôme, în uniforma de ceremonie și nora însărcinată. Plus cei doi nepoți înveșmântați în stil Contesa de Segur pentru împrejurarea patetică.

Marea Știucă cu ochelari vorbește. Ton înalt și sec. Cum că Franța n-o să permită ca o crimă ca asta să rămână nepedepsită.

Stai numai să-i înhățăm pe ăștia care pun bombe și să vezi ce-o să pățească. Aha, vasăzică, vin să sfideze poliția de elită chiar la ea acasă. În regulă, înregistrează, ia act, ia notă. Dar să cedăm – sula! Să reflectăm, asta da! Voință de fier! O să încordăm energiile ca niște cerbi, tu-i maica mă-sii![10] „Eroismul tău, brigadier-șef Poilala, care te-a-dus la jertfa supremă o să ne rămână în amintire până după informațiile de la ora treisprezece!”

E sobru, arzător. Ca un carnivor, care își înfulecă porția de carne. Tăieturi de foarfeci mandibulare. Verb tranșant. Șef, ce mai vorbă!

Toată lumea e galvanizată. O lumină strălucitoare de toamnă aurește această scenă de calitate. Premierul vorbește despre curajul exemplar, curajul impetuos, deplina abnegație

a directorului nostru, lovit la postul lui de comandă și care a știut să facă față apocalipsului dezlănțuit deodată. Impecabil pe duneta lui. Fără să se clintească, în timp ce secretara lui Gisèle, pardon; zăcea fracturată la picioarele lui. Îl salută pe acest bărbat de litru, pardon de elită, care e un model pentru oamenii săi.

Lacrimi se ivesc cam peste tot pe fețele aspre. Profit de ocazie ca să scot din buzunar adorabilul slip al nefericitei Zouzou și să-mi tamponez nasul. Miroase minunat a sex proaspăt și bine întreținut.

Pinuche, într-o poziție de drepți oscilantă, plânge cu lacrimi fierbinți. Îi pun mâna pe umeri.

— Ei hai, César, trebuie să mergem mai departe…

— E greșeala mea, bâiguie el. Toate sunt din vina mea, n-am avut discernământ.

— Cum adică?

— Cu ăla care a pus bomba: chiar eu i-am indicat etajul Bătrânului și biroul sărmanului Poilala.

— L-ai văzut?

— Da, un tip tânăr, măsliniu, cu o bluză albastră și o șapcă de funcționar al Poștei. Mi-a spus că are un pachet pentru director.

— Ce nenorocire, oftez… Ce nenorocire…

Așa sunt, fraților, vremurile noastre putrede, în care a ucide a ajuns o misiune a cărei reușită e *revendicată.* Să revendicăm haosul! Să revendici măcelul orb și fără nicio slavă, fiindcă e săvârșit pe ascuns: nevăzut, neprins! Ce grozavă rușine omenească și cum trebuie Dumnezeu (al meu, al tău, al lor) să-și muște degetele, fiindcă ne-a creat, oameni de nimic ce suntem, lamentabili germeni de spermă rău interpretată.

Primul ministru și-a terminat orologiul și galvanizarea și se apropie de familia Poilala ca s-o condoleze manual. Apoi se duce la Bătrân care e într-un fotoliu în mijlocul curții de onoare fiindcă picioarele nu prea îl mai duc de când cu traumatismul.

— Încă o dată cele mai ilustre complemente de complimente pentru bravura dumneavoastră bravisimă,

domnule director, face Premierul întinzându-i mâna lui Achille.

Și atunci știi ceva?

N-o să-ți crezi ochilor.

O chestie mică roz iese din proteza Bătrânului. Mai întâi, crezi că e vârful limbii. Eu mă tem că face iarăși exercițiul A al păsăricii cântate. Dar nu: chestia roz iese tot mai mult, se mărește, se preface într-o bilă strălucitoare ca o burtă la soare. E un balon mare de gumă de mestecat care, când obezitatea îi ajunge la maximum crapă cu un singur poc.

— Exact! Eu… hm… v-o spun direct, bâiguie Primul sinistru zăpăcit.

Astfel se sfârșește destinul lui Poilala, brigadier-șef, mort în biroul de onoare.

PITOLCA IV

Organul îndoliat al Grasului:

— Știi ce am aflat, Sana? Poilala a murit!

— Mulțumesc pentru știre, îi răspund, dar eram acolo.

Deodată, îmi cere el un supliment de informații. Mărinimos când e vorba să urinez împotriva vântului, i le dau.

— Vasăzică, bătrânul e zdruncinat? rezumă el.

— E o cârpă.

— De câtva timp nu era prea proaspăt, crezi că o să-și poată relua activitatea?

— Are resurse; de altfel mi-a venit o idee pe care o s-o testez pe el.

— Ia zi!

— Secret profesional.

— Marș la dracu!

— Imposibil: a mărșălui nu e verb pronominal.

— Verb pronominal ești tu, tâmpitule!

După ce rostește aceste sărmane insulte începe să tușească pentru a găsi altele, însă tot ce găsește e un scuipat care se

descarcă în încăperea din care îmi telefonează.

— Dar cu japonezii tăi, merge? Tot mai adună slănină?

Amicul își uită supărarea și izbucnește în râs.

— Am operat cum mi-ai cerut, artistic: am dereglat toate cântarele stabilimentului noaptea trecută, în timp ce infirmiera de servis se ducea să se spele în urma loviturii de ștremeleag pe care i-am dat-o.

— Nu ți-am cerut să le dereglezi, ci să le faci să arate mai puțin.

— Două kile mai puțin fiecare, recită Mastodontul, asta nu se cheamă a deregla, nu-i așa? Azi dimineață când m-am dus la cântar, infirmiela m-a complimentat că m-am aschimodizat: „Vedeți că dacă perseverați, izbutiți", gângurea infanta. Da' celor doi Buddha, dimpotrivă, nu le convenea. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, eram și eu acolo când au escaladat bascula. Când s-au văzut în pierdere de viteză, li s-a părut nasol. Să-i fi auzit sporovăitul! Iar eu fără să pierd o clipă, în timp ce ei se ciorovăiau, am dat fuga în camera lor unde au un cântar particular pentru teste. Rapid, l-am reglat la ora celorlalte.

— Bravo! Cred că o să înfulece dublu ca să acopere deficitul; atunci o să depășească greutatea prevăzută.

— Ai înțeles ce rost are șmecheria asta?

— Încă nu, dar într-o zi o să aflăm, Grasule.

— Da de la tipul care i-a pus bomba Bătrânului, ai vreun indiciu?

— Nu sunt eu însărcinat cu ancheta.

— Trebe să fii însărcinat cu ancheta ca să te iei după un tip care ne ia drept idioți. Te schimbi, Sana. N-aș vrea să te alarmez, dar te schimbi, amice.

Scoate un oftat uriaș dojenitor și închide receptorul.

Îl imit. Maria îmi aduce cacaua. S-o vezi dând din fund pe pretențioasa asta. De când am regulat-o într-o seară fără lună în timp ce mă chinuia spleenul, se socotește o superstar hollvwoodiană din epoca filmului mut. Ochi dați peste cap, gene palpitante, suspine tăcute, care fac să i se urce sânii la etajul superior, toate sunt atât de nostime, de parcă ți-ai vârî

un cârnat în fund. Iberica noastră ar vrea să ia din nou contact cu socoteala, însă îmi spun: prudență, prudență! Las pânzele de păianjen să-i refacă virginitatea. Legăturile ancilare sfârșesc întotdeauna rău: prin scrisori anonime pline de greșeli de ortografie, sau cu șoricioaică în ciorbă. Trebuie să ai grijă! Când își rostogolește fesele prin fața mea ca o caravelă în furtună, mă prefac că nu pricep. E amnezic Antonio. Aluziile nu le pricep. Opun firea mea de înger acestei drăcoaice (dovedindu-mă prin asta destul de drac!).

Ea pune tava pe masa încărcată de zmângălelile mele în curs. De obicei, maică-mea îmi aduce sus micul dejun, n-ar lăsa nimănui grija asta.

— Maică-mea nu-i aici? mă neliniștesc eu.

— Avut întâlnire la școală pentru micuț Antonio, care nu cuminte.

Ia te uită, draga mea bătrână mi-a ascuns asta ca să nu-l șifonez pe adoptatul nostru. Ăsta e un tip; uneori mă întreb dacă nu cumva ereditatea îl chinuie. E fiu de bandiți, asta lasă niște gene împuțite în corp, e fatal. Va trebui să studiez cazul.

— Pe urmă, domna face piața, adăugă Maria agitându-și pubisul prin rochie.

Ea precizează prin informația asta că suntem singuri în casă și că pot liniștit să-i dau una de douăzeci și cinci de centimetri în convertizorul de simțuri.

— Bine, mulțumesc Maria, trebuie să mă grăbesc, am o întâlnire importantă cu directorul meu.

Își târăște dezamăgirea istovită până la palier. Își lasă îndelung privirea plină de reproș să intre pe sub ușa întredeschisă cu riscul de a o strivi acolo. Dar eu enervat, sălbatec în felul meu, pun în funcțiune radioul și nu mă mai ocup de ea.

•

O oră mai târziu, îmbrăcat ca un Făt-Frumos, mă duc la Neuilly, la Achille. Bătrânul lui valet britanic îmi deschide. O moacă de slujbaș de pompe funebre căruia i-a murit nevasta, devenind astfel propriul său client.

— Cum se simte domnul în dimineața asta?

— La fel, Sir.

— E gata?

— Tocmai terminam să-i pun haina.

— Atunci, la drum. Când ajungeți la Poliție, intrați prin spate și condu-l până la biroul lui. Să fii atent la scări: s-au înlocuit treptele lipsă cu altele de lemn până când o să le refacă.

— O să fiu atent, Sir.

— Vă aștept acolo.

În mașina mea Maserati se află Mélanie, o încântătoare făptură căreia îi încredințez stările mele de suflet în unele seri. E o puștoaică încântătoare, care l-a citit pe Maupassant și s-a instalat într-un apartament la mezanin în cartierul Saint-Lazare. Aici primește câțiva privilegiați cărora le împarte numere de ordine. Sunt cinci sau șase, conducători de întreprinderi, comercianți din provincie, plus un academician care îi fac vizite și-i asigură confortul material. Academicianul e cel mai puțin generos, dar îl păstrează pentru firmă, cerându-i chiar să o reguleze păstrând pe cap pălăria bicorn a uniformei. E un caracter fata. Eu sunt catalogat printre amanții de suflet, mai precis al colegilor de pat. O invit la restaurant și-i fac felul după ce o aduc *at home*. Toate astea fără prefăcătorie. Îți spun că e ca în Maupassant. Există astfel niște chestii plăcute care supraviețuiesc din timpurile trecute.

Ajunși la Poliție, o conduc până la biroul lui Achille. E impresionată de parcă i-aș fi pus cătușele. Confrații mei îmi fac cu ochiul fiindcă puștoaica arată al dracului de bine cu bluza ei Chanel grej, cu guler de catifea.

O rog să se așeze în fotoliul Bătrânului. Au pus scânduri ca să astupe spărtura lată pricinuită de bombă, însă nu este suficient pentru a izola complet încăperea. Nu are importanță, o să lucrăm așa.

La puțin timp după aceea, iată-l pe Achille, care se arată agățat la brațul servitorului său mut. Marele zaharisit! Are o înfățișare cu totul veștejită, directorul. Comoția l-a expediat în copilărie pe veneratul meu șef.

Nu-mi mai aduc aminte de numele servitorului lui. Dar

întrucât majoritatea servitorilor britanici se numesc în cărți Barnett, îi spun:

— Fii drăguț, așteaptă-ne pe coridor, Barnett!

Și fiindcă iese fără să protesteze, poate că-l cheamă chiar Barnett, nu? Mélanie s-a ridicat când a intrat Bătrânul. A schițat o reverență de fetiță model, dar în fața apariției tipului (apatia vine mâncând,{11} vezi că e adevărat!) se păstrează pentru sine.

Îl pilotez pe Achille până la postul lui de comandă, îl pun să se așeze. Și mă ascultă fără să crâcnească.

— E rândul tău, draga mea, îi spun lui Mélanie.

Are o mimică zăpăcită.

— Mă jenez…

— Nu-i nevoie…

— E complet sonat, nu mi-ai spus că e chiar așa…

Încep să mă șucăresc.

— Ascultă, fătuco, ne-am adunat ca să facem o experiență, așa că o s-o încercăm. Fac apel la mila ta creștinească.

E-n regulă, cum îi zic vorbirea asta, își suflecă fusta, își scoase chiloțelul fin (negru cu danteluță). Are simțul datoriei, mica mea fandosită. Apoi se instalează pe birou cu fața la Achille, cu picioarele pe brațele fotoliului lui.

Pudic, mă retrag în fundul încăperii ca să mă izolez la maximum, continuând să supervizez operațiunile.

— Poftă bună, domnule director! îi spun simplu.

Ca să-l excit, înțelegi?

La început nu se întâmplă nimic. Pare a fi undeva departe, sub hipnoză Achille al meu. Ca o rață care a găsit un cuțit și-l examinează fără să-și pună întrebări.

— Ar trebui să-l exciți puțin, ei drăcie! îi arunc colaboratoarei mele. Nu ești în vitrina unei măcelării, fetițo! Ești vestită că oferi voluptăți rare, nu? Dă-ți interes, gângurește, ce dracu! Când îți escaladez versantul nordic, cânți o adevărată melopee, așa că arată-i tot ce știi!

Mormăie nu știu ce abia auzit și ghicesc că nu-i ceva drăguț la adresa mea. Niște chestii neclare cum că o plictisesc cu tâmpeniile mele. De parcă acest vechi bronz roman avea să

iasă din necaz doar văzându-i gingașa păsărică. Eu încerc terapia de masă aici, sau ce naiba!

Conștiința nefiindu-i plecată în vacanță, iat-o că își începe manejul vrăjit. Curte frenetică, gemete la înaltă tensiune. Zvârcoliri de incitație. Mare artă. Care te lasă visător când ai și tu partea ta. Fiindcă, în fine, cine îți dovedește că nu se preface și cu tine, de vreme ce dă atât de desăvârșit iluzia plăcerii, Minunata?

Dar circul ei desfrânat îmi umflă pânzele până peste poate. Sunt gata să mă avânt în larg, prieteni!

S-o fi prefăcut de-a binelea în marmură sau ce-o fi cu el, sărmanul Achille? Marmoreean a fost întotdeauna, dar nu cumva s-o fi mineralizat sub efectul bombei? Apoi apare *The miracle* (în engleză: miracolul). Bătrânul face un fel de gest plictisit, parcă pentru a alunga o muscă de rahat, venită să recolteze, de pe țeasta lui. Fața lui plonjează spre deliciile ce-i sunt atât ce generos oferite și se așterne pe treabă șmecherul, cu o lăcomie de lup.

Foarte repede se aude că Mélanie nu se mai preface. Că gemetele ei sunt adevărate. Acum au un sunet de cristal. Trebuie să spun că Bătrânul o lucrează ca un maestru. Pe el poți să-l consideri medaliat cu aurul olimpic al păsăricii. Ce tehnică! Acum fata nu se mai pune problema să se stăpânească. E plecarea spre orizonturi depărtate. Rămas bun realităților josnice. Acum cântă cât o ține gura „Cer albastru de azur vin acum la tine”. Că e hărmălaie de bătălie în clădire, asta-i fatal. Achille nu mai e insonorizat deocamdată, cu o simplă palisadă de scânduri ca să-l izoleze. Lumea vine în grabă de peste tot: de sus, de jos, de la stângă și de la dreapta! E chiar și spălătorul de geamuri, care acționează cu toată viteza manivela schelei ca să vină să se uite pe geamul care dă spre chei.

Se aud șușoteli și râsete. Deosebesc vocea graseiată a comisarului Baudoli care explică celor ce vin:

— E bătrânul care halește o tipă! S-a făcut bine!

Și toată ceata asta de sticleți rostește cu voce joasă. „Hip y pipe hurra[{12}]”. Grozav de emoționant. Mai rău decât o paradă

de afront a trupelor.

Mélanie a ajuns cu totul la punctul de fuziune. Aici se eliberează ultima treaptă a rachetei. Tipa lansează un alexandrin superb. Zice așa: Vvvvvvuuiiiiiiii.{13}

Bătrânul, deși ea și-a terminat croaziera, continuă în virtutea inerției ca un curățitor de tranșee. Vede în mare. Dă mărunt cu grapa. Mélanie e silită să-i tragă bila înapoi, atât de tare depășește măsura. A nu se depăși doza prescrisă. Altfel crăpi. Sunt un instrument ușor damele astea. Trebuie să fii lutier ca să le mânuiești.

Achile se lasă pe spate mulțumit, uluit. Atunci mă zărește.

— Aici erai, micuțule? Nu cumva ai ajuns să tragi cu ochiul? Asta nu-i prea frumos, afară de cazul când jocul merită osteneala, firește.

— O merită, patroane! spun exultând. Și încă cum.

Mulțumit își scoase batista și își tamponează fața udă de toate sudorile:{14}

— Spune-mi, Antonie, în timp ce… hm… discutam cu această tânără încântătoare, am auzit un zgomot formidabil; nu-i nimic supărător, sper?

Mă apropii, în timp ce Mélanie își pune slipul.

— Va trebui să discutăm, domnule director. Ne poți lăsa, Mélanie, prestația ta a fost de neuitat.

Pus în temă și după ce a aflat episoadele care-i lipseau din pricina traumatismului, Bătrânul se ridică și-mi deschise larg brațele de moară de vânt.

— La inima mea, San-Antonio! declamă. La inima mea, imediat!

Mă duc fără întârziere la întâlnirea asta și mă strânge cu putere fremătându-mi ceafa, chiar dându-mi pe obraji sărutări de care m-aș lipsi bucuros până la viitoarea lui toaletă bucală.

— Mulțumesc micuțul meu, copilul meu, discipolul meu. Mulțumesc, m-ai salvat. Trebuie să cunoști ca dumneata, în profunzime firea omenească, pentru a încerca o asemenea experiență. Îți sunt recunoscător pentru totdeauna. Pentru totdeauna, mă auzi Antoine? Ce vrei să fac ca să-ți exprim recunoștința mea? Ai vrea să te înfiez?

— Mi-ar face plăcere patroane, dar din fericire o mai am pe maică-mea.

— E adevărat. Dumnezeu să ți-o țină vreme îndelungată. Însă o să găsim altceva. Stai puțin… Asta e, am găsit! Începând din clipa asta o să te tutuiesc. Ești de acord, cocoșelul meu roz?

— În ce privește tutuitul, desigur, domnule director. Dar cocoșelul roz o să fie exclusiv în intimitate, dacă vreți, asta ar putea crea confuzii.

— Facem târgul, iepurașul meu albastru!

Și aici, interfonul general (nu funcționează în biroul Bătrânului, însă din pricina spărturii se aude) mă anunță că inspectorul Blanc vrea să mă vadă de urgență…

— Vă părăsesc, patroane, cu îngăduința dumneavoastră, firește.

— Du-te copilul meu, du-te heruvimul meu, zboară la munca ta, eu o să-l găsesc pe ucigașul dragului nostru Poilala; căci aceasta e misiunea mea de acum înainte. Totuși, înainte de a pleca, lasă-mi telefonul gingașei făpturi care a știut atât de bine să mă smulgă din apatie. N-aș vrea să risc să am sechele, iar tratamentul ei îmi pare miraculos.

•

E mai excitat ca un câine în călduri, negroteiul! Zărindu-mă, se repede la mine ca un portărel asupra unei sărmane văduve, care nu își mai poate plăti ratele mașinii de spălat.

— Ești enervant, bătrâne! De dimineață te caut!

— Drept care m-ai găsit. Așadar totul e bine când se termină cu bine! De ce nerăbdarea asta să mă vezi, domnule Blanc?

— Deunăzi, după explozie, am petrecut seara cu Mathias. Era năucit de povestea ta cu japonezii care se îngrașe și trebuie să se pișe trei litri deodată.

— Avea și de ce.

— Am întors problema pe toate părțile o parte a nopții și în zilele care au urmat.

— Bravo pentru conștiința și încăpățânarea ta profesionale. Ființele de elită așa ca tine asigură strălucirea unei națiuni.

Se binoclează la mine ca să se asigure că nu fac băşcălie de el. Gravitatea mea îl face să fie nehotărât. Nu ştie până unde poate merge seriozitatea mea când fac bancuri. Când se îndoieşte de ceva, face precum conducătorii de caravane din ţara lui: trece peste.{15}

— Am eşafodat mii de ipoteze, urmează Jérémie. După ce reflectam, toate ni se păreau zadarnice. Dar azi noapte m-am trezit pe la ora trei, din pricina lui Tamoulé, ultimul nostru copil căruia îi ies dinţii şi urlă de trezeşte cartierul. Ca să-l liniştesc îl iau în braţe, înţelegi, bătrâne? Nu, nu eşti tată şi nu ştii ce înseamnă un copil care suferă. Ai vrea să-ţi dea ţie durerea.

Se smiorcăie zgomotos. Cu asemenea nări, trebuie să înghită o jumătate de metru cub de muci marele primat. Par două farfurii de ofrandă puse una lângă alta. Când îşi suflă nasul, domnului Blanc trebuie să-i pară că a prins două fudulii de taur.

Emoţia i se împrăştie, ochii i se limpezesc.

— Şi în afară de asta, despre ce e vorba? îl bruschez pentru a lupta contra sensibleriilor de gradul întâi.

— În timp ce-l legănam pe Tamoulé m-am prins.

— Te-ai prins la ce?

— De ce trebuie cei doi japonezi să cântărească exact 255 de kile fix după ce au înghiţit patru litri de lichid.

— Spune!

— Ca să servească drept contragreutate, băiete.

— La ce?

— Asta încă nu ştiu, dar o să aflăm la momentul potrivit. Ascultă bine demonstraţia: braţul unui levier oarecare, ca să fie în echilibru trebuie să suporte o presiune de exact 255 de kile. Greutatea de fontă sau de beton iniţială e înlocuită de doi oameni care, împreună, cântăresc greutatea cerută. Braţul levierului e atunci în echilibru, mă urmăreşti? În timpul al doilea, cei doi oameni umflaţi de apă, îşi golesc băşica: atunci echilibrul s-a rupt.

— Ai descoperit chestia asta fiindcă puştiul tău s-a pişat pe tine, nu-i aşa, sonatule?

— Exact, domnule comisar neghiob, exact!

— Ei bine, bravo! Ca Newton și mărul lui, Columb și oul, Francisc I și piratul! Dar fără să vreau să te dușez scoțienește: la ce ne slujește descoperirea asta?

Îmi aruncă o privire mai densă ca o ușă de fișet.

— Când obezii tăi o să iasă din clinică, bănuiesc că o să pui să-i urmărească, nu-i așa?

— Așa s-ar zice.

— Știind că la un moment dat vor trebui să servească drept contragreutate pentru o operație pe care o bănuiesc foarte sifilitică, o să te prinzi repede când trebuie să intervii ca să-i împiedici să facă rău.

— Ești un copoi remarcabil, Jérémie, îl aplaud.

— Știu, face el cu atâta sinceritate încât ea echivalează cu modestia.

— Pentru moment, îi spun, cei doi grași se dau de ceasul morții, Béru le-a meșterit cântarele de la Institutul Rotberg.

— La ce bun? zice domnul Blanc dezaprobator. Înseamnă să dai înapoi ca să sari mai bine!

— Ai zis bine, dragule: înseamnă să dai înapoi. Î-na-poi. Aveam nevoie să câștig timp.

— Ce să faci cu el?

— Vino să vezi. *Boy*!

Îl apuc de aripa stângă și-l îmbarc spre înălțime, până la serviciul de identitate, unde niște bărbați îmbrăcați în alb se agită într-o lumină de laborator. Mă îndrept spre Courtapoint Jules, un tip vestit al locului, un fișier viu. Ordinatoarele, tipul face ceva pe ele. Totul e în cap. Tipul zice că e de acord cu faptul că tracțiunea animală a fost înlocuită prin tracțiune mecanică, dar că pentru creierul omenesc nu există vreun surogat posibil.

Îl surprind plictisind claviatura dezarticulată a unei mașini de scris, cu două degete arătătoare brutale ca niște ciocuri de păsări răpitoare, care cară un stârv. Colegii lui sunt echipați cu modele mai recente, se găsește chiar și material I.B.M. electric. Însă Jules Courtapoint a rămas credincios mașinii lui Royale. Îmi aduce aminte de un coleg de școală, prăjina de

Cugnardet, care folosea bicicleta lui bunică-său; era atât de înaltă încât nu se putea așeza în șa și hodorogea atât de tare, încât când se apropia de ele, mașinile se urcau pe trotuar.

În fața lui e întins un poster ce o reprezintă pe dama care i-a vizitat pe japonezi. Fotografia făcută de mandea cu minusculul aparat fixat la rever. Obiectivul seamănă cu o rozetă de ofițer de mai-știu-eu-ce. Îl plimbi peste tot. Apeși discret cu degetul și clic, clac, Kodak al meu ești, doamnelor și domnilor!

— Jos pălăria! strig. Ai izbutit să faci posterul ăsta de artă, din filmulețul meu de păianjen?

— Perfect, comisare. E grozavă tehnica, nu-i așa?

Adăugă arătând foaia din mașina lui infernală.

— Chiar pentru dumneata scriam. Îmi dai voie? Încă două rânduri și raportul îți aparține.

Și iată-l plecând să distrugă cele cincizeci de clape șchioape etalate în fața lui.

— E tipa care i-a vizitat pe cei doi castrați ai tăi? șoptește Jérémie.

— *Yes,* domnule Blanc.

— Frumoasă fată. Nu i-ai pus mâna pe șezut?

— Încă nu.

— Mă mir, bătrâne, porc cum te știu.

Amicul Courtapoint Jules pălește în fața mașinii lui auzind că sunt tratat astfel.

— Hei, comisare sunt cam familiari noii inspectori, mormăie fără să se oprească din bătut. Păcat că acum se duc să-i caute în pădurea virgină.

Domnul Blanc, care nu-i în zi bună, sare în sus:

— Ce zice buboiul ăsta, Antoine? Vrea laba mea de gorilă peste botul lui de șobolan damblagiu? Hotărât lucru, în prăvălia asta e conflict între mamifere!

Devine insuportabil! Ajungem direct la hecatombă, la baie de sânge, la „Tumultul din Amboise”{16}, la Sfântul Bartolomeu!{17} Și cu toate astea plin de gardieni de culoare în Paris și în împrejurimi! Și atunci de ce nu-i înghit ăia de la nivel înalt în Poliție? Par să se șucărească bătrânii funcționari

din Casa sticleților când un negrotei e promovat inspector.

Fără să scot un cuvânt, iau foaia pe care mi-o întinde Courtapoint. Textul dactilografiat îi seamănă: e aiurit. E plin de litere care nu sunt imprimate, altele sunt plasate deasupra rândurilor ca niște muște de closet care dau târcoale rahatului…

Citesc:

„N'GRUYER RÂ PÉ[{18}] Dolorosa, născută la Quezon City (cartier mărginaș al Manillei) Filipine, la 16 iunie 1962. Fata unui bogat negustor de coprah. În 1980 pleacă la Boston ca să facă studii universitare comerciale, dar nu stă decât un an și părăsește universitatea ca să-și urmeze amantul, un sirian bănuit că aparține unui mic grup terorist. Rupe toate legăturile cu familia. Perechea este expulzată din Statele Unite la puțin timp după aceea și se duce să se stabilească la Roma, unde i se pierde urma. Amantul sirian, cunoscut sub numele de Fépaça Seyssal[{19}]; e ucis la Londra în 1984, în momentul când punea o bombă în vehiculul unui important funcționar israelian. De la moartea lui, N'Gruyer Râ Pé Dolorosa se pare că a luat parte la activități teroriste; prima dată la Atena în cursul atacării unei bănci și a doua oară la Frankfurt, la asasinarea unui mare industriaș din Germania de Vest. Totuși vinovăția ei în ce privește participarea la operațiile susmenționate, n-a putut fi dovedită cu certitudine. Actualmente locuiește la Paris, la hotelul *Royal Friedland,* sub numele de Manuella Dubois, născută la Saigon în 1959, din tată francez și mamă vietnameză.

— Ia te uită, zic, nu-i cochetă, rareori o femeie se îmbătrânește.

Îi dau foaia lui Jérémie. Courtapoint arată, din pricina asta, o amărăciune întunecată. Să întocmească documentul pentru ca un cimpanzeu să ia cunoștință de el, chestia asta face să-i treacă idei de demisie prin tărtăcuță.

— Ți-am pregătit o serie de fotografii ale donșoarei la un format mai lesne de transportat, mormăie el.

— Mulțumesc, drăguț din partea ta.

Vâr în buzunar câteva portrete și-i ofer eficientului

morocănos mierea satisfacției mele.

— Minunat lucrat, Jules. Complimente.

— Mulțumesc, comisare.

Coboară tonul.

— Cum se simte Bă… hm, vreau să spun domnul director, comisare?

— Admirabil, Courtapoint: a început din nou să halească!

— Ah, bine, cu atât mai bine! Când ai poftă…

— Funduri, rectific. Trebuie un început la toate.

•

Flancat de domnul Blanc, mă duc la acel serviciu deosebit despre care nu vorbim niciodată nimănui (și chiar mai puțin între noi), care este „casa de bani neagră”. Aici sunt cunoscut ca un cal breaz, având fără încetare nevoie să dispun de fonduri oculte. Mă bucur de un statut aparte de mult timp, fiindcă se cunoaște integritatea mea funciară și sus se știe că dacă pot cheltui mulți bani o fac întotdeauna în folosul serviciului și că nu mi-ar trece niciodată prin cap să cheltui vreun sfanț ca să-mi iau înghețată pe băț în afara slujbei.

Omul care domnește asupra acestui loc tabu este auster și nu-i știu numele. Seamănă cu una dintre himerele de pe Notre-Dame, suferind de hepatită virală. Are trăsături adâncite, tenul galben și privirea cea mai scârboasă pe care am văzut-o vreodată într-o pereche de orbite. Îi privește pe fiecare dintre contemporanii săi ca și cum l-ar bănui că e un escroc sadic, bolnav de vărsat și care are în buzunar o grenadă cu siguranța scoasă.

Secretarul lui, un gândac întunecat, cu un palton negru lucios, ne introduce după ce completez un lung formular în trei exemplare.

Domnul Casă de bani Neagră se încruntă descoperind negritudinea însoțitorului meu. Dă din cap ca să răspundă la saluturile noastre din inimă și așteaptă degustându-și saliva care bănuiesc că e vâscoasă și acidă.

— Ar trebui, să deschidem un cont personal inspectorului Blanc aici de față, domnule, spun. Bineînțeles, domnul director este de acord cu cererea mea.

Neplăcutul personaj începe să-l privească pe Jérémie de parcă ar fi fost un pachet fără stăpân pus pe ștergătorul lui.

— Pentru ce? întreabă el cu o voce care ar face să se urnească în treizeci de secunde o căruță cu furaje.

— Inspectorul Blanc va efectua o supraveghere strictă într-un hotel de lux din capitală și trebuie să închirieze acolo un apartament.

— El! exclamă crudul nostru interlocutor.

— El! confirm eu susținându-i privirea cu amoniac.

Tipul tace îndelung, răstimp în care ai putea citi *Război și Pace* de Lev Tolstoi, apoi oftează exact ca și cum s-ar hotărî să lase să i se practice ablațiunea celor trei testicule.

— O să i se înmâneze o carte de credit temporar.

— Căreia ar trebui să i se adauge o sumă în bani lichizi, adaug.

— Pentru ce?

— Pentru că nu se poate da bacșiș cu o carte de credit.

— Atunci n-o să dea.

— Într-un hotel de lux lucrul ăsta e foarte rău văzut.

— Asta n-are nicio importanță, comisare.

— În cazul ăsta o să-i dau eu din banii mei personali.

— Asta-i treaba dumitale, comisare.

Întinde mâna spre Jérémie,

— Actele dumitale, te rog… inspectore.

•

— Spune-mi totul, murmură domnul Blanc în timp ce străbatem culoarele în sens invers, există oare un tip mai împuțit în prăvălia asta?

— Dacă am căuta bine, probabil că am găsi, pronostichez eu.

— Nu-i prea izbutită civilizația voastră, bătrâne!

Mormăi:

— Ia zi, preacucernice, în sătucul tău de pe malurile fluviului Senegal, consătenii tăi sunt toți buni de trecut în rândul sfinților?

Caută bine și o să găsești gașca de lepre obișnuite. Peste tot unde sunt adunați oameni, găsești javre, tipi cumsecade, lași,

îndrăzneți, virtuoși, vicioși, nu contează emisfera, meridianul.

Stă pe gânduri. Pe urmă, onest, încuviințează.

— Bun, și ce o să fac în hotelul tău de lux?

— Cunoștință cu falsa Manuella Dubois.

— Și pe urmă?

— Dacă poți să devii amantul ei o să fie perfect.

Aici Jérémie tresare și se uită urât.

— Nu, așa ceva nu ține, bătrâne! Să devin eu amantul criminalei ăsteia de căcat, când am o nevastă ca a mea care mă așteaptă acasă! Îți închipui că o să am inima s-o înșel pe scumpa mea Ramadé, o femeie care-mi face copii atât de frumoși, haleală atât de bună și care mă iubește ca pe soare!

— Meseria noastră își are exigențele ei, Jérémie, uneori ne silește să ne lăsăm sentimentele la vestiar.

— Și de ce nu descinzi tu, Casanova, la *Royal Friedland*? Să cucerești gagici e sportul tău favorit.

— Fiindcă aș risca să mă bănuiască. E o donșoară care stă la pândă. Și poate că m-a zărit la Institutul Rotberg.

— În timp ce un negru mare și tâmpit e ca pâinea albă.

— Da, frățioare, ca pâinea albă. O să te dai drept însărcinat cu afaceri senegalez, meșterești ceva prin diplomație. Fă pe vanitosul, pe prostul. O să fie interesată cu siguranță. Intră adânc în jocul ei. Fii ceea ce vrea ea să fii, pricepi? Ei drăcie, e o experiență pasionantă, nu? Mai captivantă decât să plimbi rahați de câine de-a lungul unei rigole cu o mătură. Subjug-o. Ești clădit ca o formulă 1, băiete, și ai o moacă în stare să le facă pe gagici să se scape pe ele!

În loc să fie flatat de complimentele astea, face o mutră plictisită.

— Ești scârbos, bătrâne. Pentru tine doar fundul contează. Ai vreun ideal, măcar unul? Dacă ai, trebuie să semene cu un sex de femeie, nu?

— Când nu poți crea din nou lumea, nu-ți mai rămâne decât să te rogi și să regulezi, îi răspund.

Nu fără melancolie.

CAPITOLUL V

Tolănit într-unul dintre fotoliile barului, tapițate cu pânză de bumbac imprimat, un bătrân înfofolit îi observa cu atenție.

Părul e tuns perie, alb precum cocaina{20}, mustața încă grizonată, ochelarii au ramă de aur, și poartă un costum cu o linie arhaică, lucrat într-o vreme când era mai gras. Rozetă la butonieră. Ține între genunchi un baston elegant cu măciulie de argint cizelată. Deși e bătrân, își atribuie un Pim's nomber I cu o șampanie care are vârsta arterelor mele, căci bătrânelul în cauză sunt eu, Sana, marele preferat al mamei sale.

Se întâmplă rareori să mă travestesc, fiind puțin înclinat spre Arsenelupinerie, însă cazul cu falsa troacă în care sunt scufundat mă silește.

Deghizarea asta îmi îngăduie să stau la *Royal Friedland* fără să risc să fiu recunoscut de filipineză și nici de domnul Blanc care s-ar intimida.

Deocamdată el ascultă conștiincios de directivele mele, fără să pară că are un complex prea chinuitor față de soția-i devotată.

Așezat alături de Manuella Dubois pe o canapea joasă, stă cu brațul drept pe spătar înapoia încântătoarei. Din când în când, capul *coffe and milk*{21} al degetelor lui lungi mângâie ca din neatenție spatele gălbioarei, fără ca sus-zisa să aibă nici cea mai mică reacție.

Ți-am precizat că port un aparat acustic de un gen foarte special, pus la punct de genialul Mathias? Care permite (nu Mathias, ci aparatul lui) să captezi conversațiile pe o rază de acțiune de douăzeci și cinci de metri șaptezeci și cinci? Așadar, ascult dialogul care are loc între Jérémie și Manuella, la fel de bine de parcă aș sta pe genunchii lor.

El îi toarnă verzi și uscate, cum că e în Franța ca să studieze structurile învățământului nostru secundar. Că în Senegal ei se întreabă dacă e oportun să pună să se studieze poeții Evului Mediu în ciclul secundar, dat fiind că, știi, Clément Marot, ce părere ai? M-ai priceput? Un poet ispitit de Reformă în asemenea măsură încât e silit s-o întindă la macaronari, păi mulțumesc! Toate chestiile astea. Și pe urmă, cu Ronsard, e-n regulă, dar dacă n-ar fi fost Brassens să-l pună pe tapet la un

secol după Sainte-Beuve, azi n-ar fi cunoscut decât ca valet al lui Anchois Pommier.{22}

Poate că erudiția lui o cam plictisește pe Manuella. Dar, din fericire, mai sunt mângâierile astea discrete pe spate, promițătoare! Fata, dacă îi place să facă dragoste, prevede frumoasele performanțe ale însoțitorului ei. Un *black* huidumatic ca ăsta are, fatal, tot restul pe măsură, cum spune Béru. Tipii ăștia îți despachetează din izmene o suliță de vânat mistreți.

De patru zile misa arde gazul la *Royal Friedland.* Pesemne că începe să se plictisească. Așa cum am prevăzut admirabil, negrul ăsta îi inspiră încredere. Ea își zice că asta e întâlnirea scurtă, ideală. Cu el o lovitură de suliță o să fie fără urmări. Așa că încetișor se lasă în grija lui. Iar el, problema școlară fiind evocată, aproape reglată, trece la manevrele de primăvară. Poate să strâmbe din nas că trebuie să joace rol de don Juan, prea cucernicul e înzestrat pentru vrăjeala preliminară, ce mai! Dragei lui Ramadé, simt că-i cresc coarne de cerb cu ramificații multiple!

Și-i spune niște chestii pe care, pe cuvântul meu, le-aș putea debita în propriul meu cont. Poiezele albăstrele! Cum că are grația felină a panterei negre, frumoasa misă și că e catifelată ca niște flori subtropicale al căror nume l-a uitat. Și alte vorbe dulci, deloc lenețe sper. Că a văzut-o din spate mergând și inima lui de sărman negru s-a pornit să bocăne atât de tare încât trebuie să termine și să-și golească ventriculele cu linguriță. O fi oare rasistă, atunci să-i spună? Spirituală, ea îi răspunde că atunci când ai pielea ca șofranul, nu te simți vizată de preocupările astea împuțit-occidentale. Da, remarcă el, dar ești de o albeață de crin în comparație cu mine! Ei și? Abanosul face cât fildeșul. Formulă planificantă. Acum mâna lui de culoarea cernelii chinezești e așezată hotărât pe gâtul minunatei. Ea se înfioară. Regulatul e iminent, întrevăd. Se va produce în cel mai scurt timp.

Jérémie îl cheamă pe chelner ca să facă întristarea. Atunci se petrece o mișcare de mase la intrare. Barul atât de liniștit prin care trece ca în vis o muzică blândă, se umple de un

bubuit neconform locului. Patru persoane intră. Ochelarii cu sticlă goală ai bătrânului pe care-l interpretez se aburesc. Vede dublu patriarhul de trei parale. Vrei să știi cine a venit? Sunt cei doi monștri japonezi, Béru și marchiza italiancă. Aici ai putea plasa o bătaie a tobelor asemănătoare celei care a marcat tăierea capului lui Ludovic XVI.

Mintea mi se împleticește. Totul se clatină.

Stupoare văzând că debarcă acest cuartet.

Neliniște de a asista la prăbușirea planului meu, căci nătărăul de Béru o să-l apostrofeze pe domnul Blanc. Adio și-un praz verde! Bătrânul își contemplă cu o privire necăjită nefericirea astfel răspândită!

Îmi scot ochelarii ca să văd mai bine. Aparatul sonoton ca să aud mai bine. Mi-aș scoate dinții dacă n-ar fi autentici și proteza erectilocopulatorie, dacă nu m-aș împreuna cu ajutorul organului meu natural.

Cele patru personaje se apropie de perechea înlănțuită. Cele două balene japoneze își încep ședința de plecăciuni rostind „ayaya kaka, ayoyo koko" cu vocile lor pițigăiate de eunuci îngrășați cu mălai. După care fac prezentările:

— Missio Bê-Ru; marcheza Rubignoli.

Grasul face și el plonjoane orientale. A învățat sublimul superdotat și rămâne fără să reacționeze în fața lui Jérémie, care s-a grăbit să profereze un „Încântat să vă cunosc", apăsat. Doar că se face că nu vede mâna pe care acesta i-o întinde.

Toată lumea ia loc ia o masa joasa și nu știu cine (domnul Blanc, cred?) comandă șampanie. Dau drumul repede la sonoton și, mai mult, declanșez magnetofonul liliputan aflat în aparat. Știi de ce? Fiindcă japonezii vorbesc în japoneză, iar eu înțeleg greu dialectul ăsta de insular.

Béru continuă să nu-l bage în seamă pe domnul Blanc. Stă cât mai departe cu putință de colegul meu *colored.* O mângâie dezlănțuit pe marchiza lui, țucături pe zidărie, pe antebraț, mâna căzută în *cotillon*: emoție mare revelatoare a unei pasiuni în curs, percepută în faza ei ascendentă. Îi șoptește că e cea mai frumoasă și că el simte că în doi timpi și trei mișcări o s-o facă pe tipă să se cațere pe pereții camerei lor; tocmai îi

vine ideea unei poziții necunoscute din Kama Sutra, neînchipuite până acum în niciun cabaret din Copenhaga. O chestie pentru care-i rezervă prioritate absolută! E ea în stare să facă o candelă romană? Nu? Totuși e italiancă! Bine, o s-o învețe, suplă cum e, pentru ea o să fie un joc de copii.

Pe urmă toată lumea mănâncă un pic. Sunt atât de deosebiți toți șase! Eterochestii, dacă pricepi unde nu vreau să ajung. Cei doi umflați japonezi, zeița de chihlimbar, atletul negru, marchiza de gips, obezul roșu la față! Sunt atât de puțin făcuți să se afle adunați la un loc, încât asta devine un fel de operă de artă. O frescă urâtă a absurdului, a grotescului, a hiperbarocului.

După zece minute își golesc paharele și se răspândesc. Câte doi. Jérémie cu Manuella, apoi cei doi luptători ai Mikadoului, pe urmă Bérurier și marchiza. Rămân singur în fața Dubonnet-ului meu. Pardon, spusesem Pim's și nu mă dezic. Ce porcărie, afacerea asta semăna cu o grădină japoneză. Doar că arborii pitici sunt mari ca baobabii! Unde e terorismul în toate astea? Se fac bancuri, se bea șampanie, se tachinează damele. Ne învârtim în cerc. Iar eu sunt tâmpitul bătrân care voiam să par. Îmi crește mușchi pe articulații și rotile sub picioare.

Las să-mi cadă bastonul. O tânără care trece pe acolo se apleacă să mi-l ridice. Am timp să zăresc doi sâni clasa întâi pe vârful cărora mâna bărbatului trebuie să pună gura adesea.

— Mulțumesc, doamnă, sunteți foarte amabilă, spun cu voce tremurată.

Tipa miroase bine, râde tinerește, fundul îi seamănă cu doi pepeni din Israel într-o plasă cu provizii. Asta mă înveselește.

— Nu trebuia să vă dați atâta osteneală, domniță, ciripește o voce de urangutan răcit; îmi face bine să se mai aplece puțin lui tata-mare. Încă nu-i în stare comatoasă.{23}

Serviabila cu posterior încântător zâmbește și se cară. Grasul ia loc în fața mea.

— Grozav ce te ramolești când nu mai sunt cu tine, rânjește el.

Se uită la ceas.

— Am timp să beau un pahar: marchiza mea își pregătește

fundul în vederea ședinței de seară, asta-i ia o jumătate de oră bună.

— Vasăzică m-ai recunoscut, zic eu dezamăgit.

Râde gros.

— Când am intrat pe ușă te-am recunoscut din capul locului, băiete. Poți să te înțolifici cu o sutană albă și să faci pe cardinalul, privindu-te din spate aș ști că ești tu!

— Te-ai împrietenit grozav cu porcii brothers, după cum văd.

— Suntem ca cămașa cu curu toți trei.

— Și care din cei doi japonezi face pe cămașa?

Însă farsele de gradul întâi rămân mai obscure pentru el decât un afiș egiptean anunțând căsătoria lui Ptolomeu XIV cu gagica lui.

— După cum cred că m-am prins, bătrâne, l-ai conectat pe negro la tipa umflaților mai galbeni?

— Afirmativ.

— Și tu faci pe ramolitul ca să supraveghezi nunta?

— Textual. Îmi povestești amiciția ta cu domnii ăștia?

— Imediat. Ne-au prins tocmai când ne regulam în teleferic, eu și Antonella; că e un teleferic mic la Rotberg, ca să cobori în sat. O cabină de opt locuri numai pe care o comanzi apăsând pe un buton, ca un ascensor, te prinzi?

— Și mai departe?

— Bun, ne întoarcem din vale unde fusesem să facem cumpărături eu și marchiza. Și deodată, fiindcă treceam peste brazi și cabina se legăna, mi se scoală. Bătrâna, mereu gata mă imploră să i-l înfig pe maestrul în modulul de înaltă frecvență. Și bum! Na, că încep dansul cu regina în teleferic. Acolo era plin de veverițe mici și șugubețe care, în trecere, ne făcea semne de încurajare.

Se întrerupe ca să cheme un chelner galant.

— Băiete, o șampanie, pliz! Cum adică o cupă? Faci mișto de mine, amice? Ce spui? Un sfert? Am eu moacă de om care bea cu sfertul? Răspunde-mi în tăcere. Nu, nu-i așa? O jumătate? Pe bune, ăsta mă crede bolnav! Întreabă-l pe bunicu-meu, aici de față, dacă sunt omul jumătăților de

măsură. O sticloanță întreagă, amice, și în galop, am o făptură de vis care, în așteptarea mea, își lustruiește curul. Ce spui? N-ai sticloanță mare frapată? Nu-ți face griji, o s-o frapez{24} eu, nu de forță duc lipsă. Bun, unde ajunsesem, Sana? Da, la regulatul în teleferic. Marchiza era înnebunită după numărul ăsta dumnezeiesc. Cabina se hâțâna în azur. Parcă erai într-o nacelă.

În unele momente, când bătea puțin vântul, îmi ieșea afară. Și pe urmă ajungem la capăt înainte de a termina treaba. O lucram câinește pe babușca. Planșeul era în pantă, se preta. Mi se fâlfâia că am ajuns la destinație, continuam imperturbabil. Și fac peria cu madama. Oprindu-mă din când în când pentru pauza care le excită întotdeauna pe bunicuțe. O limbă, discret, înainte de a o vârî din nou în teacă. La marea artă, doar mă știi, băiete. Și ne terminăm meciul. Antonella era în pom. Obosită de moarte. Cu ea mi-e întotdeauna teamă, că dă în primire la un șvunc; la vârsta ei, îți dai seama. Deja ia bomboane de Vegetalină ca să-și dreagă inima.

Pe scurt o ajut să se ridice. Și-n clipa aia le văd moacele deja teșite, turtite de geam. La domnii uriași! Se distrau ca niște lămâi începute. Când am ieșit din teleferic, m-au felicitat de parcă aș fi câștigat maratonul de la Salut-Paolo. Ne înțelegeam un pic, fiindcă vorbesc engleza și ei! Și de atunci, nu ne-am mai despărțit toți patru. Regulatul îi amuză mai dihai ca filmele cu Defuneste. De fiecare dată când o înțep pe marchiza, trebuie să-i previn ca să se ginească la scena respectivă în cameră. Aduc sake și bineînțeles, aparatele de fotografiat, japonezi cum sunt, îți dai seama! Te întrerup: nu-i nimic vicios în asta. Ei nu știu ce-i regulatul. Iar sula le servește doar să facă pipi. Se uită la noi ca la niște marțieni, te prinzi? Sunt niște vizuali, ce vrei! Artiști în felul lor. Admiră meseria, grația, suplețea. Ne socotesc dansatori. Marchiza pentru ei e o corifedrină la Operă, iar eu un Roland Petit, mai mare. Te prinzi? Nu știu dacă sunt teroriști, dar în particular nu găsești băieți mai cumsecade. Și niște mâncăi, ce mai, campioni! Vrei să-ți spun ceva? Nu-mi prea face plăcere… Ei bine, la halit mă întrec. Alaltăieri am făcut concurs. Am fost la

un restaurant ca să le trag chiulul cu clinica. Am comandat trei curcani: câte unul fiecare! A trebuit să mă dau bătut. Ei l-au terminat pe al meu. Mi-e rușine vizavi de Franța să mă ia japonezii ăștia, dar asta e, amice! Trebuie să accepți sau să te împușți.

Se oprește din tirada nesfârșită ca să golească pe jumătate din sticla de Dom Perignon ce-i fusese adusă. Urmează urlete puternice amestecate cu răgete, creând panică în barul aproape plin la ora asta. Consumatorii cred că pensionarii unei menajerii au scăpat și au invadat hotelul. Doamnele țipă de groază. Un om de afaceri din Orientul Mijlociu își scoate parabellum-ul de voiaj din servieta diplomat, gata să-și vândă scump pielea.

Grasului i se fâlfâie.

— Așadar ați ajuns de nedespărțit?

— Nu-i ăsta visul unui sticlete, Tonio? Băieții pe care trebuie să-i supravegheze îi devin prieteni din copilărie și-l cheamă cu ei.

— E o ispravă, băiete. Ți-au spus ce au venit să facă la Paris?

— Să se întâlnească cu tipa care-i managerizează, se pare. După care, se duc la Londra într-un mare teatru să se reproducă.

— Și tu în ce domeniu le-ai spus că lucrezi?

— În nimic. Trăiesc din rente. Sunt băiatul tatii, Sana. Când îmi dau osteneala, fac pe lordul fără ocupație. Mândel e playboss de lux.

Urmează o tăcere. De scurtă durată, fiindcă înghite toată sticla, iar gazul pornește. În toate direcțiile! Dar de data asta, vecinii au depistat sursa răgetelor de animale sălbatice și nu se mai formalizează. Știu că jungla, savana, pădurea virgină le asumă un singur individ. Un gras împuțit care e un Disneyland el singur.

— Și cu marchiza ta e marea dragoste?

Acum devine grav ca un bulgăr de unt pe cale să râncezească. Cu un gest lent și nobil, vindecător de scrofuloză, își împinge înainte mâna dreaptă pe deasupra mesei. Descopăr

atunci la degetul lui mic o șevalieră uriașă cu blazon, care trebuie să cântărească patru sute de grame.

— Inelul răposatului marchiz Roubignoli, șoptește cu pietate, ba chiar, aș adăuga, cu gravitate Valorosul. Îți dai seama cât trebuie să mă iubească. E ca și cum aș îi fost ales marchiz. Ginește-te, bătrâne, sunt armoariile ei gravate pe șevalerească. „Niște moace de lemn pe fondul unui sertar", sau așa ceva, mi-a explicat Antonella. Ce pumni mișto o să pot da cu un box american ca ăsta, băiete! La început, îți aduci aminte mi se părea cam flacsă, babușca. Îi atârnau pieile, burta îi făcea crețuri ca niște raze de soare în jurul buricului. Aveam tendința de a i-o vârî mai degrabă într-o cută, decât în găurică. Și pe urmă m-am obișnuit cu moaca ei. Își dă atâta osteneală că am prins gustul. Când ești un adevărat cavaler al coțăitului și dai peste o pasionată, nu poți să treci mai departe. Trebuie să-ți trăiești povestea de dragoste până la capăt!

— Și ce-o să faci?

— O să i-o prezint pe Berthy. Ne-am înțeles. O să ne cumpere o casă particulară, unde o să ne instalăm toți trei. Ea o să stea la parter, iar noi la etajul *first,* așa că o s-o regulez căzăcește în picioare, înainte de a urca la mine. E o tipă bogată cât cuprinde, plină de biștari. Soarele nu apune niciodată pe averea ei ca la împăratu' lu Arlechin. Are plantații de macaroane în America de sud, crescătorii de cai în Normandia, vii în Italia; produce chiar și ulei, ceea ce produce bani. Cred că dacă m-aș aranja bine m-ar înfia, fără să-mi pierd naționalitatea franceză, mă grăbesc să ți-o spun. Doar aș adăuga numele ei la al meu: Alexandre-Benoît Bérurier de Roubignoli, și dă-i bătaie.

Se uită la un ceas de aur *made in* Cartier, ultimul model: tip Pașa pentru scufundători, cu grilaj protector pentru scafandri.

— Alt cadou, îmi explică. Doar asta face. Avem noi jocul nostru, un pic cam vesel, trebuie să recunosc. Și-l vâră în găurică, iar eu trebuie să mă duc să-l scot cu dinții. De fiecare dată e un circ ce nu s-a pomenit.

— Să mă anunți în ziua când o să-ți ofere un Rolls Royce,

mi-ar plăcea să văd asta.

Béru râde, apoi se ridică:

— În regulă, trebuie să mă duc la treabă, băiete. Mai ales că cei doi amici ai mei Okimono și Onumonku trebuie să fie deja la avanposturi în cameră, pentru țeapa de seară. În afară de plăcerea de a privi chestii de-astea, mai au o pasiune: jocurile de *puzzle*. Deunăzi au făcut o chestie din patru mii de piese care reprezenta drapelul japonez. Știi că trebuie să ai un dar ca să izbutești să pui la locul ei toată aiureala aia. Tu ce faci?

— Ard gazul, îi răspund laconic.

— Ei bine, amice, arde-l! Eu regulez. N-ai instrucțiuni deosebite?

— Nu, continuă să-i frecventezi pe hipopotamii tăi și să o faci pe centenara ta să lucească!

— Ciao, monseniore!

•

Mai întâi, Mathias trebuie să treacă banda sonoră liliputană printr-un amplificator, după ce a scufundat-o într-o baie de claustrofobină Malatier cu Ricord condensat de Morchoisne.

Îmi place mult să-l privesc manevrând pe Roșcat. În primul rând fiindcă face lucruri pe care eu însumi nu aș ști să le fac, ceea ce e întotdeauna pasionant să urmărești, pe urmă fiindcă acționează cu gesturi precise, prețioase, stăpânite, de artificier dezamorsând o bombă.

Faza terminală: magnetofonul.

Se aude cacofonia conversațiilor. Multe zgomote de ambianță. Trebuie să selecționeze replicile în japoneză. Pentru asta se folosește de un filtru Barrayer și Sadat care i-a adus inventatorului său premiul Nobel pentru fizică în anul acela când a fost atât de cald. Această uimitoare invenție permite să se „scoată” replici culese dintr-o flecăreală generală, ceea ce e o ispravă, fiindcă totul se petrece într-un loc public.

— Începe să se audă, mi se pare. Nu? zic așezându-mi din nou nerăbdarea pe raftul de sus al determinismului meu, după cum a scris recent Michel Rocard în vestitul său tratat despre balonul sondă.

Mathias își ia mutra lui de meloman convins, descrisă mai înainte într-un capitol aproape la fel de frumos ca ăsta.

Ca și prima dată, ia note.

Când banda a ajuns la capăt, întrerupe contactul.

— Cei doi japonezi îi explică femeii că Bérurier e un tâmpit de sticlete pus pe urmele lor. Au hotărât să se împrietenească cu el ca să-l neutralizeze mai bine. Ea răspunde că au făcut bine și că o să intre în legătură cu „Samuraii" ca să ceară instrucțiuni în privința asta. Ea adaugă că și idiotul ăla mare și negru e și el sticlete și că a recunoscut un al treilea sticlete în falsul bătrân neghiob care stătea cu două mese înapoia ei! (Moacă a falsului bătrân neghiob). Pe urmă, continuă Mathias, se interesează de greutatea lor. Ei îi răspund că au avut necazuri cu cântarele, dar că totul este O.K. și că sunt cu totul performanți. Ei precizează că n-ar trebui să se întârzie mult, fiindcă grăsimea lor fluctuează cu verziturile (și nu *fluctuat nec, mergitur*[{25}], cum ar putea pretinde anumiți nătărăi de la Primăria Parisului). Și pe urmă asta-i tot.

Zâmbesc.

— Dublu joc de-a șoarecele și pisica, Roșcatule. Eu te țin și tu mă ții de bărbiță, care râde primul câștigă!

•

Aici, te anunț că simt nevoia s-a las mai moale. Așa că, amice, sări până la următoarele asteriscuri, fiindcă n-aș vrea să te fac să casti. De câte hohote de plâns e nevoie pentru un cântec de ghitară… Dar pentru un Santantonio, ia spune! Ce crezi! Nu toți își pot da seama. Trebuie totuși să nu mă apropii de ei: îmi fac urticarie pe suflet. Și pe urmă, pa și pusi! Scarpină-te pe suflet! Ei vorbesc fără să priceapă, fără să încerce să priceapă. Își trăiesc viața la gradul întâi, te prinzi? Așa cum li s-a dat. Caca, mama, pipi, cucu! Niciodată mai departe. Sau atât de rar, în număr atât de mic, încât nici nu mai e un număr, e o umbră de număr. Singura mea resursă (terminală) e să-i indignez un pic mai mult de fiecare dată. Să le dau până peste cap. Să-i stuprefiez (lasă, lasă așa, tipografule, am scris, să-i stuprefiez). Nu trebuie să mă tem, mă timorez prea tare. Las bara de direcție prea jos, într-o zi o

să-i împroaște în ochi cu un jet frumos de scrobeală. Nici măcar n-o să mai poată ține în mână *the hook,* într-atât o să fie de fierbinte. *Hard,* te prinzi? *Hard* îngrozitor. Va trebui să scriu cu un ardei iute, roșu înmuiat în vitriol. Să corodeze astfel încât să nu se poată șterge. Tatuaj în adâncime. Romanul-intalie. Dar cine știe ce e o intalie printre inculții ăștia? O, mamă! Ia-mă și fă-mă din nou mai departe, pe Marte sau Venus, dar chiar așa ar fi prea aproape; să locuiesc în aceeași galaxie ca ei, mulțumesc nu servesc!

•

Totul s-a hotărât foarte repede, noaptea. În fine, aproape spre *morning.* Le soileam în pavilionul nostru clodoaldian. Băusem o sticloanță de Château d'Yquem, aproape numai eu singur (fără paharul maică-mi și cel al Mariei, subreta mea înamorată). Din chestia asta rezultau visuri frumoase pe care nu ți le povestesc, că altfel aș fi acuzat că trag cu undița, în timp ce eu mă mulțumesc uneori să pescuiesc.

Telefonul cântă. Ridic receptorul: e domnul Blanc.

— Gata, bătrâne, ne cărăm! îmi spune el pe un ton șoptit.

Mie îmi trebuie ceva timp să-mi scot trenul de aterizare.

— Cine se cară?

— Toată lumea, aici la *Royal Friedland.*

— Se evacuează hotelul?

— Ești prost sau ești pilit, bătrâne? se enervează Jérémie. Toată lumea, asta înseamnă japonezii, Manuella, marchiza, Béru și eu. Mergem în Anglia să vânăm cocoși sălbatici.

— Și cum vă duceți?

— Ne așteaptă o mașină un Mercedes 600 cu șasiu lung, model vechi de culoare albastră.

— Și ce mai…

Pesemne că m-a chemat pe ascuns fiindcă a pus brusc receptorul în furcă. Mă pomenesc ca un nătărău cu receptorul în mână. Ce poveste ciudată! Unde ne duc toate astea? cum spunea Francisque. În plină noapte, cei trei galbeni care se cară din Paris îmbarcându-i pe Béru și marchiza lui și pe mister Blanc!

Deodată simt că mi-e grozav de frică. Micii noștri prieteni

teroriști știu cine sunt Jérémie și Grasul. Plecarea asta grăbită cu mașina e propice pentru toate cursele. Oare n-o să-i care în vreun loc ferit ca să-i lichideze?

Ridic din nou receptorul și chem poliția. Dau ordin băieților de serviciu să se ducă rapid până la *Royal Friedland* și să fileze mașina Mercedes mare albastră care e lângă hotel. Iar dacă a plecat să dea ordin tuturor serviciilor volante din Paris și de la periferie să o repereze și să o urmărească.

Un pic mai liniștit mulțumită hotărârilor ăstora înțelepte, mă duc să-mi pregătesc o cacao. Tocmai când e gata, uite-o pe maică-mea că apare în capotul ei de bumbac gri cu guler șal ecosez cu nuanțe violet. M-a auzit că sunt treaz și a venit, draga de ea, neliniștită.

— E ora patru dimineața! se miră ea.

— Da, știu, spun, votându-i un pupat de noapte de gradul 7 pe scara Richter.

— Nu-i nimic grav?

— Încă nu știu.

Și mă opresc scărpinându-mi fesele prin pijama, în timp ce ea scoate două cești mari de porțelan alb. Pe urmă, așa cum mi se întâmplă uneori, încep să-i povestesc toată afacerea.

Mă întrerupe doar o dată să mă întrebe dacă vreau felii de pâine prăjită.

— Două, mamă.

Taie felii de pâine, fiindcă adevărata pâine prăjită nu se face din pâine moale fără coajă, ci din pâine adevărată, bread, de la Poilane. Mama se duce o dată pe săptămână și cumpără o traistă de pâini diferite pe care le păstrează în congelator.

O privesc cât de drăgăstos unge cu unt feliile de pâine crocante.

— Mai am dulceață de cireși, Antoine. Făcută acum doi ani, care îți place atât de mult.

— De acord, mamă.

Când mă gândesc cu câtă sârguință le-a scos sâmburii, apreciez mai bine dulceața bătrânei mele. E campioană în materie de dulceață, maică-mea. În afară de ea, doar doamna Tétou de la Golfe-Juan face atât de bine.

Savurez cu deliciu somptuozitatea asta, întârziind momentul când o să-mi beau cafeaua. Pentru moment, îi respir aroma și jubilez.

Maică-mea tace. Parcă-i o pasăre înfrigurată în capotul ei gros. Un cocostârc stând într-un picior și meditând lângă fluviu.

În cele din urmă declară:

— Cred că greșești frământându-te pentru prietenii noștri, băiete. Dat fiind că oamenii aceia știu cine sunt, își dau seama că ar fi primejdios să le facă vreun rău.

— De ce?

— Te-au reperat și pe tine, deci știu că le cunoști identitatea și că ar avea imediat toată poliția franceză în cârcă dacă lucrurile ar lua o întorsătură neplăcută pentru Blanc și Bérurier.

— Atunci ia spune-mi, mamă, motivul pentru care îi iau cu ei în Anglia.

Sfânta femeie ridică din umeri.

— Cine îți spune că asta nu face parte dintr-un plan al lor, Antoine?

— Nu-mi dau seama prea bine care.

— Presupun că au nevoie de ei.

— De Béru și Jérémie?

— De ce nu? Poate că le-a venit ideea de a-i folosi. Ei nu știu că voi știți că ei știu, înțelegi? În Anglia o să fie primejdie, în momentul când o să înfăptuiască ceea ce au complotat.

De data asta gust din cafea. Minunată!

— Știi că ești genială, draga mea?

Îmi zâmbește cu modestie.

•

Îmi repet, așa cum fredonezi tu aceeași frază muzicală care te obsedează: „Un cal, o ciocârlie”, „Un cal, o ciocârlie”, „Un cal, o…” Toate astea fiindcă am luat loc la bordul unui elicopter de tipul „Alouette”{26}, care mă duce învârtind din elice spre Calais, unde tâmpitul de Eduard III a luat un șut grozav în 1347.

Zorile tocmai se ivesc printre niște himalaya de nori

scârboși. Încă mai am în gură gustul cafelei băute în bucătăria noastră, o cafea arabică pură! Pilotul e un zdrahon nemulțumit, cu un pulover cu guler șal, tricotat de maică-sa care locuiește în Ceveni. Am încercat să-i fac puțină conversație din pură politețe, dar el n-a aderat la chestia asta, ceea ce mă aranjează că ne răsfățăm în muțenie el și eu. A vorbi este în proporție de nouăzeci la sută un demers inutil și deci o pierdere de timp.

Călătorie fără incendiu, din fericire.

Și fără incident, tot din fericire.

Puloverul cu guler șal miroase a oaie, afară de cazul când e vorba de mirosul natural al băiatului. Totuși acesta mă depune lin la Calais. Abia cobor că a și plecat! Un taciturn. E genul de tip care are boală pe întregul pământ că e rotund și plin de tâmpiți care se agită.

Înainte de a părăsi eliportul, dau un telefon la Brigada Rutieră (numită B.R. sau Banda de rulaj). Aflu că e în regulă, mașina Mercedes a fost reperată și e filată. Acum rulează pe autostradă spre Bapaume. Atunci apar două ipotenuze (cum spune Béru în loc de ipoteze). Anume că acești veseli însoțitori se îmbarcă fie la Boulogne, fie la Calais. Îi anunț pe interlocutorii mei că mă duc la debarcaderul navetelor Franța-England și că o să-i sun într-o jumătate de oră ca să primesc precizări asupra acestui punct primordial. Până atunci, îmi notez numărul mașinii Mercedes.

În port e deja aglomerație. Câteva mașini maribritanice fac coadă în fața intrării încă închisă. Englezii sunt oameni matinali pe care nimic nu-i scârbește. Să se scoale cu noaptea-n cap (fără să li se scoale căci aici e punctul lor slab), nu-i afectează. Se acomodează cu asta ca și cu intemperiile.

În șirul celor care așteaptă observ o minunată supusă a Grăsuței Sale Maiestăți. Eu, mă știi, nu? Nu-s în stare să găsesc un cap de știreleag într-o cutie cu păr de fund, dar găsesc immediately o gagicuță comestibilă într-o asistență de mazete.

Tipa despre care îți vorbesc este la volanul unei mașini Morgan de un verde englezesc care are pictat pe portiere drapelul britiș ca să se evite orice neînțelegere. Șoferiței nu-i e

frig nici la ochi, nici la fund ca să circule astfel într-o mașină decapotată, la nici ora șase dimineață, în timp ce vântul din larg bate pieziș. Îți închipui cumva că-i clănțăne dinții fetei? Da de unde, fumează *Early Morning*. Poartă o jachetă din piele și o eșarfă înnodată pe cap, ceea ce nu-i împiedică părul *cendré* să fâlfâie. E proaspătă, are gură zâmbitoare, ochi mări căprui și o bărbie abia accentuată, doar cât să arate că e englezoaică. Vârsta? Vreo treizeci de ani. Jacheta groasă din piele nu-ți îngăduie să-ți dai seama dacă sânișorii îi sunt umflați cu gaz butan sau, dimpotrivă, sunt călcați cu amidon, cum e cazul adeseori din păcate cu fiicele Marelui Albion.

De ce i se încrucișează privirea cu a mea? Întâmplarea, crezi? Tipa stă în jilțul ei cu două locuri, așteptând înainte de deschiderea grilajului, și se zgâiește ca să-i treacă timpul. Îi zâmbesc. Mă recepționează sută la sută și-mi dă restul. Placa de înmatriculare e britanică, dar e imposibil de determinat locul de origine, fiindcă neghiobii ăștia, care nu fac nimic ca toată lumea, au plăci de proastă calitate care, se vând la mica publicitate în ziarele de automobilism.{27}

Captivat de zâmbetul ei, mă apropii.

— Trebuie să fiți congelată, îi spun.

— Chestie de obișnuință.

— O fată ca dumneavoastră, într-o mașină ca asta, fac eu pe Louis Jouvet, mi-ar plăcea să fac o poză.

— Nu vă jenați!

— Numai că n-am aparat.

Râde din nou.

— Nu zguduie prea tare bolidul ăsta? continuu eu.

— Nu-i un fotoliu de club. Dar se deplasează.

— Ați vizitat Franța?

— Italia.

— Dar Franța nu vă place?

— Ba da, fiindcă are autostrăzi care duc în Italia.

Degust din plin onoarea națională. Trebuie să constatăm faptul, băieți: străinii ne consideră din ce în ce mai mult niște tâmpiți. Ghicesc că dacă aș insista ca să-i aflu părerea despre noi aș auzi chestii sângeroase, ceea ce m-ar face să o tratez în

doi timpi și trei mișcări drept cretină infectă și i-ar întări deci sentimentul negativ. „Împuțită mică o să fii a mea mai înainte ca soarele să apună din nou, pe cuvântul lui San-Antonio, făgăduiesc *in petto*. Și să știi că ăsta e jurământul major pentru mine. De îndată ce îmi lansez o provocare de ordinul ăsta, nu mai dau înapoi. Chiar de-aș fi cu sula pe eșafod, merg înainte cu încăpățânare. Văcuță englezească francofobă! Ți-arăt eu ție, curva dracului!”

Și tot numai miere:

— Cât de mult mi-ar plăcea să fac un tur într-o mașină ca asta! Adevărat că atunci când comanzi una aștepți cinci ani să ți-o livreze?

— Șapte!

— Doamne! Să n-o vindeți niciodată. Vi se potrivește atât de bine!

— Mulțumesc.

Mângâie încetișor volanul de lemn, iar eu îmi închipui că dedică această atingere voluptoasă unei părți din mine însumi care-i la fel de tare, de rotundă, dar nu circulă.

— Locuiți la Londra?

— Da, în Chelsea!

— Se potrivește cu mașina Morgan, e cel mai încântător cartier din lume.

— Dar dumneavoastră?

— Eu, într-o mahala a Parisului: sunt foarte proletar în felul meu de viață.

— Veniți în Anglia fără mașină?

— O să merg pe jos când vor fi străpuns nenorocitul ăsta de tunel; pentru moment, mă mulțumesc să iau hidroglisorul, pe urmă o să închiriez o mașină.

— O să vă schimbe circulația pe dreapta.

— Nu, fiindcă sunt stângaci.{28}

Vezi deci că se spun prostii, conversația e neghioabă de-a binelea. Timpul trece fără ca treaba să avanseze. Avantajul este că, pe nesimțite, îmi încarc bateriile. Aștept ceva de la ea și vreau ca ea să mi-o propună.

După zece minute chestia demarează la o cotitură a torsului

nostru salonard.

— Vă pot duce la Londra, dacă vă amuză să încercați mașina.

— Puteți face asta?

— Cu condiția să-mi țineți valiza pe genunchi, fiindcă mașina nu are portbagaj.

— Păi sunt gata să țin chiar și mașina pe genunchi ca să am privilegiul de a fi în compania dumneavoastră.

— Nu aveți bagaje? se miră ea.

— Când călătoresc, niciodată, sunt prea stingheritoare.

•

E ora să telefonez la B.R.

Dar chiar când încep să caut o cabină telefonică, văd venind marele Mercedes cu încărcătura ei de inefabili.

TOLCAPI VI

Eu, care n-am avut prilejul de a-i cunoaște bine, îți pot spune din auzite că japonezii obezi Okimono și Onumonku sunt niște băieți foarte speciali. Nu numai prin greutate, ci prin purtare.

Aveau ochii atât de înfundați în grăsime, încât ca să vadă se slujeau de nări. Asta fusese o reeducare completă dirijată de vechi maeștrii ai filosofiei Hi Han (pe care unii o confundă cu filosofia Hu Hon, care n-are nimic de-a face cu cărțile lui Jean-Francois Revel). Se hrănesc într-un mod foarte special, înghițind hrana în vrac fără să o mestece și mestecând-o cu pântecul, după preceptele maestrului în arte maxilare Bo Ku Z și ale vacilor de lapte elvețiene. Purtau țoale ușoare, menite să le lase obezitatea să se dezvolte liber. La ei acasă se mulțumeau cu îmbrăcăminte de la Olida, însă pentru oraș își puneau costume care semănau cu doi saci cu mâneci, ceea ce le îngăduia să și le pună la întâmplare, pantalonul servind drept haină la ocazii și vice Versailles.

Trebuie să mărturisesc că nu purtau nicio armă. Nici nu aveau nevoie, fiind ei înșiși arme. Dintr-o lovitură cu muchia mâinii puteau să reteze un cap, iar dintr-o dublă aruncătură

înapoi din copite puneau jos coloana Vendôme. Operau întotdeauna scoțând un asemenea țipăt, încât adversarul lor era parcă anesteziat, cu nervul vestibular în prăbușire, cu ciocănelul pleznit, și cu melcul scos din cochilie.

În rest, cei doi bulimici se arătau placizi, mai curând zâmbitori. Deși e greu să râzi când ai sub nas o rană de briceag în chip de gură și fără lampioane aparente. Ei care nu făceau nimic ca oamenii, râdeau cu obrajii lor căzuți, care atunci începeau să facă valuri.

Acum am păstrat-o pentru sfârșit pe șefa lor. Pe foarte încântătoarea N'Gruyer Râ Pé, alias Manuella Dubois.

Fata asta era THE mister. Făptură somptuoasă, de o energie incomensurabilă (și îmi cântăresc ciorbele) atât de frumoasă încât putea să scoată din minți un maimuțoi castrat, se bucura de un dar puțin comun: ghicea totul ca și cum ar fi putut citi gândurile altuia, să vadă prin ziduri, să perceapă sunete în mijlocul tăcerii celei mai desăvârșite. Era zadarnic (și primejdios) să încerci să-i vinzi salată fleșcăită: nu te lăsa să deschizi sacul și te făcea escroc înainte de a i-o fi propus. Un caz.

Așadar, acest trio vine în dimineața asta răcoroasă la debarcaderul hidroglisoarelor, însoțit de altul la fel de pitoresc, pe care însă e inutil să ți-l prezint.

Atunci, renunțând la intenția de a telefona, mă întorc la mașina noii mele viitoare cuceriri.

•

Traversare fără probleme. Unde e bunul și bătrânul rău de mare de odinioară? Când fiecare se răstea la bocanci peste bord? În zilele noastre peștii din Canal pier, iar pescărușii au relaș. Hotărât lucru, totul trece.

Ajungând la Dover, sunt în cele mai bune relații cu Betty Nelson, mica mea automobilistă și am putut avea, la bord, un contact cu drăguțul meu negus la toalete vaporului.

— Aveți grijă de oasele voastre, băieți: galbenii știu totul despre voi și vă pun gând rău.

— Exagerezi, bătrâne, fata asta mă adoră!

— Din motive de ștremeleag, fără îndoială, dar te-ai ars

atât de tare încât…

— Încât sunt negru!

— Precum cărbunele de lemn, domnule Blanc. O să încerc să vă filez cât mai mult cu putință, dar nu trebuie să credem în minuni, așa că ia pachetul ăsta de Gauloises trucat!

— Nu fumez, bombăne negroteiul meu.

— Știu, mesteci betel ca toți tipii din tribul tău. Pachetul conține un bip-bip. Încearcă să-l ții asupra ta, ca să-ți pot găsi cel puțin hoitul dacă, din întâmplare, te rad.

Vâră obiectul în buzunar, își scutură trandafirul, îl vâră în coș, își închide fermoarul cu o mișcare seacă și se duce la gălbioara lui.

Ca să mai zăbovesc, mă pieptăn. Oglinda chiuvetei reflectă fără să vorbească, în timp ce atâția oameni fac, vai, invers. Ea îmi trimite înapoi o mutră care seamănă cu un sos alb, solidificat. N-am dormit destul și sunt prea încurcat de mersul evenimentelor. În toată povestea asta e ceva care mă descumpănește atât de tare încât puțin lipsește să mă declar incapabil să-i dau de capăt și să mă duc fuga să citesc ultimele pagini ale *book*-ului ca să aflu soluția, dacă o exista vreuna valabilă până atunci.

Dar ce vrei… Cum a scris Canuet în tratatul său despre dulceața de smochine, „urmarea aparține viitorului”.

Atunci o înșfac pe Betty, o duc într-un loc liniștit al barului și o iau în antrepriză serios, cu gestul și cu vocea. Nu suntem nici la cinci mile de coaste că mâna mea se și plimbă pe coapsa ei ca pe o alee străjuită de copaci, și i-am gustat buzele. Între două supturi mă informez în legătură cu viața ei. Care-i calea de a scăpa de această necesitate? Întretai calea unei ființe și îndată începi să o chestionezi, apoi să-i povestești. Ea îți spune mizeria ei existențială, tu i-o povestești pe a ta. „Și dumneata? Păi, eu…” Ping-Pong *party*! Tu, eu. Inevitabil.

Betty e căsătorită, dar despărțită de bărbat, din motive de nesculare congenitală. Johnny avea pretenția să-i facă dragoste slujindu-se de o moluscă! Chiar și cu încălțătorul cădea în pană. Sandviciurile cu cantaridă nu-i făceau nici cald,

nici rece! I-au pus o proteză, sărmanului băiat. Însă tija care servea drept armătură s-a înfășurat sub efectul căldurii care domnea în calbută și băiatul a fost declarat *out,* definitiv. L-a lăsat ca să-și trăiască viața sexuală, Betty, trebuie înțeleasă. Asta nu-l împiedică pe soțul ei să fie gelos ca un corsican și să vină să facă scandal în fața casei ei când ea se ciocănește cu un tip superînzestrat.

Toate sunt în regulă… Totu-i bine… Felie de viață, felie de cake. Ea e stilistă. O meserie frumoasă la care visează toate fetele ce fac studii de rahat și n-au chef să tragă din greu. Sunt cam lenețe curvițtinele astea, îți declară întotdeauna că vor să fie designere sau public-relașioane. Un hipodrom pe care și-l închipuie suav ca o baie cu O Bao. Bun să-și facă giugiuc clito-ul în răstimpul dintre două sulișoare! Între două regulări mondene.

Pe fandosita mea britiș, o deslușesc perfect. E fata tatii cu o rațiune socială de genul mușcă-mă-de-the-Knot! Casă în Chelsea, mașină Morgan, pantofi italienești, șifoniere pline de toalete, racolări grațioase de masculi frumoși în căutare de aventuri, în stilul lui mändel.

Ajunși deci la Douvres, mă îmbarc lângă ea cu valiza pe genunchi. Aceasta e atât de voluminoasă, încât nu văd nimic din drum, ceea ce este căcăcios, când ai hotărât să urmărești o mașină.

Atunci, fiind omul hotărârilor spontane, chiar negândite deseori, șoptesc:

— Vezi înaintea noastră o Mercedes mare albastră?

— Sunt pe cale să o dublez.

— Să nu faci așa ceva, inimioara mea, mulțumește-te să o urmezi la distanță mare, fără totuși să riști să o pierzi.

— Ce idee e asta?

— Când n-o să mai am aceste patruzeci de kilograme de boarfe pe genunchi, o să-ți arăt port-vizitul meu; înăuntru se află o legitimație de poliție cu o fotografie făcută acum vreo zece ani, dar care încă îmi seamănă mult.

Tace un răstimp surprinsă, apoi exclamă:

— *Aoh, yes*! Vasăzică din pricina asta nu ai bagaje?

— Exact, din pricina asta, viitoarea mea mare fericire.

— Urmărești mașina asta?

— Mai exact, pe oamenii care se află înăuntrul ei, fiindcă nu sunt fascinat de marca asta de mașină burgheză.

— Și cine sunt persoanele astea?

— Niște teroriști, îngerașul meu.

— Doamne!

Scurtă perioadă de mutenie. Betty se gândește la ce i-am dezvăluit.

— Poliția britanică e avertizată?

— Încă nu, dragostea mea.

— Și ce mai aștepți?

— Ca lucrurile să se precizeze.

Atunci împuțita asta se face atât de englezoaică încât îți vine să faci caca pe fereastră.

— N-ai dreptul să păstrezi asta pentru dumneata. Dacă o să comită un atentat în Anglia, mai înainte de a putea să intervii, o să fii răspunzător pentru totul. O s-o fac eu! Datoria mea de cetățeană britanică…

— Ascultă, baby, nu mă regula la cap, mormăi. Ne-am strecurat printre ei și doi oameni ai mei călătoresc cu ei. Te-ai liniștit, da?

— Șeful lor, al teroriștilor ăstora e cu siguranță negrul înalt pe care-l zăresc în spate?

— Nu, e un inspector francez.

Iat-o că mârâie, Betty, nu-i veselă deloc! Francofobia ei funcționează din plin.

Ar fi trebuit să-mi răsucesc pe spate ori limba în gură mai înainte de a-i face revelația asta!

— Ies de pe drumul spre London! strigă ea deodată.

— Fă ca ei, scumpeteo, și n-o să-ți pară rău. Pariez că habar n-ai ce e furculița tătărească?

— Despre ce e vorba?

— De o figură rarisimă în amor, pe care nu suntem decât trei care o reușim pe planeta asta de macaci. Ceilalți doi sunt Gadhafi și vărul primar al lui Gorbaciov. Au încercat să-l învețe și pe prințul vostru Charles înainte de a se căsători, dar

a dat-o în bară ca un tâmpit la figurile impuse.

A virat la dreapta, fata! Acum se merge pe un drum sinuos, care șerpuiește prin landă. Dacă nu pot privi înainte, cel puțin descopăr peisajul de-o parte și de alta, constând din câmpii aspre, garduri scunde, copaci rari.

— Nu se poate să nu-și fi dat seama că-i urmărim, spune ea. Nu suntem decât noi pe drumul ăsta pustiu.

— Ce-o fi o fi, dă-i-nainte!

— Nu-i primejdios?

— Ba da, de ce?

— Ca să știu…

E curajoasă. Englezii, poți să spui ce vrei despre ei (și n-o să fie niciodată de-ajuns), dar în ce privește curajul, sunt tari.

Ne hurducăm preț de vreo doi kilometri. Șoseaua devine drum și se face tot mai proastă. Cu mașina Morgan ți-o recomand. Valiza lui Betty mă înghesuie la curea. Și deodată, pocinogul.

— Pană de cauciuc, exclamă Betty.

— N-ar fi trebuit, bombăn. Ai cel puțin o roată de rezervă la mașina asta de cusut dinainte de războiul din 914-18, deghizată în autoturism?

Tipa oprește. Îi pun valiza pe locul înghesuit din spate și sar jos. Ea a și ajuns în partea din față a vehiculului și face o mutră tristă, tristă. Știi ce e? Dă-mi o sută de franci și-ți spun. Nu-i ai? E-n regulă, te creditez, nu plânge.

Are două pneuri crăpate, fata! Mă simt nu știu cum scriind o asemenea frază. Recitind-o, îmi măsor prodigioasa evoluție. La începuturile mele. în loc de *pneuri s*criam *peneuri.* Îți dai seama? Acum peneuri mi se pare mai logic decât pneuri.

Te plictisesc? Scuză-mă.

Deci două pneuri pleznite. Față stânga și dreapta spate! Și ce anume a crăpat pneurile astea? Niște lucrușoare făcute special pentru. Știi, un fel de arici metalici, cu vârfurile acelor late și oțelite! Atunci, inteligent ca nimeni altul, și cum nu ești tu, mă prind îndată că amicii mei din Mercedes au aruncat o încărcătură de asemenea obiecte perfide pe drum. Nu scapi când dai de o grămadă ca asta!

Suntem în pom!

Furia lui Betty Nelson e de nedescris, chiar de către un mare romancier ca mine, care a știut să descrie încoronarea lui Bokassa și cea a primăverii lui Stravinski! E colerică măicuța. Tropăie, bate cu piciorul în pământ și mă face într-o mie de feluri pe care n-am timp să ți le traduc. Trebuie să-i urmărești debitul stilistei. Degeaba îmi răsfoiesc *Larousse*-ul francez-englez, englez-francez. Nu mai satisface cererea.

Îți rezum esențialul invectivelor acestei furii. Iată: sunt un împuțit de franțuz nepriceput, un sticlele de căcat, un seducător de slujnicuțe, servitor de bordel, un nimic care se crede ceva, un sodomizat cu fundul spart, o gioarsă de pantof scâlciat, o blenoragie purulentă, un tâmpit, tot restul, ba mai mult, un neant, un căcat, o noapte!

Adaugă, după un mic timp mort menit să-i încarce minunații plămâni, că mă disprețuiește, mă urăște, mă neagă, mă huiduie, mă expulzează, mă și uită, mă de-plânge, mă blestemă, mă exclude, mă sângerează.

Bun! Poftim! Mulțumesc mult, donșoară. Pentru Marele Albion, hip y pourrira![29]

Tâmpita! Îi sting elanul bârfitor cu o scatoalcă necontrolată care o lasă mască. Deodată, din furie devine panteră. Sare la mine cu ghearele scoase. Eschivez, se împiedică, își pierde echilibrul și cade în noroiul englezesc, cel mai parșiv din Europa, după cum susțin geologii. Prima mea mișcare, făcută din generozitate, galanterie, dragoste creștinească și tutti frutti, mă împinge s-o ridic. Dar în clipa aceea se petrec niște lucruri și deoarece ai achitat prețul acestei capodopere o să-ți spun care, deși el e modic pentru un text atât de important.

Ei bine, bătrâne turbat de obscurantism, închipuiește-ți că un vuiet puternic zguduie cu ambele mâini ecoul. Și că pe deasupra grozamei din câmpie apare o masă luminoasă. E vorba de un avion alb cu o dungă albastră la mijloc și cu coada roșie ca sulica ta după masturbația de seară. A decolat la nicio mie de metri distanță de noi și trece pe deasupra moacelor noastre aiurite. Deslușesc prin hublouri două farfurii de chetă care rânjesc: mutrele japonezilor mei. Unul dintre

pachidermele astea își permite chiar să-mi arate degetul mijlociu ridicat deasupra celorlalte care sunt îndoite, gest elocvent semnificând că mă regulează până-n gât. Da, am timp să deslușesc toate astea într-o viziune de coșmar filmată cu încetinitorul. Pe urmă bimotorul e și mai sus. Descrie o curbă ca să facă un picaj spre marea ce se vede ușor agitată într-o lumină de perle. Foarte repede devine un fel de pescăruș pe care norii îi înghit și se topește în ei.

Berezina! Berezina![30]

Atunci fata se ridică fără ajutorul meu și nu mai țipă. Are fața murdară de noroi. Ochii ei mari, limpezi… Stai puțin să verific mai sus dacă sunt într-adevăr limpezi…

Nu, sunt roșcați. Ți-am spus roșcați când ți-am prezentat-o; n-am niciun motiv să-i schimb în cursul povestirii. Așadar, ochii ei roșcați exprimă agitație. Zăpăceală.

Eu pe câmpia asta de rahat, trebuie să semăn cu Lamartine pe malul lacului lui, sau poate chiar Chateaubriand pe stânca lui înconjurată de cartofi prăjiți. Lupt împotriva unei dezamăgiri atât de profunde, încât îmi vine să-mi pun vesta de salvare.

Ticăloșii ăștia au operat clasa-ntâi. Ne-au adus în Marea Britanie ca să se debaraseze de noi. Ca să ne arunce departe de bazele noastre pe pământ străin.

Ce s-a întâmplat cu prietenii noștri? Mă-ntreb ca Ruteboeuf. I-or fi pistolizat în locul ăsta șerpuitor ca să termine cu ei?

O să fiu cu inima împăcată. Îmi scot clin haină un magnifazor terț cu revulsie categorică. Asta ca să încerc să captez bip-bipul lui Jérémie, pricepi? Din două una: sau îl înregistrez, sau nu. Dacă nu, înseamnă că l-au îmbarcat pe negrotei cu ei și deci, vai! Dacă-l înregistrez înseamnă că l-au lăsat pe loc și atunci nu îndrăznesc să-mi închipui în ce stare. Și la fel o să se întâmple și cu Béru, firește.

Întorc tachinatorul central, apoi apăs pe vibrilatorul petanș cu incandescență termo-lactilă. Inima mea face mai mult scandal decât avionul de mai înainte.

Un semnal luminos verde începe să palpite și, foarte urgent, bip-bipul fatidic răsună.

Vai, cum spunea Du Bellay căruia îi place mult cuvântul acesta (în poezie, un singur picior poate fi de folos, astupă o gaură, te prinzi?); vai, repet, colegii mei sunt și ei aici.

Și atunci încep să alerg ca un sălbatic care urmărește un misionar rotofei.

— *Where did you go*! strigă Betty.

Eu *go* acolo unde mă cheamă datoria, draga mea. Și unde mă așteaptă nenorocirea!

Drumul urcă, din ce în ce mai stâncos. Îmi scrântesc pe el picioarele, iar așchiile de silex îmi rănesc gleznele, care din fericire, sunt rezistente.

Mi se pare că peisajul dă înapoi în fața mea și că parcurg cu pași mari un covor rulant scobit. Cu toate astea, în cele din urmă ajung pe culmea falezei. Perspectivă foarte frumoasă în monotonia ei exasperantă. O întindere uriașă, plată ca Samain{31}, într-adevăr foarte indicată să slujească drept aeroport improvizat.

Citesc în iarba aspră și-n mărăcinii-n floare{32} urmele avionului, cea a aterizării, apoi a decolării. La capătul acestei întinderi, spre interiorul terenurilor, mașina Mercedes părăsită pare îngrijorătoare cu portierele ei deschise.

Îmi apăs pieptul la limita imploziei. Niciun mort în preajma vehiculului. Privirea mea panoramează terenul: Așadar, cadavrele sunt în interior.

De data asta mă apropii fără să alerg de marea mașină albastră. Mă apropii ca de un mormânt într-un cimitir necunoscut. Mă apropii ca artificierul de serviciu de un pachet suspect.

Fiecare pas mă duce, simt bine, la o încercare cumplită. Sentimentul ăsta e înfipt prea adânc în mine ca că nu corespundă realității.

Mă uit de departe prin portierele deschise. Nu zăresc nimic. Și totuși bip-bipul meu pe care nu l-am abandonat, a înnebunit. Strigă că arde. Că am nimerit, că sunt la limita extremă a hăului moral în care trebuie să cad.

Inspecție rapidă: interiorul e într-adevăr gol, iar sub mașină nu-i nimic.

Mai rămâne uriașul portbagaj.

Să fie un sarcofag cu trei locuri?

Îl deschid cu un gest rapid, hotărât. Trebuie să termin. Situația e de nesuportat. Cea mai cumplită realitate e de preferat îndoielii atroce care te roade.

Atunci ridic capacul.

Și portbagajul e gol.

Pur și simplu pe covorul de cauciuc gofrat se află pachetul de țigări Gauloises cu bip-bip pe care i l-am dat lui Jérémie la bordul hidroglisorului. În plus, două bilete smângălite în grabă. Scrisul cultivat al grasului se etalează pe unul dintre ele.

Citesc:

Cine-i ăla care o are în fund?

Caligrafia domnului Blanc onorează celălalt bilet cu prezența ei. Ea spune așa:

Te-am avut bătrâne, nu-i așa? *Ce mai, de avut, te-am avut*!

Asta-i totul. Dar e mult! E chiar enorm!

Învins, mă așez turcește pe iarbă, cu spatele la amortizoarele de șocuri.

Păsări de mare trec în zbor și vesele, făcându-mă încornorat. Rămân așa minute întregi, ore, poate zile? Până când o siluetă grațioasă se ivește din orizontul meu razant cu pământul și înaintează cu părul în vântul rău care mă duce: Betty.

E calmă, palpitândă, supusă. Fața ei murdară e gravă sub noroi. Mi se pare frumoasă ca o femeie.

Ajunsă la doi metri patruzeci și cinci, distanță de persoana mea, se oprește să mă examineze. Fără mânie, cu milă, dar o milă binevoitoare. În ochii ei roșcați (dar limpezi) se vede un fel de „sărmanul meu drag, viața e grea, nu-i așa?”

Cu mâna îi fac semn să se apropie mai mult. Vine și se lipește de mine. Îmi spun: E mișto că și-a pus fustă și nu o porcărie de pantalon care le deghizează pe fete în băieți. Mai ales că pentru a-și conduce mașina era mai indicat. Dar nu-i așa, vezi, poartă fustă. Și plisată pe deasupra. Întotdeauna am chef să plisez, cum citeam deunăzi în *Almanahul Vermont*.

Ambele mele mâini se prind de picioarele ei, urcă! Ea mă lasă să horcăi.

Ei drăcie! Să fie cu putință, Doamne? Ciorapi? Adevărați? Cu un portjartier adevărat! Ia să văd și eu, fetițo! Așadar, ești o zână în drumul calvarului meu? Ia vino, providența mea, vino englezoaica mea, vino să-mi oblojești sufletul.

Ea se scurge lângă mine, asemeni unuia dintre ciorapii ei pe care l-ar fi scos. Vântul landei nu e rece, ci călduț. Îi scot bluzonul de piele, apoi cămășuța cafenie de dedesubt. Nu are sutien. Ar fi inutil. E un produs mai tare decât cele congelate. Întrucât nu pot ieși simultan, îi mingii pe fiecare la rândul lui. Cu ce o fi parfumată scorpia asta? Are un miros dulceag puțin demodat. Miroase ca odinioară când totul era bine, când toată lumea era drăguță. Nu exista violență, nici terorism. Doar câțiva asasini celebri ca să facă să crească tirajele ziarelor. Vacher omora păstorițele, iar Troppman familia Kich, ca să nu lase să ruginească ghilotina. Viața se trăia, se respira, se degusta, așa cum degust eu în clipa asta păsărica ușor cârlionțată a lui Betty.

PARTEA A DOUA

JOSURILE SUNT FĂCUTE
FACEȚI-VĂ JOBURILE

OLCAPIT VII

Împing trist căruciorul mamei (care cărucior nu-mi poartă grijile!).

Félicie a mea a descoperit de câtva timp marile magazine. I-a trebuit ceva timp până când a ajuns aici. Ținea cu strășnicie la mica băcănie din cartier, bătrână mea. Domnul și doamna Marcheprot, în prăvălia lor care miroase a zarzavagerie și a ulei de măsline, îi plăceau. Stăteau la șuetă, ei știau totul despre sănătatea noastră, iar noi despre a lor. Se vorbea mult despre vreme. Puțin despre guvern (nu conta care); uneori despre droguri, sau despre moartea lui Coluche, apoi despre cea a lui Luron, care a avut dreptul la funeralii naționale sărmanul băiat, că te și întrebi ce i-a apucat să nu meargă până la capăt înmormântându-l în Panteon unde papa Hugo ar fi fost încântat să-l primească pe țânțarul parșiv.

Să-ți explic cum a ajuns mama să cumpere de la marile magazine. Sigur că sunt mai întâi prețurile pe care Mamutul le strivește ca pe niște rahaturi. Dar mai cu seamă e faptul că sunt departe de noi. Și că trebuie s-o duc cu mașina, fiindcă ea nu conduce. Așa că pentru ea, îți dai seama, e sărbătoare în sat. S-o vezi gătită, alături de băiatul ei. Mândră ca Barabbas (sau Barrabas), șefă experimentată a comandoului pe care-l formăm. Am rolul pasiv al servitorului; după ce îmi conduc rabla, conduc căruciorul. Mergem de la un raion la altul mama și mandea. Ea culege ambalaje uriașe de detergent, cutii de conserve, pachete de paste, preocupată; conștiincioasă, așa cum este în toate.

— Îți place marca asta de sardele cu roșii, mi se pare,

Antoine?

Iar eu încercând să-mi adun gândurile:

— La nebunie, mamă!

Și poc! O grămadă de conserve de Amieux pavează fundul cărucior ului.

— De multă vreme nu ți-am mai făcut prăjitură cu orez, ți-ar face plăcere, dragule?

— Cred și eu, răspunde laconic dragul.

Și iată-l pe sula asta bătrână de Uncle Ben cu zâmbetul ca o felie de dovleac, dând năvală în cărucior.

Nu ia decât produse de lux, Félicie! Topul! Inclusiv pentru curpapir. Se șterge dosul cu hârtie dublu satinată. Avem gusturi princiare până-n anus.

Deci suntem pe cale să facem piața, când se aude un țipăt:

— Comisare!

Mă întorc. Și o văd pe Berthe Bérurier, escortată de Alfred, coaforul, care izbutește să împingă un cărucior cu o mână, iar cu cealaltă să-l târască pe Apollon-Jules, târziul moștenitor al familiei Béru.

Félicie se repede zărindu-l pe zgâmboi de care are grijă mai des decât i-ar veni rândul și îl înhață așa cum Albaladejo înhăța balonul în epoca lui de glorie. Puțin lipsește să-ți închipui că o să se repeadă să facă un eseu cu pușt iul ca să-l depună între barele caselor. Băiatul devine uriaș. Elefant *boy*! Sau mai curând un copil hipopotam. Cu obrajii ca fesele maică-sii, cu nasul roșu ca al lui taică-său și caraghios de roșcat.

Dacă ai vedea-o pe Berthy cum se repede la mine te-ar apuca frica. E ca un adevărat taifun jamaican. Scoate fum pe nări, așa cum îi țâșnește balenei apa prin valvă.

— Și face cumpărături! râgâie vaca. Bărbatu-meu a dispărut de două luni, că mă întreb dacă sunt văduvă sau nu, că nu se știe nimic despre el, și dom' comisar, care mi l-a expediat la rezbel se dă mare și cumpără bidoane de Ariel și curpapir. Pai ce zici, comisare, cam faci mișto de lume!

Luat astfel în șuturi, nu știu decât să bâigui cuvinte fără șir. Căpcăuna și-a pus degetul cât un cârnat pe rana din sufletul

meu. Mă dau de ceasul morții de când cu dispariția celor doi colegi ai mei Blanc și Béru. S-au făcut nevăzuți în câmpia engleză și de atunci n-am nicio știre de la ei. Nici cea mai măruntă informație cu privire la avionul care i-a dus. Unde o fi aterizat bimotorul alb? În zăpăceala mea n-am avut timp să-i notez înmatricularea. În Anglia, niciun aeroport sau club aeronautic n-a semnalat vreo mișcare de aparat particular în zona asta a litoralului. Același succes în străinătate. Întreaga Europă Occidentală investigată a răspuns negativ. Niciun turn de control nu l-a captat. În urma anchetei, am aflat că mașina Mercedes fusese închiriată de la un mare garaj parizian de către o anume Manuella Dubois, care a arătat actele de identitate și a plătit garanția obișnuită.

În mașină, nimic. Doar amprente pe care le aveam. Ambalaje de bomboane de mentă, câteva mucuri de țigări Players. Zero!

Am activat polițiile din Europa și din America, din Japonia, din Indonezia și dintr-o grămadă de alte locuri, comunicându-le semnalmentele japonezilor și ale colegilor mei. *Nothing*! Atunci în disperare de cauză și după o lună de zbatere, știi ce concluzie îngrozitoare am tras din toate elementele astea negative? Că avionul alb a avut un accident deasupra mării. Pesemne că a ajuns în larg, s-a îndreptat spre Atlantic și acolo va fi avut o pană. Și fleoșc! Nu văd alte ipoteze posibile. Un avion, șase persoane! Dispăruți! N-a mai rămas nimic. Dezintegrați!

Așa că simt că-mi dau duhul, pricepi? Nervii mă lasă. Dorm doborât de calmante. Mă sâcâie fără încetare întrebarea: ce s-o fi întâmplat cu ei? Și de ce au lăsat mesajele astea ironice, care par a fi niște testamente îngrozitoare?

Am slăbit cu patru kilograme, draga mea. Poftim, uită-te la pantalonii mei: poți să-mi apuci, cu ambele mâini păsărica fără s-o scot sau să mă deschei, doar vârându-le pe deasupra!

Mahalagioaica menajeră continuă să stârnească lumea din magazin, în pofida îndemnurilor maică-mii, care o imploră: „Liniștește-te, draga mea Berthe, Antoine face tot ce-i stă în puteri, te asigur”. Dar pe vaca împuțită chestia asta parcă o

supravoltează. Sărmana mea mutră slăbită de îngrijorare o excită în loc să o emoționeze.

— Ești un individ penibil, comisare! Eu îmi vreau bărbatul! Sau să mi se spună cinstit că puștiul ăsta e orfan, să-i găsesc alt tată cu o meserie mai sedentară decât avea sărmanul tâmpit de Alexandre-Benoît, gata oricând să se lase omorât la alegere, cuviosul!

Mă cam strânge de fudulii balena asta cumplită! Lumea a făcut cerc între raionul „detergenți” și raionul „articole de uz casnic”. Cum i-aș mai gospodări o șurubelniță uriașei în botul ei de vacă, scârbei ăsteia!

— Și cât timp o să dureze tăcerea asta, hai? O să lâncezească așteptând o veșnicie, după părerea dumitale, comisare! Ei bine, nu! Am drepturi! Și madam Blanc are, oricât de negresă ar fi. Am fost la Ramadé. I-am zis că trebuie să ne constituim parte civică amândouă, să luăm un avocat și să atacăm! Să cerem daune și interese. Și nu puține! Un bărbat ca al meu, ofițer de poliție, fost ministru și toate celelalte face greutatea lui în bișțari, crede-mă! Statul, comisare, trebuie să mi-l plătească! Fără să-i pun la socoteală că o sulă ca a lui, îți cer iertare, Alfred, n-o să mai găsesc niciodată! Era monument istoric, sula asta, comisare. Ca ea nu mai era alta. Când taurii îl vedeau pe Béru regulând în aer liber, făceau o moacă, pe cuvântul meu de femeie cinstită. Și ea costă scump. O să găsesc martori care să arate cât de mare era și, mai ales, martore, n-o să-mi fie greu după cât regula în dreapta și-n stângă ticălosul! De două luni coțăitoarea mi se usucă, Alfred poate să vă spună că fofeaza mi se veștejește. Nu-i așa, Alfred, că se ofilește ca un trandafir într-un album? Tu observai chestia asta aseară.

Alfred jenat își înghite mărul lui Adam pe care-l are proeminent. Roșește, dă din cap, pune la întâmplare o cutie de Ajax cu amoniac în cărucior ca să se stăpânească.

— Doamnă Bérurier, șoptește mama printre șuvițele roșcate ale lui Apollon-Jules, cred că durerea te face să te înșeli. Înțeleg, desigur, că ești necăjită din pricina acestei luări de ostateci a cărei nefericită victimă este soțul dumitale, cu toate

acestea nu trebuie să-l învinovățești de asta pe Antoine care răstoarnă cerul și pământul să-l regăsească pe dragul de Alexandre-Benoît, ca și pe domnul Blanc.

Le zice bine bătrâna mea când e vorba să-și apere copilul, nu? Dar sunt interlocutori de neîmpăcat, iar vaca asta împuțită se numără printre ei.

— Văd că răstoarnă cerul și pământul, văd, rânjește ea. Mișcă un cărucior plin cu ulei Lesieur, de săpun Cadum, de paste Panzani, de Ariel concentrat și de sardele cu roșii, asta răstoarnă coană Félicie, da curu' nu, nu-l răstoarnă; cine are urechi de auzit să audă! Hai, Alfred, să ne cărăm, că s-ar putea să mă șucăresc!

Și pleacă străbătând raioanele, urmată de coaforul zăpăcit, care-și împinge căruciorul. Dă năvală mahalagioaica împuțită, îmbrâncind clienții și repezindu-i pe cei ce protestează cu un „Ține-ți pliscul, nenorocitule!" care l-ar face să tacă și pe un comisar de licitație. Pleacă jignită, uitându-și plodul pe care mama îl ține în continuare în brațele ei drăgăstoase, miloase, mereu disponibile pentru tandrețe.

Și iată-ne deci având grijă de Apollon-Jules, fericiți de acest dar făcut din nebăgare de seamă, în pofida rușinii pricinuite de scandalul bérurian care continuă să facă unde și o ceață roșie în magazin.

Ne ducem să plătim sărmanele noastre produse. În drum mă opresc lângă un domn bătrân înarmat cu un walkie-talkie care-i îngăduie să rămână în legătură cu sărmana lui soție, neputincioasă, rămasă acasă.

— Ninette, îi spune, îți aduci aminte dacă a mai rămas ceară incoloră pentru pantofii mei bej? Nu? Bine, o să cumpăr. Te anunț că aici au adus „Action" și pepeni din Israel. Să iau? Bine. Se mai găsesc și napi mici albi, care cred că nu sunt ațoși și cred că ți i-aș putea face cu unt. Mă recepționezi bine? Sută la sută? Bravo. Deci ce fac cu napii?

Progresul ne cucerește, băieți. Progresul ne-a cucerit.

Îl las pe acest om sfânt să execute operația lui de comando alimentar și mă topesc.

Doar în mașină, în timp ce Félicie îi face ghidi-ghidi sub

bărbie lui Apollon-Julse mă apucă oftica.

— Mamă, strig deodată, are dreptate scroafa, n-am drept să fac relaș până când nu-l recuperez pe tatăl puștiului, viu sau mort.

Mama nu răspunde nimic. Așadar e de acord.

— Nu știu ce o să fac, dar o să fac; nu știu încotro o să mă duc, dar mă duc! Mai bine să dai cu spada în baltă, decât s-o lași să rugineasc în teacă!

Tac o clipă ca să admir frumusețea formală a acestei sentințe, care într-o zi va fi gravată pe frontonul edificiilor publice și al caselor de toleranță, în sfârșit deschise iarăși.

•

Pe urmă ajungem acasă, iar de acolo, Dumnezeu care veghează asupra mea, așa cum veghezi tu asupra blenoragiei tale nevindecate, îmi rezervă o surpriză.

Nu te las să ghicești care, fiindcă tu cu tărâțele pe care le ai în loc de creier, n-ai izbuti nici până la Paște.

O mașină Morgan e staționată în fața grilajului grădiniței noastre. Te-ai prins?

Ei bine, da, iepurașule: e vorba de nimeni alta decât Betty Nelson, madona hidroglisoarelor pe care o culeg proaspătă pe câmpia engleză în zilele de dezamăgire intensă.

N-am mai văzut-o de la episodul acela somptuos; cum ai fi admirat-o atât de frumoasă în goliciunea ei ce se dăruia vânturilor oceanului și ștremeleagului frumosului Antonio! Un Ingres{33}, sau cel puțin un Ingres et Loire!{34} A fost un regulat eroic, fenomenal pentru că era marcat de disperare. Acest abandon feroce al bărbatului când își imploră carnea să-l facă să uite rănile sufletului, cum spunea portăreasa mea care avea literele{35} (cele din scrisorile locatarilor ei, dezlipite cu grijă la aburi, dar lipite la loc cu secotină, iar când luai scrisoarea înainte de a fi uscată, îți trebuia o lampă de sudură ca să o scoți de pe degete!).

Ce să-ți mai spun despre lauda finală, când am terminat operațiunea de regulat disperat, ne-am tras izmenele și, la volanul Mercedesului, ne-am repatriat în așezări locuite. Pe Betty am lăsat-o la patronul unui garaj din Dover, care urma

să se ducă să-i caute și apoi să-i repare cauciucurile crăpate. Regulatul ăsta înverșunat îi stopase oftica lui miss Nelson (se pare că avusese un răs-stră-stră-bunic amiral la sfârșitul secolului al XVIII-lea și că bătrânul caraghios se lăsase șutat la Trafalgar); nu mai avea nimic de zis, curajoasa mea, năucită de grămada de întâmplări supărătoare și fericite. Ca să n-o părăsesc ca un mitocan, îi dădusem adresa, coordonatele mele, cum se spune acum, așteptându-se ca un tâmpit să vină cu alt termen. Mai ales că e o bucată de vreme de când colaborăm, tu-i maica mă-sii! Și de când se organizează colocvii. Asta da: colocvii. În fiecare zi primesc scrisori de la cretini care-mi propun un colocviu. La Rote Harry la foștii deputați handicapați motori, la Mutuala băcanilor cu amănuntul, la surdo-muții din Levallois, mai știu și eu… „Ați accepta să veniți să faceți un colocviu cu vice-super-președintele nostru onorar domnul Bougrodoc?" Ei nu pot vedea, dar eu mă șterg undeva cu scrisorile lor, ca să arăt ce cred despre. Ar trebui să le răspund că la colocviul ăsta m-aș culca cu nevasta lor, asta da, aș vrea să le încerc dacă nu sunt prea neghioabe, nici șmechere, dacă nu au cincisprezece kilograme de varice avariate la picioare și celulită la fund, dacă nu aparțin rasei bovine, dacă își spală chiloții înainte de culcare, dacă nu îți taie vorba când povestești ca să-ți trântească o contradicție care să te lase tâmpit și, mai cu seamă, dacă au o gură cu diametrul de cel puțin șase centimetri; să le-o înfigi grațios în timp ce cotoii lor decrepiți colocviază, bat câmpii, sunt stângaci, prezidează, da, da, să le ciocănești cu delicateță nemaiauzită și inventivă pe aceste balabuste cumsecade ale unor caraghioși pe cale de fosilizare. Să le farmeci păsărica cu o mătărângă melodioasă, cu limbi de pisică împodobită{36} (sau limbă împodobită de pisică), să le rumegi bine din cap până-n picioare, în cele mai ascunse colțuri.

Ți se pare că o iau razna? Bun, nu observasem. Lăsam să meargă morișca de prostii. E-n regulă, tu cumperi, nu-i așa, ai drept să manifestezi.

Ba nu, lasă, fiindcă îți spun că mă opresc. Nu mai discutăm

de nimic în afară de acțiune. Apropo de acțiune, ai văzut Bursa în ultimul timp?

Ca să revin la Betty Nelson în salonul nostru din lemn de pom fructifer. Radioasă, biutifulă mai rău decât prima dată! Cum o privești, ți se și scoală! E toată în tuid. Tuidul (pe care unii îl scriu tweed), când e de culoarea asta roșcată, însoțit de o cămașă de mătase verde, mă inspiră. Pantofi fără toc, mănuși de automobilistă, părul abia aranjat în mașina decapotabilă.

Mă grăbesc să fac pregătirile. Miss Nelson, mama; mama, miss Nelson. Și iată-l pe Antoine, frățiorul meu adoptiv. Suflă-ți nasul, Antoine. Și nu da mâna plină cu Nutella.

— Nu-i Nutella, e căcat! îmi răspunde. Eram la budă când a sunat tipa, iar tâmpita de Maria nu auzea din pricina aspiratorului, așa că m-am mânjit, pricepi?

Mama îl evacuează în grabă, continuând să-l țină pe Apollon-Jules în brațe. N-o văd bine pe bătrână mea cu specimenele astea două de copii de bărbat în cârcă!

— Un porto mic, Betty? Nu, nu. Doar după masă. Englezii, știi, nu? Iei brikfastul cu noi? Cu plăcere.

Zic fără să mă adresez cuiva anume:

— Să mai pui un tacâm, mamă. Și ce vânt bun te aduce?

Atunci, minunata îmi face revelații. Poftim, de când ne-am întâlnit noi doi, nu mai face design. De fapt, nu are debușeu. I-a venit o idee în urma întâlnirii noastre: să se lanseze în ziaristică. Nu trăise oare o aventură puțin comună? Și imediat zgârie un articolaș despre întâlnirea noastră, cu urmărirea, cu pneurile (peneurile) crăpate, cu zborul clandestin al teroriștilor pe landă… o chestie de mâna-ntâi! O știre dărâmătoare. O trimite unchiului ei în carne și oase, Ferguson Junior, director la *Rochester Evening*. Nenea dă buzna pe ea, o mistofilește puțin ca să-i dea strălucirea lucrului nou și o scoate în pagina întâi a fițuicii lui. Manșete, afișate, mesaje la radioul local. O lovitură! Iat-o angajată. Ferguson Junior îi dă misiunea să continue ancheta, numai că nu prea mai are mare lucru de scris. Nu contează, o să găsească. Ziaristă, asta-i treaba ei, a priceput. Timp de opt zile are prima pagină a lui

Rochester Evening, fie ce-o fi, umflând la maximum ceea ce descoperă scormonind. Și pe urmă, pentru că povestea bate pasul pe loc, nenea îi încredințează alte rubrici. Face judiciara, procesele pentru furturi de mașini, încălcarea legii cu privire la vânzarea băuturilor, bătălie pe căile pudice, dar toate astea o plictisesc pe Betty.

Atunci el îi propune moda. Un mare reportaj. Asta-i place. Moda englezească, prima din lume după ea, cu manechine grozave; Lady Di, amica ei cumnată-sa și grădinile de zarzavat pe care și le trambalează pe moacă în locul coroanei, care face o grămadă de sterline, a fost un regal. Tirajul lui *Rochester Evening* a crescut cu șaizeci la sută, de la șase sute la aproape o mie de exemplare, îți dai seama, băiete? Așa ceva nu s-a mai înregistrat de la abdicarea lui Eduard VII în 36!

A terminat cu moda englezească, nu-i nimic, o să treacă la moda belgiană și i-a venit ideea să facă un ocol prin Paris, înainte de a ajunge la Bruxelles. Ceea ce îți dovedește – dacă mai era nevoie – că las o amintire de genul de neuitat în inima și slipul doamnelor.

— Ar fi trebuit să-mi trimiți articolele, îi reproșez. Aș fi fost încântat să le văd.

Ei bine, mi le-a adus. Are într-adevăr un pachet așa de gros în sacul pe care-l poartă în bandulieră.

— O să le citesc în camera mea, în timp ce ni se pregătește un bricfast{37} franțuzesc, o previn. Vii cu mine, sau pun în funcțiune televizorul, unde prietenul meu Mourousi n-o să întârzie să se arate?

Îmi răspunde că televiziunea franceză fiind de neprivit pentru o britanică, preferă să mă escorteze.

Vai, câtă nevinovăție!

Urcăm. O invit să intre așteptând să-mi iau revanșa. Pun zăvorul din cauza micului vagabond obraznic Toinet, care-i mereu în căutarea unei tâmpenii profitabile.

Stai jos! Îi arăt fotoliul. Frumosul ei fund regal se răspândește între brațele lui (era în salon dar l-am urcat în camera mea ca să pot face lecturi tardive). Iau pachetul ei de articole.

Numai că tu mă cunoști, nu? Ea între brațele fotoliului, eu între picioarele ei, așa că vacile o să fie bine păzite. Elucubrațiile ei rămân pentru altă dată. Totuși mă prefac că citesc ca să am pretext să mă așez la picioarele ei.

Începe prin a încredința o misiune de explorare mâinii mele drepte și iat-o pornită sub tweed-ul fustei. Ochiul meu distrat citește titlul primului articol:

„Rodeo al serviciilor secrete franceze pe teritoriul britanic!”

Simpatic, mulțumesc, nu vă deranjați pentru mine!

Îmi dilată prostata, tipa asta mișto! Și știi că are ceva condei? Afară de cazul în care stilizatorul… Cine stilizează la urmă, stilizează mai bine! Am parte de o căruță întreagă: tupeul meu, exigențele mele toate astea… Toată povestea scurtelor noastre relații e relatată până la și inclusiv la felul în care i-am descheiat fusta în landă, însă ea lasă să se înțeleagă că pudoarea ei a avut ultimul cuvânt.

Nostalgică, palma mea îi mângâie muntele lui Venus lui Betty. Ea se pretează la acrobațiile mele.

Eu, sincer să fiu, prefer să nu ciufulesc o fată la mine acasă, din pudoare față de mama. O respect prea mult pe Félicie a mea ca să-i administrez coiturile mele. Pe *mothers* trebuie să le ții la distanță de zbenguielile astea bestiale. Îmi aduc aminte că într-o seară, cu mult timp în urmă, la Napoli, o iubițică m-a dus la ea acasă pentru un regulat prietenesc și chiar asta făcusem în încăperea în care bătrâna ei mamă tricota ascultând o retransmisie de fotbal la radio. Pe bătrână, zburdălniciile noastre o emoționaseră tot atât cât ar fi emoționat-o dacă fiică-sa ar fi făcut o baie la picioare. Juve încasase un gol de la Napoli tocmai când dezlegasem parâmele, iar partenera mea urlase „Siiiiiii” sărind în sus foarte oportun.

Dar eu la maică-mea, *Achtung*! Casa noastră nu e un hotel cu ora! Așa că pun frâna cât pot. O pipăială, O.K., și chiar mângâieri prenupțiale, fie, dar imbricațiunea polivalentă, ciuciu! Sau tipa ar trebui să-și dea multă osteneală!

Ei bine, am ghinion, tipa tocmai că-și dă osteneală! E o frenezie incandescentă! Recurge repede la mijloace tari. Mă

înfrânge prin grabă. Mă ia într-un vârtej de la rădăcină până în creștet! N-am timp să spun nu, să țip că mă violează, s-o chem pe mămica. Fata care vrea obține, cum a scris cu atâta îndreptățire Bossuet în docta lui lucrare intitulată *Ocupă-te de omilie.*{38}

Aducându-mi aminte de strigătele ei în landă, o implor să coboare vocea. Că de nu o să-i îndes perna pe sirena de ceață, ceea ce ar însemna riscul de a o înăbuși, iar totodată m-ar face să ajung la tribunal{39} ca Sfântul Francisc.

Acum săvârșesc.

Are loc o mutare intensivă!

O să-mi treacă oare vreodată, până n-o să dau ortul popii, obiceiul ăsta blestemat de a lua la ciocan tot ce mișcă, tot ce își dă jos chiloții și țipă „Hai repede!”? Până când o să-mi scot ștremelegul în prezența unei fete, ca să încep iarăși întruna dansul ăsta sacru din care ieși istovit, dar mulțumit, cu fuduliile goale, dar cu inima plină?

În culmea plenitudinii noastre sensoriale, aud un țipăt, apoi hohote de plâns pe culoar.

Jos, vocea îngrijorată a maică-mii:

— Ce se întâmplă, tu plângi, Maria?

Organul devastat al unei Marii sfâșiată de necazuri:

— Da, doamnă!

— Ce ți s-a întâmplat, fetițo?

— E domnul! Face purcării cu târfa care șoșit!

— Ce ți-a venit să te uiți pe gaura cheii, fata mea? o ceartă, severă, bătrâna.

— Bănuiam eu! plânge Maria.

— Du-te jos imediat să cureți roșii, o să facem o salată de roșii *mozzarelle,* cu frunze de mentă ca antreu!

Replici de genul ăsta te ajută când ești în plin regulat, crede-mă!

Ca încoronare, se aude foarte apropiată vocea strengărească a lui Toinet:

— Ei, da, e adevărat că i-o face! Ei drăcie, lucrează bine, băiatul! Și acționează repede! E grozav ce-i face!

— Toinet! țipă istovită mama. Vino imediat aici,

derbedeule!

Ah! E discret regulatul meu improvizat. În ce privește respectul meu față de acoperișul familial am nimerit (printre altele) drept la țintă.

— Vin imediat, mamă Félicie, o secundă! Așa cum se declanșează, pariez că intră în linie dreaptă, Tonio. Păcat că pe ea n-o văd bine. Doar picioarele. Nu și-a scos pantofii.

— Toinet! urlă maică-mea sărmana, disperată. Trebuie să vin să te iau de urechi?

— Nu te supăra, mamă Félicie, sunt confruntat cu lucrurile vieții, cum spun la televiziune. Îmi fac educația. Suntem mamifere, cum ne spune profu' de științe ale naturii. Într-un fel e frumoasă schema de reproducere. Dacă ne-am naște în varză ar fi mai trist!

În sfârșit, își părăsește postul de ginitor și coboară în fugă scara. Îl mai aud pe micul ticălos întrebând:

— De ce se smiorcăie Maria? Nu cumva o regulează și pe ea Tonio fără știrea noastră?

— Du-te și cumpără chifle la brutăria Tardivet. Să iei șase!

— Pot să-mi cumpăr una cu ciocolată?

— De acord.

— Și alta cu struguri pentru ora patru?

— Dacă vrei!

Aici Betty își extrapolează tulburările glandulare și termină scoțând un geamăt ca la o naștere.

Recompensa mea nu întârzie. Vine imediat.

În timp ce calda mea britanică își pune în ordine ținuta, dacă mă pot exprima astfel, iau grămada de articole. Ca să-mi treacă timpul, în timp ce răsunetele apei se aud din baie.

Și atunci… Și atunci…

Nu, îți jur, e un moment cumplit al existenței mele. Ceea ce n-au putut descoperi toate serviciile de poliție europene se găsește relatat în coloanele cenușii ale lui *Rochester Evening*.

Rușine să ne fie nouă, profesioniștilor, care ne încurcăm în sistem, imobilizați de obligații, înecați sub hârțoage, jugulați de forțe superioare care ascultă toate de forțe și mai superior superioare!

Scrie pe hârtia asta de ziar pe care fesele mele ar refuza-o dacă din întâmplare, aș vrea s-o folosesc drept hârtie igienică, scrie, zic, că trimisa specială (foarte specială) a lui *Rochester Evening,* după o anchetă minuțioasă a descoperit că misteriosul avion a aterizat la Regio di Calabria, Italia. Pasagerii au coborât acolo. Erau – Domnul fie lăudat! – în număr de șase și se pare că au luat loc într-un minibus alb înmatriculat la Roma. La puțin timp după aceea, avionul decola din nou într-o direcție necunoscută.

Îți dai seama de importanța acestei informații, dacă totuși nu e pur și simplu inventată de trimisa specială pe care mi-am „expediat-o" eu însumi cu titlu personal?

În celelalte articole relatarea se sleiește, se simt repetițiile, umplutura, pana neinspirată. Povestirea devine femeiască. Dar dacă tipa a spus adevărul în ce privește Regio di Calabria, ce pas uriaș face ancheta împotmolită în mlaștina neștiutului!

Iat-o din nou pe Betty, refăcută grație concursului vigilent al colegilor mei Jacob și Delafon;{40} înnoită, la dispoziție, pusă la punct din toate părțile.

Mă vede citindu-i proza.

— Am talent de ziaristă, Toni, dragule? mă întreabă așezându-se lângă mine, cu unde recunoscătoare încă în activitate.

— Mare! o asigur, și un talent tot atât de mare de anchetator. Cum dracu ai descoperit că avionul a aterizat în Calabria?

Degeaba e englezoaică, uite că face fițe. Mereu nevoia asta la muieri de a se pisici. Sunt puternice și dominatoare frumoasele. Sigure de sine, de farmecul, de puterea lor. Iar noi, tâmpiții, care ne credem stăpâni! Să-ți spun o chestie, amice, o dată pentru totdeauna; femeia îl urmează pe bărbat, e adevărat. Dar pe drumul pe care ea i l-a trasat! Iar bărbatul, mândru nevoie mare, își dă ifose și merge înainte dând din umeri, spunându-și cu delectare sărmanul nătărău: „Ea mă urmează". Ce spui! *Ea îl urmează acolo unde a hotărât ea să meargă.* Nu-i greu de priceput!

— Secret profesional! zice javra.

Ei drăcie, vrea o ghioagă peste mutră, tipa? A mai încasat una jos și n-a părut să-i displacă.

— Ai născocit asta pentru cititorii lui *Rochester Evening,* o tachinez.

Când îi atac onoarea profesională se zbârlește. E de acord să mă joc cu ea pe un colț pe pat, dar cu condiția ca treaba asta să nu degenereze!

— Drept cine mă iei?

— Povestește.

— Să n-ai speranțe!

Doamne! Stăpânește-te sau o caftesc! Încăpățânată ca un rosbif, târfulița asta. Dar Antonio nu are doar o săgeată în tolbă. Înțelegând că e încăpățânată și că așa o să rămână, mă prefac că renunț.

— Secretoaso, în fine, n-are importanță, ce contează e faptul că ești aici, în brațele mele. Mi-e așa de foame de tine, încât n-o să mă satur niciodată.

O răstorn. De data asta mă orientez altfel. Mă hotărăsc să-i degust prospețimea lui Betty. Pesemne că ai citit în săptămânalele bine informate, Antonio al tău e regele regulatului yodlerizat.

Când o iau în lucru în stilul ăsta, tipa simte voluptatea în carne! O fericire nemaipomenită o cuprinde. Pierde noțiunea timpului și a realităților. După zece minute nu mai știe dacă Mitterand sau Hugues Capet e regele Franței! Și lucrez ca un zmeu.

Deși ești într-o stare de delincvență avansată, știi că simțurile se ascut când le folosești. Plăcerea bisului e mai intensă decât la prima presare, contrar uleiului de măsline. De data asta, sprintează de la plecare britanica mea. Se răsucește ca un metronom înnebunit. Când o simt la paroxism, la doi milimetri de apoteoză, întrerup exercițiul.

Ea urlă „*Again,* a*gain*! *dirty pig*[41], *ce ești*!” Dar *dirty pig* simte că ține cuțitul de mâner. Îi întrețin frenezia atingându-i partea sensibilă cu vârful degetelor. O mângâiere ușoară menită să mențină starea critică.

— Spune-mi cum ai găsit pista cu Regio di Calabria, scroafă

în delir ce ești, și îți promit o fericire cam n-ai mai simțit vreodată.

Pe englezii ăștia, ce-i salvează e calmul cu care știu să întâmpine orice situație. Aici se simte prinsă în cursă, înfrântă. Așa că se abține să tergiverseze.

Horcăie:

— Când m-am întors să-mi iau mașina cu omul de la garaj, am găsit o batistă pe care unul dintre oamenii tăi fără îndoială, a scris un mesaj pe care l-a putut arunca pe portieră.

Ca să-i arăt recunoștința pentru mărturisirea făcută, reiau tiroleza începută. Betty țipă atât de tare încât se aud bătăi în ușă. Vocea disperată a Mariei:

— Voi opriți purcherii! Vă ascult cupii!

Mă opresc exact în clipa când Betty începea un imn vieții.

— Și ce era scris pe batistă, scârbă mică?

— Repede, continuă!

— În două vorbe, micuțo?

— E în poșeta mea, ți-o dau!

— Pe cuvântul tău de englezoaică?

— Peeeeee!

Convins de acest semi-jurământ o termin în forță. Mă știi: nu sunt lăudăros. Dar ce-i fac miss-ei poate fi rezumat în trei cuvinte: me-mo-rabil! Nici chiar regretata Callas n-a emis vreodată un sunet atât de melodios c-a acela pe care-l scoate Betty când juisează.

Semnat „Béru!” Scrisul! Și stilul!

Maiestatea sa a scotocit pesemne discret în poșeta marchizei lui. A scris pe batistă cu un creion de gene textul următor:

Cică ne cărăbănim în Calab. Ne

N-a avut timp să scrie mai mult Grasul, dragul de el. A făcut sul batista mică, a coborât discret geamul cu câțiva centimetri ca să-și poată evacua mesajul. Așadar, cele pe care le-am găsit în Mercedes le-au fost impuse? Oh!

— A fost greu să mi se traducă textul, declară țărăncuța mea cu ochi încercănați, mi s-a spus că e redactat în franceza veche.

— Exact, mormăi eu, poți să juri că-i de pe vremea lui Ludovic XIV; dar ce ticăloasă ai fost păstrând ăsta pentru tine. Două luni pierdute! Fără îndoială că e prea târziu!

Spun asta, dar nu cred nicio iotă! Cuvintele Grasului înseamnă întrucâtva prezența lui. Deși le-a scris în ziua decolării, am impresia că sunt recente și că mă așteaptă.

Nu fi îngrijorat, amice, vin!

LCAPITO VIII

Miroase a iepure cu roșii.

Bat la ușă, intru când mi se spune și, într-adevăr, bătrânul ăsta și baba lui tocmai înfulecă iepure cu roșii. Iepure cu roșii cu mămăligă tăiată în bucăți pătrate și coaptă. Îndată foamea îmi zgândăre stomacul și în loc să spun bună-ziua, îmi șterg dâra de salivă care mi se scurge pe bărbie.

Cei doi moșnegi se uită la mine de parcă aș fi un camionagiu care le-a spart cocioaba cu mașina lui de douăzeci de tone.

Am reflexul de a zâmbi mai înainte ca tipul să se ducă să-și ia din cui pușcociul ca să-mi trimită niște plumbi. Zâmbetele mele fermecătoare sunt cele mai eficiente de pe planetă, iar oamenii cărora le dedic încep să mă iubească precum niște smintiți și se bat să-mi facă o pensie.

— Scuzați-mă că vă deranjez, le spun amabil. Doamne, ce bine miroase la dumneavoastră! Sunt un expert de asigurări de la Paris și fac o mică anchetă cu privire la avionul care a aterizat într-o zi pe terenul dezafectat de lângă casa dumneavoastră.

Of! Efectul sedativ al zâmbetului meu se estompează și iată-i că își reiau înfățișarea rece.

Ca să nu las ca relațiile noastre să dea chix, adaug:

— Compania mea de asigurări m-a însărcinat să vă înmânez o primă de cinci sute de mii de lire, ca să vă mulțumesc pentru prețioasa dumneavoastră mărturie. Iat-o!

Scot din buzunar cinci bancnote de o sută de mii de lire și le așez în evantai pe masă.

Cei doi țărani aruncă mâna spre ele simultan; coana mare e mai puțin reumatică, deci cea mai rapidă. Numai că papașa e cel mai tare și-i trage un pumn în dreapta sinistră a tovarășei sale de existență.

— Lasă-i, căzătură bătrână! zice amabil.

Madam tocană dă drumul prăzii, iar individul o adună. Examinează bancnotele să verifice dacă n-au fost luate dintr-o cutie de Monopoly și, liniștindu-se, le îndoaie în patru înainte de a le strecura în unul dintre buzunarele hainei vechi și civile de lână.

Un zâmbet frumos arată ceva negru (mestecă tutun) sub mustața lui albă.

— Mâncați cu noi mâncare de iepure? întreabă.

Eu speram asta cum nu-ți poți închipui. E nostimă viața, te îndrăgostești, ai pofte, melancolii așa pe neașteptate. Trecând pragul cocioabei, îmi era foame de iepurele ăsta din pricina parfumului. Știi în ce măsură mirosul e un viciu pentru mine?

— Cu plăcere: miroase minunat!

Scorpia lui mormăie și se ridică să-mi aducă un tacâm. Bătrânul se duce să scoată un ulcior de vin din cramă. Vin negru cu bule rubinii în care se mai simte încă ultimul cules de vie. Și iată-ne înfulecând toți trei, schimbând priviri prietenești pe deasupra farfuriilor.

O minune! Bătrână la pat trebuie să nu mai fie bună de nimic cam de multișor, dar la gătit, atenție! Și ce altceva mai știe să facă, mă informez. Se pare că atunci când gătește *cabri,* bărbatul ei se trezește noaptea să termine resturile. Bun, mă întorc la primăvară! În rest, paste, mai ales spaghetti cu trufe albe. Bătrânul cunoaște colțișoarele cu trufe. La poalele stejarilor pitici. Se ridică să-mi arate un borcan în care sunt câteva care macerează în ulei de măsline. Îl vreau? Poftim, mi-l dă! Mulțumesc pentru Félicie. Măcar de l-aș aduce cu bine în port. Fiindcă mă așteaptă niște lucruri scârboase.

Cafeaua, dimpotrivă e grozav de proastă. Zeamă de șosete, ce mai! Și nu de orice fel de șosete. Fac amoc, nu mai fac

amor. Amorul a fost ieri cu Betty. Voia atât de mult, încât a trebuit s-o îmbarc și s-o duc la hotel ca să nu mai scoale casa în picioare. Mi-am pus ștremeleagul de duminică și l-am făcut să lucească întocmai ca balansierul vechiului nostru orologiu, până-n zori.

Tot regulând, am luat-o la întrebări pe donșoara mea de dincolo de Canal. Am obținut cele mai mărunte detalii. Avionul alb a aterizat pe terenul fostului aeroclub din Regio di Calabria, practic părăsit. O mică fermă se află la marginea pistei invadată de iarbă (așa a fost întotdeauna, chiar când era în activitate). Acolo locuiește o pereche vârstnică. Bărbatul e cel care i-a povestit ceea ce a publicat în *Rochester Evening*. Am hotărât să mă duc și eu acolo, ca să reiau totul de la zero.

— Dragă domnule Paolo (îl cheamă Paolo), acum aș vrea să discutăm despre afacerea care m-a adus aici. Avionul ăsta blestemat.

Își pierde un pic din buna dispoziție, dar în fine, ce vrei, bănuiește că dacă îi scuipi cinci sute de mii de marafeți, n-o faci pentru ca nevastă-sa să-ți cânte la flaut.

Și atunci umple două pahare de *grappa,* ia o bucată de tutun din pungă, o frământă și și-o blochează între falcă și gingie, apoi demarează liniștit, în timp ce cucoana strânge masa în tăcere.

Iată…

Cu două luni în urmă, la o dată pe care nu și-o amintește, pe la prânz, stătea și depănușa porumb în fața casei, când aude un vuiet de avion dinspre largul mării.

Se uită și vede un avion la joasă altitudine, care se îndreaptă spre vechiul teren. Pe tip, chestia asta îl miră fiindcă terenul e într-adevăr dezafectat, cu mărăciniș pe margine, fără manșe de vârf și balize de niciun fel.

Dându-și seama că avionul aterizează de-a binelea, se repede spre pistă și, agitând brațele, face semn pilotului că iese de pe pistă, dar acestuia nu-i pasă și se comportă ca și cum nu l-ar vedea. Bătrânul abia are timp să se pună la adăpost. Avionul aterizează lin. Rulează la capătul pistei și descrie o voltă completă ca să se așeze în sensul decolării. Ușa

se deschide și șase persoane coboară în grabă. Imediat ce ultima persoană a pus al doilea picior pe sol avionul își reia zborul și se topește în infinit deasupra valurilor.

Uluită, gazda mea se îndreaptă spre pasagerii debarcați, și atunci un minibus alb iese de după tufișuri și se apropie de cei sosiți. Ei urcă, minibuzul demarează. Totul, între momentul când omul a zărit avionul și cel când minibuzul a dispărut, n-a durat trei minute. S-a lucrat repede și bine. Când vehiculul a trecut prin fața lui Paolo, șoferul l-a salutat cu mâna, foarte cordial. Salutul acesta l-a oprit pe bătrân să se ducă să raporteze incidentul autorităților. A crezut că toate astea sunt normale și că a fost vorba de o aterizare forțată, de o deviere voită de turnul de control al aeroportului oficial din pricina aglomerării traficului la ora respectivă a zilei. Nu prea e la curent cu chestiunile de aeronautică. Foarte repede a uitat. A trebuit să vină o tânără englezoaică să-l chestioneze ca să-și amintească. Deoarece Betty i-a dat și ea ceva bani s-a abținut să mai pomenească faptele.

Ar fi trebuit să spună? se îngrijorează el cu o nevinovăție de jucător de cărți. Zâmbesc fără să iau poziție.

El insistă: ce-i cu povestea asta, după părerea mea?

— Un avion furat, destinat să transporte teroriști, dragă prietene.

Cuvântul terorist îl face să tresară.

— Vorbește-mi despre minibuz, domnule Paolo, continuu.

— Păi ce să zic? Era alb.

— Ce înmatriculare?

— Avea o placă cu semnul „Roma”.

— Dar numărul?

Ridică din umeri.

— N-am avut timp să-l verific. Am văzut „Roma”, fiindcă plăcile romane sunt singurele pe care e scris numele întreg al provinciei…

Degust o înghițitură de *grappa.* Nu că îmi place, dar îmi aduce aminte de copilărie, de vacanțele la țară.

— Dragă domnule Paolo, e important să-mi dai mai multe amănunte despre acest minibuz.

— Păi eu…

— Stai puțin! Să ieșim, o să discutăm la fața locului.

Bătrână începe să-l certe în dialog calabrez, și la faza asta eu mă declar forfait. Cu italiana lui Vittorio-Emanuelle III mă descurc, dar derivatele rustice ți le fac cadou. Părerea mea e că *signora* îi prezice calamități. Dezastre foarte funeste. Prevede o intrare într-un căcat negru și adânc. O să aibă căcat pentru cinci sute de mii de lire, Paolo. Veritabil și fumegând!

Deoarece prezicerile astea îl plictisesc, tipul îi spune să-și închidă botul de guzgan bolnav, și ieșim.

•

— Vasăzică, stăteai aici?

— Exact, *signore* asigurator.

— Avionul a aterizat la dreapta dumitale și a mai mers până la capătul terenului?

— Cum v-am spus, *dottore*.

— A virat pe loc, și-a debarcat pasagerii și a decolat?

— Exact, Excelență.

— Puțin după aceea, autobuzul a ieșit din boschetele care se zăresc acolo, la dreapta?

— *Si*.

— A încărcat cele șase persoane și a trecut prin fața dumitale?

— *Si*.

Înaintez pe pistă.

— Aici?

— Aproximativ, Excelență.

— Deci la vreo cincisprezece metri de dumneata. Ai o vedere minunată. Fă un efort de memorie ca să-mi descrii ce ai avut timp să înregistrezi. Poate nu ești conștient de asta, dar trebuie să-ți amintești, *signor* Paolo! Minibuzul trece! Eu sunt minibuzul! Privește! Amintește-ți! Nu uita că sunt teroriști! Vieți nevinovate sunt în joc! Minibuzul trece! Bun, e alb. Șoferul te salută!

Bătrânului îi tremură bărbia. Pleoapele i se zbat ca niște storuri venețiene în vânt.

— Îi lipsește un deget, spune.

— Șoferului?

— Da, m-am și gândit la asta pe moment. Ținea mâna depărtată ca să-mi dea bună ziua și nu avea degetul din mijloc.

— Bravo! Și mutra?

— N-am văzut. Fără îndoială, din pricina salutului. Și dacă a salutat, a făcut-o ca să-și ascundă chipul.

— Foarte bine. Altcineva lângă el?

— Nimeni.

— Pasagerii?

— Minibuzul avea geamurile colorate, deslușeam doar siluetele.

— Marca?

— Nu mă pricep.

— Nu avea nimic pictat pe caroserie?

— Nu, dar era o etichetă pe geamul portierei din spate.

— Formidabil. Și ce era scris pe eticheta asta?

— N-am putut citi și pe urmă, era totuși prea departe.

— Ce culoare avea eticheta?

— Galbenă.

— Nimic altceva?

— Nu.

— Erau semne pe caroserie? Urme de accident, de pildă?

— Nu, dar mi se pare că parașocul din spate era puțin răsucit, m-am gândit că e o mustață ridicată într-o parte.

— Păi vezi, *signor* Paolo, că ai o grămadă de lucruri să-mi spui?

— Mda, admite cumsecade. Mda. Asta merită un surplus de primă, nu-i așa?

•

E mic și rotofei, foarte chel cu ochelari groși și ei rotofei și chei. Hainele lui gri, foarte bine croite la pornire, dar foarte întinse la sosire, îi dau înfățișarea unei păsări îndopate, în genul bufniței, care ar fi primit un „x” la plural{42} și pensiune la amicul meu Guy Savoy. Are mâinile grăsulii, iar unul dintre inelare se mândrește cu un inel baban. Zâmbetul lui e franjurat cu aur, semn interior de bogăție, iar punguța care-i

atârnă de pe piept trebuie să fi slujit drept parașută, înainte de a fi menită acestei sinecuri. După un răstimp de contemplare arzătoare, ciocănesc în ușa cu geam.

E pe cale de a telefona, totuși îmi strigă să intru, ceea ce fac.

O bună bucată de vreme își continuă discuția cu o oarecare Julia, care ar vrea să-și schimbe mașina Fiat Uno pe un Mercedes, lăsându-i lui grija să plătească diferența de preț. El nu pare prea încântat. Doamna Julia devine insistentă, pe scurt, un acord se încheie pe următoarea bază: Mercedesul va fi de ocazie, totuși „aproape nou". În apele astea tulburi, „aproape" e un refugiu pentru bărbat, dar un teren minat pentru femeie. El o calmează spunându-i că, dată fiind situația lui, e bine plasat ca să găsească pasărea rară. Cuvintele astea sedative îi aduc făgăduiala unei nopți de dragoste somptuoase. Liniștit, închide telefonul.

Îmi adresează un zâmbet de primire, de o afabilitate tipic latină.

Îi strâng cu efuziune mâna umezită de receptorul telefonului.

E al treilea concesionar Hertz pe care-l vizitez în Orașul Etern; expunerea mi-am pregătit-o cum se cuvine și am concentrat-o. Îmi curge singură de pe coardele vocale ca sunetele zgomotoase ale unei orchestre bavareze la o cutie muzicală.

„Sunt ofițer de poliție francez detașat la brigada internațională de represiune contra terorismului. Nu cumva pe data de 3 a lunii trecute a închiriat cuiva un minibuz alb cu geamuri colorate și la care parașocul din spate era ușor îndoit?

Am nimerit-o în plin!

Nici nu mă lasă să-mi termin complimentul bufnița îndopată.

L-a închiriat și încă cum! Nici să nu mai audă așa ceva! Mai întâi nu era pe 3 ci pe 2, își aduce aminte fiindcă pe 2 e ziua lui, el însuși a folosit minibuzul ca să-și aducă amicii să ia prânzul la Lido la Ostia. Cineva l-a închiriat exact când s-a

întors. Nici n-a avut timp să-l spele, atât era de grăbit clientul.

Muzica! Muzica! Muzica! Îi privesc gura pofticioasă a cărei buză inferioară seamănă cu o cărămidă romană răsturnată. Vorbește, vorbește amice! Ciripește! Zi-nainte! Îmi dezmierzi urechile. Aici se reînnoadă firul rupt cu dragii mei amici.

Clientul grăbit a îndeplinit formalitățile. Avea o carte de credit de la American Express. Totul era în regulă.

A doua mașină pe 3, la sfârșitul zilei. Și tâmpitul de Benito care era de gardă, crezi că a controlat-o? Pe mă-sa! Așa că parașocul îndoit e paguba casei. Deoarece clientul l-a stricat. La Hertz primești mașini impecabile, cărora nu le lipsește niciun nasture. Să închiriezi o șaretă cu un parașoc îndoit, păi domnul Eugenio Bandoli mai degrabă și-ar face harakiri! Deci, urmăriți-mă, domnule sticlete: punctul întâi, reparația parașocului. Punctul al doilea, fiți atent: Legitimația de la American Express era furată. Deținătorul se opusese. Deci, e litigiu!

Îl opresc:

— Puteți să-mi arătați dosarul pe care l-ați întocmit pentru închirierea minibuzului, domnule Bandoli?

În mod logic, el ar trebui să se găsească în mâna poliției din Roma, dar cu delicte de felul ăsta ea se șterge undeva! Pentru ca poliția romană să-și miște fundul azi, trebuie să aibă loc o baie de sânge. La Roma nu se mai depun plângeri pentru escrocherie, abuz de încredere, furt calificat, viol incalificabil, omor în stare de legitimă apărare… Toate astea țin de acum în colo de întâmplările vieții cotidiene!

Tot vorbind, caută într-un clasor metalic cafeniu și ia dosarul 8965 pe coperta căruia e sigla galbenă a glorioasei case.

— Poftim, *signor,* copoi. Succes, dar asta n-o să vă facă să înaintați cu nimic, fiindcă totul e fals: numele, adresa, numărul permisului de conducere…

Iau documentul și notez pe vechiul meu carnet din cele cum nu se mai fabrică acum, cu copertă din moleskină neagră și margine galbenă: „Terry Star, 420, 242 Avenue Rue W, NY. Permis de conducere nr. 7-985 CD, eliberat la Sao Paolo,

Brazilia la 6/8/69.”

Are dreptate *signor* Bandoli cu asta mă pot duce să mă culc!

Aceste sărmane informații o să rămână în carnetul meu unde mai figurează atâtea identități false, dar ce să-i faci, meseria noastră constă în a nota ce ne cade în mână. Partea funcționărească, ce vrei? Trebuie să subscrii la rutină, coloana vertebrală a tuturor sistemelor.

— Acum, signor Bandoli, un ultim amănunt: semnalmentul clientului cu pricina. Nu-i lipsea cumva un deget de la mâna dreaptă?

Își holbează ochii frumoși de nictalop constipat.

— Ah! Vasăzică știați asta?

Nu-i precizez că e tot ce știu despre tip. Îți amintești care-i metoda mea: Să întreb mereu dând impresia că răspunsul e deja știut, asta te convinge să nu minți sau să brodezi.

Bufnița mea hertziană se concentrează (dar ceea ce e mai important s-a și făcut), nu vrea să vorbească fără să spună nimic, fie și în limba macaronară.

— Patruzeci, patruzeci și cinci de ani…, începe.

Își curăță urechea, având două inelare pentru asta și fiind ambidextru, ceea ce îi dublează șansele de a-și curăța perfect pivnițele de miere.

— E înalt… are ochii întunecați, foarte apropiați… *Signor* Bandoli mai caută și găsește cu ușurință.

— Părul de culoare mai curând deschisă, fără totuși să fie cu adevărat blond.

Notez, notez. Mina pixului meu șoptește pe hârtia cadrilată mărunt a notesului meu.

— Are un nas ciudat, destul de puternic…

Clatină din cap, ceea ce e o faptă glorioasă, fiindcă n-are gât.

— Nu mai văd nimic altceva. Trebuie să vă vorbesc și despre hainele lui? Ploua când a venit să închirieze. Și purta un impermeabil de culoare deschisă cu epoleți și centură, nu-mi mai amintesc dacă avea cravată.

— E perfect așa, *signor* Bandoli. Văd că aveți un xerox, aș vrea să-mi faceți o copie după contractul ăsta, din pricina

semnăturii care o să ne dea un specimen al scrisului lui.

•

Iar pe urmă se schimbă câteva banalități despre timpurile astea groaznice, când fiecare îl omoară pe fiecare, revendicându-și crima ca să poată cere Legiunea de onoare sau Premiul Nobel pentru pace la momentul potrivit.

După ce îmi iau valea și mă întorc pe jos la hotel ca să miros Orașul Etern, unde Imperiul roman mi se pare al dracului de rezidual. Și plin de coloane și de blocuri de piatră, ia zi, ai văzut blocurile astea de piatră? Sărmanii tipi care le manipulau, grozav ar fi avut nevoie de o macara. Și toate pentru ca chestiile astea să se termine cu pizzerie! N-ai cu ce să clădești Colosseumul. Astea sunt strâmbături masculine, mărturiile uriașe ale unei glorii trecătoare. Cât vezi cu ochii! Oriunde te-ai duce: la piramide, Partenon, Turnul Eiffel: în timp ce cascadele de pe Zambezi și Mont-Blanc-ul ajung! Dar nu, cotoii au mereu aceeași marotă imbecilă: *Franța,* Piramida de la Luvru, Empire State Building! De parcă a picta Gioconda sau a scrie Hamlet n-ar fi destul! Îți trebuie ceva grozav de mare, ca să-ți înghețe fesele. Bărbații urcă după ștremeleagul lor. Ăsta-i păcatul originar, dincolo e marea diferență dintre mascul și femelă. Bărbatul se consacră unei opere, în timp ce femeia se consacră unui bărbat. Vă mulțumesc frumoaselor: v-am înțeles și-i mulțumesc Domnului atotputernic că mi-a acordat un ștremeleag să vă ofer!

Doamne, facă-se voia Ta!

•

Asta-i povestea unei fetițe care-i spune maică-sii:

— Mamă, ești atât de frumoasă că te-aș mânca.

Bunică-sa care a auzit întreabă:

— Dar pe mine m-ai mânca?

Fetița se ginește la babă, se gândește și declară:

— Da, dar mai întâi te-aș curăța de coajă.

•

Și bum! Chestia asta mă face să mă amuz. Râsul meu mă trezește. Nu, nu râsul, ci telefonul.

Le soilesc ca un nebun! Întorcându-mă din turneul la

Hertz[43], l-am chemat pe Mathias, universalul. Mi-a promis să lucreze repede. Atunci m-am întins pe o sofa și somnul m-a cuprins. Patru ceasuri s-au scurs și asfințitul învăluie Roma într-o ceață… Cum să-ți spun? Într-o ceață… În sfârșit, într-o ceață, ce mai! Ei, drăcie, doar n-o să ne încurcăm cu calificativele. Nu sunt obligatorii epitetele în frazele noastre, ale autorilor de romane polițiste. Mi-am studiat contractul; nu sunt câtuși de puțin constrâns. Cunosc unele care funcționează doar cu verbul de oraș și cu substantivul comun; cu câteva articole și pronume personale doar așa ca chestie. Și care fac carieră cu atâta. Eu abuzez prea mult de artificii! Umblu la rafinamente! Mă cred obligat să înfloresc așa că în cele din urmă o să mă pomenesc cu Marele Premiu al Academiei franceze în cutia cu scrisori.

— Ascult!

— Sunteți căutat, *signore*. *Signor* Mathias…

— Dați-mi-l!

— Imediat, *signore*.

Mă pregătesc să-l degust pe Roșcat, dar legătura se întrerupe ca un cordon ombilical de către o moașă africană cu dantură bună.

Pun receptorul în furcă așteptând ca persoana care manevrează centrala să mă recheme. Nu mă grăbește funcționarul. Nu prea merg cum trebuie lucrurile la poșta italiană.

Număr până la treisprezece și jumătate (sunt superstițios) și compun numărul centralei.

— Și, *signore*?

Numai că, exact în clipa asta, se sună la ușă.

— *Momente*! zic.

Și mă duc să deschid. Știi ceva? Nu? Atunci știi cine? Da? Ai câștigat! Într-adevăr, e Mathias! El însuși, mai strălucitor decât un buchet de gălbenele sau un trandafir de Crăciun. Mai roșu decât toamna la apogeu. Fericit de festa pe care mi-o joacă venind la mine urgent.

— Ei, asta-i! behăi exagerând un pic ca să-i fac plăcere. Ce te-a apucat?

— Liniștiți-vă, am cerut autorizația Bă… domnului director, se corectează ceremoniosul.

— Cum așa?

— Ei bine, m-am avântat urgent în cercetările ce se impuneau cu privire la personajul care vă interesează. Având noroc, după o oră descoperisem mai mult decât doreați. Atunci am avut chef să vin să vă aduc în persoană vestea bună. Cu atât mai mult cu cât m-am gândit că sunteți singur aici și că o să aveți nevoie probabil de ajutor.

Râde în hohote Roșcatul meu și i se văd dinții imaculați. Nu fumează și își perie claviatura de patru ori pe zi. La birou are o grămadă de perii de dinți în învelitori de plastic și are și buzunarele pline de ele. El, după ce a mâncat o pralină, dă buzna la toaletă să se spele pe dinți.

— E drăguț, îți mulțumesc; dar doamna ta te-a lăsat să pleci fără să-ți spargă niciun țucal în cap?

Aici se întunecă puțin.

— E la părinții ei la Mégève cu copiii. Socrul meu a cumpărat o vilă… Am lăsat un mesaj la robot, pentru când o să mă cheme.

Îi arăt un fotoliu și mă duc să deschid micul frigider.

— Trebuie să udăm evenimentul! Bem o jumătate de șampanie?

— Cu plăcere.

— Pe urmă te duc să halim la Alfredo Originalul.

Zăbovesc un pic ca să-i degust bine informațiile. Aș vrea să le absorb cu paiul. Ei, drăcie! Două luni mi-am făcut griji. Două luni de staționare completă. Două luni în vid, în zero absolut. Și brusc, grâul începe să crească! E aurora! Speranța…

— Ești o comoară, bătrâne. N-am găsit niciodată un nas atât de uimitor. Mă încânți!

Fericirea îl ridică din scaun ca pe profesorul Tournesol când agită sticla de ulei Fruidor la televiziune.

Îi întind o sticlă de șampanie.

— Ia-o, șoptește-i vreo două!

Ciocnim, bem, ne stăpânim două râgâituri de salon și oftez

ca unul care își istovește urechile ascultând o profesionistă, medaliată cu aur la Jocurile Olimpice.

— Dă-i drumul, dar fără grabă, amice. Fă să dureze plăcerea, caută adjective frumoase, adverbe strălucitoare; am chef să mă bucur regește, am meritat-o.

— O să încerc, domnule comisare…

— Ar trebui să mă tutuiești, Mathias, de când ne cunoaștem. (Vezi, exemplul Bătrânului e molipsitor).

— O, nu, ce spuneți! N-aș îndrăzni niciodată. Și nici măcar nu mi-ar face plăcere; prefer să vă respect. Familiaritatea ar distruge ceva în venerația ce v-o port. Să nu ne atingem de idoli.

— De fapt, ai dreptate. O dată coborâți de pe piedestalul lor, îți dai seama că au o gaură în fund. Dă-i drumul, te ascult.

— Când am primit informațiile, dumneavoastră, le-am pus pe calculator.

— Noua ta idee fixă.

— Nu-i vorba de o idee fixă, domnule comisar, ci de instrumentul zilei și e de o importanță capitală.

— În mâinile tale e o baghetă de zână.

De data asta se împurpurează.

— După o serie de căutări calculatorul m-a trimis la C.I.A., ceea ce nu m-a surprins, fiindcă simțeam că e ceva americănesc la mijloc. Imediat am luat contact cu C.I.A. și i-am comunicat ce știu despre tip. Răspunsul a venit după zece minute, mulțumită, cred, degetului care-i lipsește, în semnalmentele ce privesc un individ, asta îl particularizează al dracului de mult. Tipul se numește Edward Riley, e fiul unui pastor mormon american și al unei brazilience. A intrat în delincvență ca taică-său în preoție. La șaisprezece ani fura prima mașină, la douăzeci comitea primul jaf; angajat în marină, a ieșit de acolo cu gradul de sergent și cu un deget mai puțin. A lucrat câteva luni ca paznic la o firmă de automobile, dar profitând de situația lui, a spart casa de bani din biroul direcției unde se găseau planurile unui prototip și le-a vândut Japoniei. Arestat, a executat o pedeapsă de cinci ani de închisoare la Sing-Sing. Pe urmă a dispărut o vreme. Se

crede că stătea în Africa și în Europa. Acum e sigur faptul că aparține unei organizații teroriste din Extremul Orient și că ia parte la operații de mare anvergură. Serviciile secrete americane au pus totul în mișcare ca să-l neutralizeze, fiindcă tipul știe niște chestii care ar putea da foc planetei. Conform unei confidențe a confratelui și prietenului meu Art Mortison ar fi clasat „K" în fișe, ceea ce înseamnă că trebuie împușcat de îndată ce e zărit, dacă suntem siguri de identitatea lui. Pe scurt, e un client uriaș. În lumea lui are pseudonimul *Two and two* (două și două) din pricina degetului mijlociu lipsă, care-i împarte mâna în două părți, arătătorul și degetul mare de o parte, iar inelarul și degetul mic de cealaltă. De notat că adesea își pune mănuși și că cea dreaptă are o proteză în locul degetului lipsă.

Roșcatul se întrerupe terminându-i-se saliva și își reîncarcă mucoasele cu o înghițitură de șampanie.

— Asta-i biografia omului. V-am adus portretul primit prin belinogramă.

Scoate din buzunar un plic de hârtie de ambalaj, și din el un clișeu înfățișând un tip din față și profil pe aceeași imagine; fotografia antropometrică.

Sinistru cât cuprinde! O adevărată moacă de tâlhar. Privirea îndreptată spre fotograful sticlete ar vindeca, desigur, cele mai rebele constipații cronice. Nasul e mare, mai ales la bază. Ochii te duc cu gândul la bunele și bătrânele binocluri de jad. Părul e deschis la culoare și tuns scurt. Iar eu, care știu să citesc o fotografie de criminal mai bine decât știi tu să-mi citești cărțile, înțeleg limpede că omul e primejdios, că e un ucigaș de soiul cel mai rău și că, mai mult decât atât, trebuie să se bucure de suferința altuia, așa cum un meloman se bucură de *Recviemul* lui Mozart.

Pun fotografia urâtului pe masa joasă de unde continuă să mă privească, îngrozitorul vrând parcă să-mi spună că mă lichidează.

— Acum, continuă onorabilul Mathias, îmi mai rămâne să vă dau vești despre el.

Juisează! Pariez că juisează Roșcatul. Pipăie-l și o să vezi.

Nu-i așa că am avut dreptate? Poftim, ia batista mea și șterge-te.

— E bine? glumesc cu.

— Pentru moment da, dar situația riscă să se schimbe dintr-o clipă în alta, fiindcă americanii l-au depistat la Roma. Se pare că se ascunde într-o vilă de pe Via Appia cale se numește „La Casseta". Confrații noștri de peste ocean sunt la pândă de douăzeci și patru de ore cu intenția fermă de a-l curăța de îndată ce o să le dea ocazia…

Aici oprim activitățile diplomatice și complimentele: San-Antonio se desfotoliază dintr-o săritură.

— Repede! bâiguie Neprețuitul. Repede! Repede! Trebuie să intervenim înainte de a mi-l doborî!

ITOLPAC IX

— Nu știu despre cine vorbiți, domnule. În casă nu există nimeni cu numele acesta, îmi pare rău.

Voce de femeie, slabă, foarte tânără, languroasă. Proprietara acestui organ trebuie să fie o tinerică nevinovată.

Nu manifestă nerăbdare, doar că e convinsă că greșesc și vrea să mă convingă.

— Sunteți vila „La Casseta" de pe Via Appia?

— *Si.*

— Bine, atunci ascultați-mă, domnișoară…

— Nu domnișoară, ci domnule.

E-n regulă am dat peste un puști.

— Pardon, domnule! Ascultă-mă, tinere…

— De ce tinere? Am treizeci și șase de ani.

Ei, drăcie, e castrat interlocutorul meu, sau eunuc sau nebunește de pederast ca să aibă așa o voce de adolescentă nubilă.

— Scuzați-mă, vocea dumneavoastră e atât de cristalină… Trebuie să vorbesc cu orice preț cu Edward Riley sau cu Terry Star, e același lucru. Ceea ce am să-i spun e pentru el de o importanță vitală, repet: vitală! Viața lui e în primejdie. Aveți cu ce să scrieți, domnule colonel?

— Nu sunt colonel, răspunde vocea de fecioară encefalică.

— Dar aveți totuși cu ce să scrieți?

— Asta s-ar putea.

— Atunci, fie-vă milă, notați ce o să vă spun: Comisar San-Antonio din Paris. Hotel *Orifizio*. Riley să mă sune imediat și, mai ales, să nu scoată nasul afară, că de nu e un om mort!

— Doar vă spun că…

Închid telefonul.

Vasăzică, i-au dat drumul. Am aruncat sticla în mare. Îl vizionez pe Mathias prăbușit într-un fotoliu, unde îl bântuie o somnolență consecutivă celei de-a treia jumătăți de șampanie.

— Ești sigur de informația pe care ți-a dat-o amicul tău de la C.I.A.? Aveam la celălalt capăt al firului nu știu ce hermafrodit care părea picat din nori.

E vehement:

— Art Mortison e om sigur. L-am cunoscut la Stockholm, unde am urmat împreună cursuri de poliție tehnică; nu mi-ar da niciodată vreo informație falsă. Ar prefera să nu-mi spună nimic. O să vedem. Să așteptăm.

Béru care are mai multă cultură decât las eu să se bănuiască mi-a spus întotdeauna că stăpânește matematicile și că principiul lui Archimerde{44} și rădăcina pictată n-au secrete pentru el. Concursul lui mi-ar fi oportun și prețios ca să calculez răstimpul care s-ar scurge până să mă cheme domnul Riley. Încerc să mă descurc fără el. Trei minute pentru ca eunucul să-l pună la curent cu apelul meu, alte trei pentru ca Riley să-l pună să repete. Cinci minute deliberare, eventual cu partenerii lui, chiar zece… Un minut ca să caute numărul de telefon al hotelului *Orifizio* în carte.

Câteva secunde ca să formeze numărul și să mă obțină. Bun, să rotunjim totul la un sfert de oră. E mult un sfert de oră când stai în expectativă, e interminabil. Poți retrăi o existență în cincisprezece minute.

O să telefoneze sau nu?

Și pe urmă, tipul se află oare în vila respectivă? Supermenii de la C.I.A. își vâră uneori *finger*-ul{45} în *eye*{46} ca, toată lumea.

Îmi reiau locul în fața Roșcatului. Aruncăm o privire sincronă spre ceasuri.

— Și dacă nu telefonează? întreabă zelosul meu.

— O să ne gândim. O anchetă se clădește ca un zid: cărămidă cu cărămidă. Voiam să te întreb o chestie care mă intrigă…

— Întrebați-mă, domnule comisar.

— Nevastă-ta se regulează bine?

Dacă i-ai vedea gura! E ca intrarea principală a operei într-o seară de gală.

— Păi ăăă, eu… De ce puneți întrebarea asta, domnule comisar?

— Pentru că mă întreb ce poate determina un tip ca tine să-i facă șaptesprezece copii unei femei ca ea. E ceva regal sau cum e coitul cu nevastă-ta?

— Ei bine… cred că… că-mi face o plăcere destul de mare.

— Cu atât mai bine. Asta mă liniștește. Sunt foarte mulțumit să aflu asta, Mathias. Îți face figura macul sonat? Dar felia unsă cu miere, papagalul savant, asfixia creștinului, vibromasorul, limba de catifea, pendula la ora fixă, vaporizatorul chinezesc, dragostea pedepsită, decapsulatorul de fildeș, salivarele în creștere, cromlehul cu zece degete?

Tipul se amuză grozav. Pe urmă sună telefonul. Mă uit fulgerător la ceas: patru minute! Record depășit!

— Ascult!

— Eu ascult! îmi răspunde o voce profundă care contrastează al dracului cu cea dintâi. Un accent yankeu foarte apăsat.

— Edward Riley?

— Spune ce ai de spus!

— Sunt șeful și prietenul celor doi tipi care-i însoțeau pe japonezi, îi știi: negrul înalt și grasul roșu pe care te-ai dus să-i iei cu minibusul pe fostul aerodrom din Regio di Calabria.

O tăcere apăsătoare. Glacială.

— M-ai auzit?

— Spune ce ai de spus, zice imperturbabilul.

— Îi vreau pe cei dor tipi ai mei vii sau morți; pentru asta

sunt gata să fac o porcărie.

— Ce-i aia, o porcărie?

— De pildă când ești sticlete, să-l previi pe un gangster urmărit că băieții de la C.I.A. îi supraveghează casa, având misiunea să-i zboare creierii de îndată ce scoate nasul afară.

O nouă tăcere, mai densă decât zidul plângerii. De data asta îl aștept să șuteze, fiindcă mingea e în terenul lui. Trebuie să fiu drăguț!

— Bancuri! face tipul.

— O.K. Riley. Bancuri! Atunci cară-te să te plimbi până la capătul grădinii, iar eu o să văd urmarea la televiziune deseară.

Mathias ascultă cu atenție. Parcă-i un licean pe cale să deguste o emisiune nocturnă pe *Canal Plus,* în timp ce părinții lui se destrăbălează cu prietenii.

De data asta nu mai las să se întrerupă discuția. Zic:

— Fiindcă fără dovezi nu convingi niciodată un neîncrezător îți las grija să pui să verifice ce spun pe nu amic de-al tău. Nu foarte tâmpit, care știe să privească prin nevinovăția lucrurilor. Sună-mă din nou când o să-mi poți asculta unele argumente, o să am atunci o propunere inteligentă să-ți fac, amice! Ciao!

Roșcatul și eu ne privim.

— Bine lucrat, mă complimentează el. Asta mă fascinează la dumneavoastră, domnule comisar: felul în care strângeți în brațe situațiile delicate.

N-o să găsesc vreodată un tip devotat ca el. Zelul lui e stânjenitor și totodată stimulator. Îmi dă impresia că sunt socotit un om de bine fără s-o merit.

Adaugă arătând un sac de voiaj de la începutul secolului, din piele groasă și cu fermoar din alamă:

— Să știți că am venit la întâmplare cu o grămadă de dispozitive noi. Care o să vă amuze, sunt sigur. M-am gândit că ar putea servi…

— Ia arată-mi.

Și iată-l că începe să despacheteze conținutul sacului lui de scamator, făcând mutre de bijutier care-și arată noua colecție.

Telefonul, un sfert de oră mai târziu. Vocea joasă a lui Riley:

— Ce-i cu propunerea aia?

— Ai înțeles că nu fac bancuri?

— Te întreb ce-i cu propunerea.

Arțăgos individul! Cam dă bătaie de cap. I s-o fi întâmplat să rostească vreodată în viața lui împuțită niște vorbe liniștitoare?

— Nu te miști din ascunzătoare. Mâine pe la zece vin la vilă însoțit de un prieten.

— Și?

— Și uite ce o să facem…

•

Furgoneta din serviciul Întreprinderi de electricitate a oprit în fața unei clădiri mari de pe Via Appia. Au coborât doi bărbați dintre care unul era negru. Purtau salopete cu dungi albe și albastre și șepci plate cu cozoroc albastre. Negrul ducea un fel de sacoșă din piele din cele din care duc piloții de pe cursele de pasageri la escale. Au intrat în casă dar n-au rămas acolo decât vreo zece minute. Apoi au urcat în furgoneta lor și s-au dus la casa următoare.

Au vizitat astfel trei proprietăți înainte de a suna la vila „La Casseta”.

Iese o creatură ciudată. Înainte de a deschide ușa, știu că e vorba de eunucul care mi-a răspuns ieri la telefon.

Într-adevăr, vocea lui de fetiță în schimbare de pubertate întreabă:

— Ce este?

— Ce știi, băiete! îi răspund.

Privirea mea liniștită și insolentă e ațintită în pupilele lui de căprioară. Ființa în cauză e obeză, uluită și buhăită, are părul blond, cârlionțat și ochii de o culoare atât de deschisă, încât practic nu deosebești irisul de alb.

Locuința la care am ajuns cu amicul meu e dărăpănată, mobilată sărăcăcios.

— Riley e gata? întreb în timp ce Mathias transformat în negru, se și dezbracă de salopeta lui.

Apare un tip dintr-o încăpere învecinată. E și el deghizat în negru. Ne periscopează drept în față, deloc amabil. Îi e de-ajuns ca să ne cântărească. Poartă un pantalon jeans cu un parabellum la brâu, o cămașă de pânză cu mâneci scurte. Fără o vorbă, îmbracă salopeta lui Mathias.

Pe urmă, ordonă brutal:

— Pe aici.

Și îl împinge pe roșcatul desroșcatizat într-o cameră cu storurile trase. Un fotoliu a fost pregătit pentru amicul meu. Bravul Mathias se așază în el, iar Riley acționează un set dublu de lanțuri, menit să-i prindă brațele și picioarele însoțitorului meu.

Pus pe glumă, îl privesc operând.

— Domnește încrederea, asta-mi place, spun.

Dar niciunul dintre cei doi nu răspunde.

Terminându-și misiunea de înlănțuitor, Riley declară, în fine:

— Trebuie să telefonez aici din trei în trei ore. Dacă nu telefonez sau se produce vreun necaz oarecare, amicul meu îl curăță pe tip, e limpede?

— O.K., domnule Buffalo Bill. Să mergem.

Și-i arăt șapca colegului meu, apoi sacoul pe care-l purta când a intrat.

Riley își puse șapca și își trece cureaua sacului pe după umăr. Crede că e bine să mai precizeze înainte de a trece pragul.

— Să nu încercați să-l tromboniți pe Julio. Nu pare, dar e cumplit când își dă osteneala.

— E-n regulă, plecăm.

Iată-ne în furgonetă. Riley stă întors spre interiorul cabinei ca să-și ascundă la maximum fața de pândarii nevăzuți.

— Unde mergem? întreabă.

— Până la casa vecină.

— Cum?

— Tipii care ne supraveghează nu sunt niște copii nevinovați. Dacă turneul nostru s-ar opri la vila „La Casseta” ar reacționa imediat.

Convins de argumente, nu insistă.

Mai intrăm în trei case. Bat câmpii, cum că suntem de la serviciul de electricitate, toate funcționează bine la instalație? Nu s-a observat cumva o mare cădere de tensiune pe la mijlocul după-amiezii? Dar noaptea? Ah, bine. Niște vecini s-au plâns, așa că s-a făcut o verificare a sectorului.

Riley mă ascultă curios cum îi dau cu gura. Când socotesc că turneul a durat destul suspină.

— Ce trombonist!

— Îmi place la fel de mult și tăcerea, îl asigur.

— Nu-i momentul. Spune ce intenții ai: unde mergem?

Îi arăt cu bărbia un volumaș înapoia apărătoarei de soare din partea lui.

— Ia planul Romei de acolo, locul unde mergem e indicat pe bloc-notesul dinăuntru.

Ia micul volum cartonat, îl ridică la nivelul ochilor și-l deschide.

Doar o ureche perfect exersată percepe șuieratul ușor și rapid care se produce atunci. Cartea îi cade din mâini lui Riley, iar tipul cade cu nasul în parbriz. Complet drogat, mulțumită unuia dintre dispozitivele Roșcatului. Îl răstorn înapoi să nu riște să-și crape cutiuța la o frână bruscă.

•

Trezirea lui începe cu strâmbături din nas repetate ca ale unui testator de parfumuri, care studiază un nou amestec de esențe. Strănută scurt și asta-l face să deschidă ochii. Privește în tavan, deasupra capului. Parcă ar căuta să-și amintească ora unei întâlniri importante pe care a neglijat să și-o noteze. Apoi încearcă să se ridice, dar legat așa cum l-am legat, cu cablu de frână de bicicletă, mă rog frumos, e departe de a-și regăsi poziția verticală.

Aduc un scaun lângă rogojina pe care zace și mă așez călare pe el, cu brațele pe spătar.

— Te doare capul? întreb. Produsul e cu totul nou și nu știu dacă produce sechele.

Stăpân pe sine tipul! Crezi că explodează, protestează, înjură, amenință? E cu totul detașat.

— Am dormit mult?

— Aproape cinci ore.

— Păcat pentru amicul tău.

— De ce?

— Te prevenisem.

— Adevărat, mă preveniseși.

Scot un sunet de pasăre cu colțul stâng al gurii. Un sunet care se aude, dar care nu miră pe nimeni și pe care doar inițiații știu să-l interpreteze.

Imediat cineva vine din încăperea învecinată. Riley îl recunoaște pe Mathias, deși acesta s-a desnegrizat. Bum! Atins!

— O.K., zice el. Frumos lucrat.

— Mulțumesc. Din partea ta e un compliment mare. Bun, ești de acord că eu sunt cel care ține cuțitul de mâner?

Tipul zâmbește și e înfricoșător rictusul ăsta de ticălos sub stratul de fond de ten.

— În ziua în care unul ca mine admite asta, e terminat, răspunde el.

Crede-mă, ăsta e un tip nu glumă! Oțel inoxidabil garantat!

— Să lăsăm vanitatea. Rezum, dragul meu *Two and two* (folosirea poreclei îi pune o cută în mijlocul frunții). C.I.A. nu mai poate suporta să respiri. Ar fi de-ajuns să te aduc în fața vilei pentru ca în seara asta să te culci la morga din Roma. Vreau să-mi regăsesc amicii și punct. Mi-i dai și ești liber!

— Ce spui!

— Să găsim un teren de schimb, propun.

— E rândul tău să joci.

— De acord. Mathias, vrei să-l aduci pe amic?

Roșcatul e de acord și iese.

— Cum a făcut? întreabă Riley. O intervenție din afară?

— Ești nebun?

— Atunci?

— E un adept a lui James Bond, dublat de un mare chimist. În plus e un bricoleur, mania lui e să pună la punct tot felul de farse și curse: lanțurile voastre îl făceau să se amuze pe sub machiajul lui.

Eroul meu roșcat revine sprijinindu-l pe umflatul de Julio care e complet drogat. Riley face o moacă sinistră în fața evidenței dure.

— Vezi, amice, controlez situația și am hățurile în mână.

— Văd.

— Deci ce hotărăști?

Reflectează.

— Îți cer un răgaz de două zile.

— Adică?

— În două zile îți dau înapoi oamenii.

— Vii?

Zâmbește.

— Doar mi-ai spus vii sau morți, nu?

Sângele îmi circulă nebunește prin vene. E sigur că o să cedeze un dig. Îl ucid sau nu pe rechinul ăsta scârbos? Îi rup nasul cu un șut? Îi dezarticulez maxilarul? Ia zi, ce părere ai?

Când ai de-a face cu Antonio să nu uiți un lucru: are cap. Chiar și în cele mai negre, cele mai arzătoare cele mai strălucitoare mânii, mintea îi umblă și nu patinează.

Într-o străfulgerare, se gândește la ce o să urmeze; leagă-ți centura, o să-ți povestesc.

Îmi spun pe scurt, cam așa: Dacă Riley cere un răgaz de două zile până să mi-i dea pe Béru și Blanc înseamnă că *au nevoie de ei.* Dacă au nevoie de ei, înseamnă că *sunt încă vii*. Dar dacă în patruzeci și opt de ore îmi pot fi restituiți, înseamnă că *n-o să mai aibă nevoie de ei*. Și pentru că n-o să mai aibă nevoie de ei, o să-i omoare ca să nu mai poată povesti vreodată de ce a fost nevoie de ei. Mă urmărești, Nătărăule?

Și abia dacă evită să arate pe față ticălosul de Riley că trage foloase de pe urma unor jocuri de cuvinte.

Îl privesc fix pe bandit ca Jean Valjean pâinea pe care urma s-o fure, ceea ce avea să schimbe destinul omenirii, fiindcă, în vremea aceea *Bread*-ul{47} era mai scump decât diamantul, dacă ar fi să cred încăpățânarea lui Javert care și-a petrecut viața alergând după Valjean.

Sunt momente când gata, ajunge! Când îți spun că ajunge

înțeleg prin asta că te împotrivești indiferent de consecințe. Te cuprinde o hotărâre uriașă. N-ai decât s-o lași să acționeze.

— Cred că înțeleg că e ultimul tău cuvânt, Riley.

— E ultimul meu cuvânt!

— De acord! Atunci te ducem înapoi la vilă. Decolorează-l, Mathias, ca să-și recapete tenul de fată. Vreau să fie identificabil la prima privire.

•

Iar chestia cea mai tare, pe cuvânt, este ca la întoarcerea pe Via Apia, hotărârea mea nu s-a schimbat. Ticălosul ăsta să-și îndure destinul, de vreme ce refuză să coopereze.

— O să te depunem pe terasă. E acolo o bancă și o să stai cuminte pe ea, drept țintă pentru arcașii lui Reagan.

Zis și făcut. Îl punem tot legat pe bandit pe banca amintită.

— Acum jocurile sunt făcute, *Two and two*. Chiar dacă ai vorbi, n-aș putea face nimic pentru tine, fiindcă suntem observați și dacă te-am lua cu noi, am fi urmăriți și probabil atacați pe drum.

Nu intră în panică. Ți-am spus că e un superdur.

— Jocurile sunt făcute și pentru amicii tăi, copoiule!

— Adio!

Îi întorc spatele. Mathias e deja la furgonetă. Îl ajung din urmă acolo.

Și în momentul când mă pregătesc să mă așez, un strigăt răsună în pacea virginală a câmpiei romane.

— Copoiule!

Șovăi.

— El țipă, nu? întreabă Roșcatul.

Așa s-ar zice.

Mă întorc. Dau fuga la terasă. E singur în plin soare, legat strâns. Afară e plăcut și totuși sudoarea îi inundă fruntea. Îmi dau seama ce s-a întâmplat. Pomenindu-se legat pe bancă, înapoia casei, cu fața ia boschetul bântuit de prezențe de temut, livrat ca un bou la abator, Riley a cedat.

Privirea îi este parcă umanizată de frică. Un tip înfricoșat, în mod fatal se apropie de ceilalți.

— Copoiule, n-am chef să crăp pentru o combinație fâsâită.

— Te-ai hotărât cam târziu. Ți-am explicat că nu mai pot face nimic pentru tine.

— Ba da: să mă dezlegi. Doar atât, nu cer mai mult. Mă dezlegi și vorbesc.

— Mai întâi vorbește.

— Și pe urmă să mă părăsești, copoi împuțit!

Oh, veninosul! Într-adevăr, e de exterminat secătura asta! Nu-i nimic de sperat de la el. Ar trebui să fii papa ca să-l ierți, ba chiar mă întreb dacă nu cumva ar sta puțin pe gânduri Prea Sfântul Părinte înainte de a o face?

— Ești irecuperabil, bătrâne. Cum poți exista dacă n-ai încredere în nimeni?

— Da ce, tu ai încredere?

— Eu sunt un copoi împuțit, tu ești un bandit împuțit, amice e o diferență!

— Scoate-mi legăturile astea și vorbesc!

— De data asta plec și nu mă mai întorc zic, și dau să plec.

— O.K., spun totul.

Mă întorc.

— Ascult.

— A rămas pe mâine!

— Ce a rămas pe mâine?

— Atentatul.

— Care atentat?

Ăsta e momentul când aud un zgomot dinspre boschet. Un fel de „șvup! șvup! șvup!” Ceva în genul ăsta. Eu care sunt redactor de onomatopee, îți spun ceva aproximativ. Dacă ar fi să redau cu maximum de precizie, ar fi mai degrabă: „cluc ciup! cluc ciup! cluc ciup!” Dar „cluc” e slab și abia audibil. De fapt, îmi dau seama că acest „cluc” e produs de glonțul care iese din amortizor, iar „ciup” de impactul lui cu moaca lui Riley.

Primul glonț încasat între ochi l-a fulgerat și a căzut cu capul înainte, astfel că celelalte două i-au făcut să explodeze cutia craniană, cu pierdere de creier.

Chiar în momentul când începea să cedeze, porcăria dracului!

Întind pumnul spre boschet.

— Tâmpiților, strig, nu mai puteați aștepta trei minute?

•

Locul unde i-am dus pe cei doi „prizonieri” e o căsuță de vacanță lângă plaja Ostia. Când ne întoarcem, Roșcatul și eu ne ducem direct la nișa unde l-am vârât pe Julio, eunucul cel voinic. La el e ultima mea speranță. O să-l prelucrăm cum se cuvine, ca să-l facem să scuipe ce știe. Habar n-am ce rol avea în anturajul lui Riley, dar chiar dacă era foarte subaltern, chiar închipuindu-ne că-i servea drept proprietar (sau proprietară?) trebuie să fi auzit frânturi de fraze, nu? Trebuie să fi ghicit fragmentar niște lucruri și să-și fi închipuit parțial niște chestii.

Dar ne îngheață creierul când găsim ușa de la *casa* larg deschisă. Și nimeni în nișă. Frânghiile sunt încă acolo, grămadă, ca niște mici reptile hibernate, dar de eunuc nici vorbă. A zburat cașalotul!

— S-a cărat! bâigui în culmea amărăciunii, căutând de urgență o oglindă cu trei fețe ca să-mi dau mai comod șuturi în fund.

— A fost eliberat! rectifică Mathias. Uitați-vă, domnule comisar: legăturile au fost tăiate cu foarfecele ăsta.

— Dar cum s-a putut?

— Nu văd decât o ipoteză plauzibilă: băieții de Ia C.I.A. Când am părăsit vila unul dintre ei ne-o fi urmărit, fiindcă se vedea că grasul e amețit. Trebuia să-l sprijin ca să-l duc până la mașina pe care o adusesem dimineața devreme în împrejurimi.

— Într-adevăr, e probabil.

Dar pe urmă îmi vine unda de șoc care distruge argumentul.

— Dacă unul dintre americani te-ar fi urmărit, ne-ar fi văzut plecând înapoi cu Riley, șmechere! Și s-ar fi luat după noi fiindcă avea treabă anume cu Riley!

Argumentul meu îl descumpănește pe amic. Fața lui arămie, constelată cu buline cafenii capătă o culoare cardinalescă. Hotărâm să ne așezăm la masă fără să ne

sfătuim. Notează că e inutil să ținem consiliu de familie ca să ne depunem fundurile pe scaun. Poate că eu am luat inițiativa, iar el m-a imitat.

La sfârșit, Mathias declară:

— Trebuie să ne fi urmărit și, dacă n-au intervenit, asta a fost fiindcă ne-am întors pe Via Appia.

Adusesem o grămadă de sandviciuri pentru noi și prizonierii noștri. Scot unul din ambalajul celofanat și-l depun în fața domnului Turnesol.

— Mănâncă! îl îndemn așa cum făcea doamna Cambronne fiului ei prost-crescut{48}.

Dar el refuză.

— Nu mi-e foame, domnule comisar!

La urma urmelor, nici mie. Grămada asta de sandviciuri face și mai elocventă lipsa bandiților noștri. În două mutări, băieți, ne-am întors la căsuța de pornire, ba chiar dincolo de ea. Aveam două atuuri majore în mână. Și pe urmă le-am jucat neglijent și iată-ne aerieni ca dracu, fiule!

Și când mă gândesc că Roșcatul mă admiră! Că mă socotește Buffalo Bill și Sherlock Holmes împreună! În timp ce eu acționez în ciuda bunului simț! În timp ce dau ascultare mai degrabă impulsurilor decât inteligenței. Inteligența mea începe să se îmbâcsească, ăsta-i adevărul! Dă rateuri! Iar când inteligența are rateuri, ajungi și tu un rateu în scurtă vreme, crede-mă!

Privirea de câine credincios a Roșcatului mă învăluie într-o tandrețe atentă. Continuă să conteze pe mine, dragul de el! Așteaptă să fac minuni.

— A fost cât pe-aci să meargă bine povestea cu Riley, spune el. Începea să vorbească, hotărârea dumneavoastră de a-l duce din nou acolo era bună.

E drăguț. Îmi umezește compresa. L-aș îmbrățișa.

— Numai că „Ceilalți” s-au grăbit prea tare, oftez.

— S-au temut că până la urmă o să le luăm noi caimacul!

— Acestea fiind zise, am sfeclit-o. Am pierdut urma și evenimentele se precipită!

Și atunci iată-l că rostește niște cuvinte care mă fac ghem,

băiatul:

— O să dezlegați situația asta, domnule comisar, o să interveniți la timp, am încredere.

Mă mângâie cu încrederea lui, Strălucitorul!

— Sărman nătărău! explodez. Drept cine mă iei, drept Dumnezeu tatăl? Vrăjitorul Merlin? Zâna Marjolaine? Nu sunt decât un biped tâmpit, bătrâne! Aproape orb, fără baston alb și care merge pe bâjbâite! De două luni i-am pierdut pe băieții noștri, auzi, Reproducătorule intensiv, i-am pierdut! Așa cum îți pierzi batista. Și acum știu că în patruzeci și opt de ore o să fie morți. Și nu-s în stare să-i găsesc. Alerg pe malurile Tibrului ca o găină pe marginea unei băltoace. Fiindcă nu mai am nimic de care să mă agăț, Floare a Devotamentului! Stai aici mai frumos ca un incendiu de pini și te zgâiești la mine de parcă aș fi „Doamna Albă" a lui Bernadette Soubirous. Ei bine, o să-ți fac o confidență, nătărăule! Comisarul tău San-Antonio e o minciună, un banc, o neînțelegere! Deraiază! Ruginește în codul penal! Un pârț de iepure într-un tufiș! O respirație de muscă de rahat! O idee preconcepută! Comisar încă două zile, pe urmă demisionez! Îți închipui un comandant de navă reluându-și slujba după ce și-a pierdut nava și echipajul fiindcă s-a caftit? Sunt un nimic, amigo! Un nenorocit!

Gâtlejul meu scoate un icnet. Ceva cald se prelinge pe mâinile încrucișate înaintea mea. Nu cumva or fi lacrimi? Păi asta înseamnă că s-a terminat totul! E abdicarea!

Mathias zâmbește! Radios.

— Grozav îmi place să vă văd așa, domnule comisar. În general, crizele astea vă apucă atunci când sunteți gata să izbutiți.

Nu-i mai suport orbirea.

— Ține-ți pliscul, că de nu te cârpesc.

Dar nu-l închide.

— Acum v-ați curățat mintea de miasmele de vinovăție care o stânjeneau; o să deveniți iarăși sută la sută operativ, domnule comisar!

Ei, nu, nu-i pot spune nimic neghiobului! Credința, ce vrei, e un copac ce nu poate fi dezrădăcinat. Poți să-l tai, dar

rădăcinile îi rămân înfipte în pământ.

— Acum putem face recapitularea cu capul limpede, continuă el. Pentru început, să rezumăm situația după metoda dumneavoastră obișnuită. Cum se prezenta situația înainte de a vă apuca de afacere? Ce modificări s-au produs? Bun, încep. Teroriștii japonezi. Au misiunea de a cântări o greutate anumită și să se antreneze să modifice greutatea asta cu câteva kilograme aproape instantaneu, doar folosindu-și bășica udului…

Vocea lui seamănă cu un vechi gramofon de odinioară. Dintre cele care-ți cântau *Ramona* sau *Fascination.* Sau valsuri englezești lente, și nostalgice. Iată-mă prins în sistemul lui, șmecherul! Îmbătat, ce mai! De voie de nevoie, criza mea de conștiință își ia zborul, se potolește, se estompează. Sunt acaparat de subiect.

Mathias continuă să toarcă la turația de 78:

— Când cei doi japonezi ajung la performanța fizică cerută, pleacă din institut. S-ar putea crede că o să aibă loc o acțiune. Dar nu, în loc să execute misiunea care se prevede, dispar, îi iau cu ei pe polițiștii puși să-i urmărească și pe care i-au identificat numaidecât. Cu ce scop? Aici e misterul. Dar noi știm de la Riley că Blanc și Bérurier trăiesc. Așadar, repet, teroriștii au nevoie de ei. Oamenii ăștia au vrut să tragă foloase de pe urma situației. În loc să se debaraseze de copoi, îi utilizează. La ce? Și aici, misterul rămâne întreg.

— Nu înțeleg, bătrâne, mă avânt prins în jocul lui de societate, nu întreg; o să se servească de ei ca să comită un atentat, a spus Riley. Un atentat care va fi săvârșit mâine.

— Foarte adevărat, domnule comisar. Rămâne să aflăm unde.

O clipă lungă se transformă în moment, apoi în perioadă, fără să găsim, ceva de spus. Mintea mea o ia razna.

— În general, continuă în cele din urmă Roșcovanul, un atentat vizează un înalt personaj, dacă nu, se cheamă, stupid, un asasinat. Iar asasinatele sunt, vai, frecvente în zilele noastre. Ar fi interesant să ne asigurăm dacă mâine o să fie un om de stat sau un magnat internațional în călătorie la Roma.

Altă perioadă de înaltă meditație.

— De ce la Roma? întreb brusc.

Puștiul rămâne meduzat ca Géricault.[{49}]

— Păi, domnule comisar, oamenii ăștia au venit la Roma după ce au folosit un șiretlic care consta în a ne duce întâi în Anglia…

— Ei și? Presupune, băiete, că era vorba de o măsură de prevedere suplimentară și că o să aibă loc în altă parte.

— Unde?

Zâmbesc mulțumit, înseninat, sigur de mine și dominator ca majoritatea tâmpiților de francezi, a vițeilor ăstora de care vorbea de Gaulle.

M-a conectat Mathias al meu. A câștigat Jackpot-ul. De data asta sunt în toiul unor gânduri sublime. Focul mi s-a stârnit în minte, gândurile îl ațâță și iată-l că arde înalt și limpede ca un zgomot de vreascuri care trosnesc.

— Unde, Mathias? Păi în Franța, dragul meu! În Franța!

Au încurcat pistele ca să se întoarcă liniștiți la punctul de plecare, după ce au pus la zero contorul anchetei noastre. Timpul întâi: se trece pasul Calais. Apoi de acolo se face îmbarcarea la bordul unui avion clandestin. În mod logic, pista ar trebui să se întrerupă. Dar ei admit că o să izbutesc să găsesc locul de aterizare: în sudul Italiei. Chiar îmi lasă o șansă să vin la Roma. De data asta am ajuns în impas. N-o să mă gândesc niciodată că toată povestea asta nu avea alt rost decât să-mi arunce praf în ochi, amice. Ei cred că o să mă plictisesc în fundătura asta prestigioasă, târându-mi ancheta de la Colosseum la Villa Borghese, fără să mă prind nicio clipă că ei s-au întors la punctul de plecare.

Înflăcăratul își schimbă rolul și din discipol necondiționat, începe să facă pe avocatul diavolului.

— Ar fi, într-adevăr, o îndrăzneală superbă, domnule comisar, dar nimic nu dovedește că aveți dreptate.

— A dovedi e un verb mare, Mathias, i-l prefer pe „a indica”, mult mai modest. Ei bine, ba da, dragule, ceva îmi „indică” faptul că am nimerit-o bine.

— Ce anume?

— Raționamentul tău, Van Gogh. Ai spus că teroriștii hotărâseră să se servească de domnul Blanc și de Mamut; și cred că ai perfectă dreptate. Ce anume îi fac pe amicii noștri să fie folositori pentru ticăloșii ăștia? Faptul că Blanc e negru, iar Béru obez? Nici gând. Cei doi sunt de folos fiindcă sunt copoi! Doar din pricina asta. *Dar prerogativele lor de copoi nu se pot exercita decât într-o singură țară*: *în Franța*!

Omul de foc îmi apucă mâna cu dragele lui mâini și o frământă precum brutarul tău aluatul de prăjituri.

— De ce nu mă credeți când vă spun că sunteți un geniu, domnule comisar?

— Din cochetărie, îi spun.

•

Mereu credincios postului, Latuile!

Există două feluri de gazetari: cei care colindă planeta și cei care își colindă biroul de la ziar. Latuile e din ce-a de-a doua categorie. Tipul șterpelește hrana celor dintâi și face din ea material senzațional. Are arta formulei șoc! A amănuntului care orientează reacțiile. Proza lui e plină de fetițe etiopiene care plâng pe cadavrele mamelor lor, de pompieri, care nu ascultă decât glasul eroismului lor, de Alain Prost câștigând cursa hotărâtoare cu vele folosindu-și casca, de câini care fac opt mii de kilometri pe labe ca să-și regăsească stăpânul, sau care se lasă să moară de foame pe mormântul acestuia. În cariera lui va fi făcut mai mult pentru idealul portăreselor decât Léon Blum pentru concediile plătite.

— Ia te uită, tu ești, banditule! strigă el. Unde ești?

— La Roma.

— Amintește-mă de bine Sfântului Părinte!

Prin geamul cabinei îl zăresc pe Mathias al meu, stând cuminte pe banca de lemn a biroului poștal, clătindu-și ochii cu fundul mare al unei donșoare zăpăcitoare. Trebuie să fie în plină refulare băiatul, cu tipa lui îmblânzitoare. Fără îndoială că-i face plăcere cu ea, totuși, în taină visează niște funduri mai nostime, simt de mult asta.

— Latuile, grozav am nevoie de tine!

— Dacă nu-i vorba să-ți torn vreun pungaș, sunt al tău!

Fiindcă așa stau lucrurile cu Latuile: cunoaște toată lumea interlopă pariziană și e amic cu răufăcătorii cei mai vestiți, dar niciodată n-ar da vreun crâmpei de informație domnilor arcași ai Republici. Om de onoare, ce mai! Încă mai există din ăștia. Primele de genul *Wanted*{50} nu sunt pentru el.

Îl liniștesc.

— Sunt departe de domnii oameni, Raymond; în sosul în care mă macerez am tendința de a-i găsi mai curând simpatici.

— În cazul ăsta, nu ruina statul cu comunicațiile internaționale și spune-mi ce vrei.

— Aș vrea să știu dacă mâine, în dragul nostru hexagon{51} o să aibă loc o reuniune internațională sau vizita unui șef de stat străin sau poate o deplasare a președintelui Republicii, chiar o manifestare cu caracter mai mult sau mai puțin universal.

Nu răspunde numaidecât.

— Mă auzi Pană de Aur?

— O clipă, mă gândesc. Vrei să-ți pun un disc în vremea asta?

— Nu te grăbi, te chem din nou peste zece minute. Întrebarea mea nu seamănă a nimic, dar e capitală.

— Bine, mă informez; pe curând.

•

— Îți convine, hai? îi șoptesc lui Mathias a cărui privire e tot lipită de fundul superbei fete vesele.

Tresare.

— Oh, mă gândeam, domnule comisar.

— La păsărica ei? Știi că pentru a putea ataca un asemenea subiect, trebuie să ai permisul ei de transporturi în comun, băiete. Când te pomenești în pătuț cu tipa asta, ai în față mari responsabilități. Verlaine nu-ți mai e de niciun ajutor, trebuie să te comporți ca Rambo în jungla vietnameză. Nu mai poți striga piua să zici că-i o neînțelegere, o dată ce ai aprins un jăratec de amploarea asta, dacă nu ai o cazarmă întreagă de Kanguru, rămâi complexat pe viață!

Și iat-o pe matadoare, care se întoarce spre noi și ne trântește un zâmbet gigantic, strălucitor, plin de ruj de buze

vâscos împrejur.

— Acestea fiind zise, ai noroc, Roșcovane. Dacă ești cu adevărat curajos, arat-o. Profită de faptul că sunt o mie de pietre de hotar și o graniță între tipă și tine ca să mă epatezi. La urma urmei, suntem în țara gladiatorilor.

Rămâne nesigur, pofticios, nostalgic după toate ocaziile pe care le va fi ratat în cursul lamentabilei sale vieți private (extrem de private, într-atât de private, încât s-a privat el însuși, iedutul).

Șmechera continuă să se gineasă la noi, făcând coadă la ghișeul de recomandate. Iar eu, în mod deliberat, mă apropii de ea. Vrăjeală de comandă. Barba 14 bis, pentru aiurirea chelneriților, a femeilor de serviciu, a domnișoarelor cu puțină virtute și a doamnelor înclinate spre. Argumentele sunt simple, tema (puțin, mult, pasionat) schematică: suntem doi ziariști francezi, extaziați de Roma. O să scriem un mare articol despre Cetatea Eternă: De la Iuliu Cesar la Aldo Moro. Am vrea să-i consacrăm un număr întreg al ziarului, n-ar fi ea de acord să așa și pe dincolo?

Mă ascult și nu-mi vine să-mi cred urechilor. În plin rahat, în timp ce situația e atât de critică, iată-mă șarjând o damă! Ea îmi răspunde obiectiv că nu e romană ci napolitană; îi răspund că, văzut de la Paris, lucrul e același. Eu am de dat o undiță, dar ea ar putea demara interviul cu prietenul meu, blondul arămiu prezent acolo. De acord? Mulțumesc. E rândul ei la *ghișeu.* Ea trimite bătrânului ei *padre* o proteză găsită de ocazie la un negustor de vechituri. De ani de zile de când sârmanul papa halește polenta fără să aibă dinți în gură, visa să-și procure o *scalopina* înainte de a răposa. Fată bună, cu inimă mare.

Ei hai, e timpul să-l sun pe Latuile. Îi fac semn lui Mathias că o să aibă o vizită pe bancă. El pălește, ceea ce înseamnă că nu mai are tenul decât portocaliu. Viața frumoasă îl așteaptă!

— Ei, amice, ai ceva pozitiv să-mi spui?

— Pe dracu, bătrâne Sherlock Holmes! mormăie Latuile. Calm plat. Nu se prevede nimic. Parisul e zilnic istovit. Poluează și nu pregătește nimic glorios. Niciun șef de stat în

plimbare pe meleagurile noastre. Nici măcar o vedetă americană a show-business-ului. Președintele se îmbălsămează în Mausoleul de la Elysée. Primul ministru stă acasă la Matignon, iar timpul e bun centru sezonul ăsta, punct și de la capăt.

Greața mea crește, pe măsură ce tipul vorbește.

Sunt silit să recunosc că am dat-o în bară. Frumosul meu edificiu se năruiește. Adio! E jumulit până-n fundul sufletului dragul de Sana!

Cineva bate în geamul cabinei mele. E Mathias. Întredeschide doar atât cât să lase să treacă vreo câteva cuvinte:

— V-ar deranja să mă așteptați la braseria din colț, domnule comisar? E din pricina… hm… Rafaellei…

Și mi-o arată pe marea *patrona* care-l așteaptă cu o înfățișare lacomă și cu glandele salivare în preactivitate.

Ia te uită, se avântă Purpuriul! Cu atât mai bine. Călătoria asta măcar să-i îngăduie să se zbenguie puțin prin deliciile transalpine!

— Dar în provincie, ia zi, Energicule, se întâmplă ceva?

— Știi bine că nu se întâmplă niciodată nimic. Orice s-ar spune, descentralizarea e pentru secolul ăsta.

Tușește, din pricina celor cincisprezece whisky-uri cu coca pe care le-a lins în cursul nopții trecute. O mână de scoth, un deget de Coca, pentru a-l parfuma. Poțiunea lui magică. Nu se culcă niciodată mai înainte de patru dimineața și e în picioare de la ora opt; trebuie să reziste la șoc!

— Sunt indiscret să te întreb de ce te mănâncă pielea, copoiule?

Nu-i ascund nimic.

— Un răufăcător de primă mărime mi-a mărturisit chiar înainte de a crăpa că un atentat o să fie comis mâine, dar n-a avut timp să precizeze unde. Deducțiile mele mă făceau să cred că treaba asta urma să se petreacă în Franța. Trebuie să cred că glandele mele deductive sunt în pană.

— Probabil.

Bun, ne-am spus totul. O să închid telefonul și o să recad în

starea mea depresivă. Traversez o perioadă fleoșcăită. În viață trebuie să-ți asumi zone de umbră. Să nu te împotrivești, să speri. Omul care nu mai speră, nu mai trăiește, după cum cel care vorbește e pe cale de a minți. Speranța e o copiliță în adâncul întunecărilor noastre intime. O lumină subconștientă, îndrăznesc să spun. O flacără pentru tabernacol.

— Îți mulțumesc totuși, dragă Latuile, ești un prieten! Dar scrierile merg? cum zic dragele noastre portărese.

— Sunt în plin avânt! Scriu lucruri pasionante despre o nouă centrală nucleară care o să fie pusă în funcțiune în Alsacia. Acum sunt la fel de informat cu privire la chestiune cum era Oppenheimer. E un subiect vesel. La al zecelea rând al articolului meu cititorii încep să caște; dar trebuie să trec prin asta, directorul ziarului meu e cumnat cu tipul care o să conducă afacerea. Mă strânge de fudulii cu uzina lui de rahat. Acum două luni a fost aici o chestie nasoală de proastă funcționare, care a întârziat punerea în exploatare a centralei. Toți confrații au urlat *„Achtung*!" Primejdie. S-a prezis un Cernobîl 2. Așa că, din pricina cumnatului, comit articole liniștitoare, calme. Totul merge foarte bine, doamnă marchiză. {52} Centrala e inofensivă de parcă ar fabrica ghidoane de bicicletă. Merge bine. Euforizez…

Sporovăiește, sporovăiește. E un elocvent. Chiar când se plictisește, adoră să vorbească despre ceea ce ouă, amicul. Ascult puțin, din politețe. Îl conving că publicul, contrar temerilor lui, e foarte atent la chestiile privind fisiunea.

Ca toți scribălăii, simte nevoia să-și valorifice prostiile. Pârțurile în apă, confrații mei din presă, le detestă. Ei vor să facă lucrurile să avanseze cu orice preț cu tiradele lor de falși pontifi.

Profit de faptul că își recapătă respirația ca să-i mai spun o dată mulțumesc și că în curând o să mergem să halim niște cârnăciori cu sos de vin într-un nou restaurant burgund pe care l-am depistat în arondismentul 13.

•

Braseria din colț e în realitate o pizzeria folclorică unde ți-ai petrece vacanța, într-atâta miroase de frumos existența și

domnesc bucuriile simple ale cotidianului bine tolerat. Se strigă, se râde și se mănâncă întocmai ca într-o curte de recreație la grădiniță.

Chelnerul e un tip brunet, minuscul, cu o mustață à la Craque Cable{53}. Îi cer un pahar de Barollo și știri despre un roșcat care conducea o fată îmbrăcată cu o bluză verde ca merele.{54} Îmi răspunde că da, au venit, dar au plecat aproape imediat, ținându-se de talie și atribuindu-și niște sărutări atât de lungi.

Oare Mathias, sub efectul dărâmător al amorului fulgerător și-o fi sporit avantajele?

Vinul e puțin călduț (sticloanța găsindu-se prea aproape de cuptorul de pizzerit); păcat, fiindcă are un gust de mușcată uscată și de piper, care nu-i neplăcut.

În pofida acestei dulci euforii înconjurătoare, în pofida geamătului Romei și a mirosului reconfortant de aluat copt, de tomate și de anchois, derapez în problema mea. E ca un val mare, care s-ar ivi din fundul orizontului, înalt, cenușiu și copleșitor ca să-mi înece liniștea inimii.

Béru, Blanc, marchiza… Sărmana bătrână! Poftim, nici nu mă mai gândeam la ea. Totuși călătorește pe aceeași galeră cu băieții mei, scârba mică. Doar dacă asiaticii n-or fi „neutralizat-o” de două luni ca să suprime o gură în plus?

Ceea ce mi-a readus-o în minte pe babetă e reflecția de adineauri a lui Latuile zicând, în legătură cu centrala nucleară pe care e însărcinat s-o promoveze, că totul merge foarte bine, doamna marchiză!”

Ei bine, nu, vezi doar: „Totul merge foarte rău, doamnă marchiză!” Dar foarte, foarte rău!

Trece un sfert de oră și Malborough nu se întoarce de la război. Crezi, într-adevăr, că s-a dus să se ciocănească repede, între două uși, cu *signorina* lui?

Eu încep iarăși să-mi recapitulez fără milă penibilele evenimente. Grasul, supraveghindu-i pe japonezi la institutul Rotberg. Tipii îndopându-se ca niște căpcăuni ca să ajungă să cântărească 255 kg. Bomba de la poliție l-a perturbat pe Achille până-n măduva spinării, dar viteazul Tantonio a fost

acolo ca să-l terapeutizeze primul. Ar fi trebuit, de fapt să mă fac psihiatru. Cum aș mai fi jonglat cu sufletul omenesc, cu fantasmele, refulările, și alte deviații! Aș fi ajuns un doctor miracol, simt. Vocațiilor nu trebuie să le dai cu tifla, că pe urmă îți pare rău. Nu-ți mai rămâne decât să le evoci. Și e dureros.

Japonezii părăsesc institutul îndopați, având greutatea cerută. Și pe urmă nu se mai întâmplă nimic. Mă lasă cu buzele umflate ca pe un rahat și se evaporează. După două luni aflu de la curvișstina mea britiș că au aterizat în Calabria. Dau fuga acolo. Găsesc urma unui răufăcător american care i-a dus de la Regio di Calabria la Roma. Pun mâna pe ticălos exact în clipa când agenții C.I.A. ranchinoși, se pregăteau să-l împușste.

Întrebare: De ce a petrecut Riley tot răstimpul respectiv la Roma?

Răspuns: Nu știu.

Întrebare: Cine a venit să-l recunoască pe amicul lui eunucul în casa noastră de pe plajă?

Răspuns: Habar n-am!

Întrebare: Ce atentat e prevăzut, pentru mâine și unde?

Răspuns: Asta te întreb și eu!

Întrebare: Unde sunt cei doi sticleți ai mei?

Răspuns: Aș da oricât să-mi răspundă cineva…

Am un gest de proastă dispoziție la adresa mea, de a mă trezi atât de lipsit de idei și de steril.

— Sărman tâmpit! mă invectivez.

Trebuie să fi rostit asta cu voce inteligibilă pentru că micul chelner mustăcios care trecea, se oprește și mă întreabă în franceză:

— Vorbiți cu mine, domnule?

— Nu, monologam.

— Atunci nu sunteți blând cu dumneavoastră înșivă, rânjește șmecherul ăsta care ciripește în limba mea maternă.

Și asta mă bucură ca o indispoziție. Mă ridic cu mâna crispată pe plastronul cămășii mele. Criză cardiacă? Nu. Idee de geniu.

— Aveți telefon? Aș vrea să chem Parisul! strig chelnerului.

— Poșta e la doi pași, *signore*!

E adevărat, uitasem. Mă reped, cu el la fundul meu fiindcă plec fără să fi plătit consumația. Vocea lui îmi gâdilă urechile.

— Nu atât de repede, *signore*!

— Mă întorc îndată!

— Plătiți-mi mai întâi, asta o să vă împiedice să vă întoarceți pe urmă.

Mă execut, ceea ce e mai confortabil decât să fii executat de altul.

Latuile? Tocmai a plecat, are o întâlnire în provincie.

— Cred că știu că are o colaboratoare, spun în disperare de cauză.

— Da, pe mine.

— Atunci dumneata ești Titine, drăcușorul dezghețat cu care am băut un păhărel la „Viermele de mătase” într-o zi?

Încă mi-o mai amintesc pe puștoaică. O zvârlugă cât un degețel, cu un zâmbet șmecher, cu o coafură în formă de ananas. Aș fi luat-o cu plăcere într-o după-masă s-o fac să se învârtească, precum o giruetă, trasă în țeapă, ca s-o prefac în dervișă tremurătoare.

Pișcoacele astea sunt uneori extrem de amuzante. Le tachinezi ținându-le de după mijloc și ai sentimentul vinovat că te săpunești. Ar fi fost de acord, am simțit-o. Dar am cultul prieteniei și ar trebui ca femeia unui prieten să fie cu adevărat irezistibilă ca să comit păcatul mortal de a mă culca cu ea.

— Sunt comisarul San-Antonio, încep.

— Ei, Nu! Mi se părea mie că recunosc vocea asta admirabilă! Raymond mi-a spus că ați discutat mult azi-dimineață.

— Am niște probleme pe care nu m-a putut ajuta să le rezolv.

— Și credeți că eu aș putea?

— Oricum să încercăm. Mi-a spus că arde gazul în domeniul energiei nucleare acum?

— Îi scot peri albi! Din fericire, grijile lui iau sfârșit fiindcă faimoasa centrală se deschide mâine.

Iar eu, ca un erou când le cânți *Ramuntcho* unor persoane de vârsta a treia:

— Mâine?

— S-ar părea că asta vă miră?

— Cam așa ceva! L-am întrebat pe tâmpitul ăsta dacă se prevede vreun eveniment important în Franța mâine și, după savante căutări mi-a răspuns negativ.

— Știți de ce, domnule comisar? *Fiindcă e prea în miezul evenimentelor.* Centrala asta atomică de la Fleisch-Barbaque îi provoacă grețuri și dureri de cap. Știe mai multe despre ea decât despre mine!

Rânjesc încetișor. Legătura lor e pe sfârșite, de ani de zile de când durează… Oboseala pasiunilor prea lungi. Dacă Romeo și Julieta s-ar fi căsătorit, ar fi venit ziua când s-ar fi certat pentru serviciul de Sèvres de pe lista de bunuri…

— Deci începe să funcționeze mâine păcătoasa de turbină?

— A plecat ca să scrie despre eveniment. Voia să mă ia cu el, nătărăul! Mă vedeai tremurând în fața unei grămezi de ciment?

— Trebuia să funcționeze de două luni, se pare?

— Da, dar în ultima clipă au reperat o defecțiune în circuitul de apă presurizată, ceea ce i-a silit să facă lucrări suplimentare.

— E importantă prăvălia asta?

— După articolele pe care a trebuit să le bat la mașină pentru prostul ăsta bătrân, o să fie prima din Europa.

— O să fie și niște oficiali care să taie vreo panglică oarecare?

— Asta trebuia să se întâmple acum două luni: se prevăzuse că vine președintele în persoană, au trebuit să-i decomande chiar când era gata să decoleze. De data asta s-a recuzat el, de teamă să nu fie socotit neghiob dacă se întâmplă la fel. Cred că o să facă inaugurarea foarte frumos cu un prefect și cu notabilitățile din partea locului.

— Încă un cuvânt, mititico: dacă ar sabota cineva inaugurarea centralei, chestia asta cum s-ar numi?

Rămâne paf fetița lui Latuile.

— Păi… un atentat, nu?

Prin minunatul meu cap, doldora de planuri vicioase, se propagă bucuria. Un cântec de voioșie îmi urcă la corzile vocale.

— Titine, strig. Titine ești sublimă! Te sărut!

Dar ea fără să se piardă cu firea, vrei să-ți spun ce impertinență îmi trântește?

— Unde? mă întreabă.

Îndrăzneț, nu-i așa?

— Unde știi, îi răspund.

CAPITOLUL X

— Păreți preocupat, domnule comisar? observă Mathias.

— Mă prefac, răspund.

Oftează și ia urma dragei lui Rafaella, care face parte din echipă la cererea expresă a Roșcatului, prins în mrejele unui amor pe cât de copleșitor, pe atât de spontan.

L-am regăsit la mica *pizzeria* pe care o știi pe derbedeul cu gura constelată de pecetea de culoare roșu aprins pe care o compun buzele cuceririi lui. Tamponat, supra-tamponat de sărutări lipicioase, așa cum sunt unele scrisori cu adresa nehotărâtă, pe care bunăvoința poștei a făcut-o să călătorească mult.

Rafaella face manichiură la Roma. Dar, vai, iată că șomajul bântuie și de trei luni fata nu mai lucrează. Așadar e liberă. Mathias făcând amor clasa-ntâi, fata s-a îndrăgostit de el.

Mi-a spus rușinat în timp ce rontăia o pizza Napoli, ca omagiu pentru frumoasa lui:

— Dacă i-aș plăti călătoria, ați vedea vreun inconvenient să o aduc la Paris, domnule comisar?

— Dar nevastă-ta, băiete? obiectez.

— O s-o instalez într-un mic hotel, nu departe de noi. Ceea ce mi-ar îngădui s-o văd de mai multe ori pe zi…

— Și ce-o să facă în restul timpului, clandestina ta?

N-a îndrăznit să-mi răspundă egoist „o să mă aștepte” dar asta gândește în fordul lui interior Sierra.

— O să viziteze Parisul.

— Căminele duble, știi, Roșcatule, că nu funcționează bine decât la Lissac.

— Nu-i vorbă de cămin cu ea, ci… de evadare.

Asediul lui era terminat. Un bărbat care arde de dorința de a face tâmpenii, cu cât încerci mai mult să-l convingi să nu le facă, cu atât mai repede se aruncă în rahat. Face planuri de milioane. Își garnisește viitorul cu roz, dar rozul e pentru scutece de nou-născuți femele. Noi, tâmpiții adulți nu găsim rozul decât în unele asfințituri de vară. Și durează o nimica toată.

— Fă cum vrei. Dar te previn că ne întoarcem prin Alsacia.

— Știu.

— Notează că mă pot lipsi de tine. Du-te s-o instalezi pe pipiță la hotelul *Mon Bijou* din cartierul tău.

— Ah, domnule comisar!

I-a sărit țâfna. Doar dragostea le dă curaj celor slabi.

— Mă așteptam la mai multă înțelegere din partea dumneavoastră: un bărbat cu succes la femei cum sunteți…

— Ai dreptate, scuză-mă pentru predică, de acord o luăm pe planturoasa ta.

— Vi se pare grasă?

— Nu, plinuță. Exact așa cum le iubim. Au mers bine manevrele de toamnă? Ai putut s-o conduci fără escală până într-al șaptelea cer?

Se sumețește.

— Păi, trebuie să mă credeți, nu?

•

Ei bine suntem în trenul Roma-Geneva. O oră și jumătate de călătorie. Ajuns la Cointrin, închiriez o mașină scoasă din vama franceză și, la drum spre viteaza Alsacie, atât de dragă inimilor noastre.

Trebuie să-i recunosc un lucru (nu Alsaciei, ci Rafaellei): în pofida înfățișării și machiajului țipătoare e mai curând rezervată. Vorbește puțin pentru o italiancă din sud. Singurul

inconvenient, dar important pentru un delicat de genul meu, este că miroase îngrozitor a paciuli. Nu știu în ce bazar al mahalalei napolitane și l-o fi pescuit, dar fapt este că împrăștie niște efluvii sălbatice, *very* îngrijorătoare. Să miroși așa ceva timp de trei ore, chestia asta riscă să-mi desfunde sinusurile! Cobor discret fereastra. Pe urmă se înnoptează și încep să mă gândesc la altceva.

E târziu când ajungem la Fleisch-Barbaque, fiindcă ne-am oprit la Mulhouse pentru o varză călită. Drept desert, îndrăgostiții s-au dus să facă amor în mașina aflată în parcajul întunecat al restaurantului. În timp ce eu haleam melancolic o pară Belle-Hélène. Să stau pe tușă în timp ce amicii sunt în al nouălea cer, sincer să fiu nu-mi stă în caracter. În general, alții așteaptă în timp ce eu îmi storc jucăria.

Le las douăzeci de minute de nebunie, după care mă duc la ei. Dar în jurul mașinii mele Renault 25 e public adunat: niște luxemburghezi în drum spre casă, pe care săriturile mașinii mele parcate i-au alertat și care vizionează cu gurile căscate ceva de necrezut.

— Circulați, nu-i nimic de văzut! le strig înaintând.

Tatăl, un tip înalt, germanic exclamă:

— Ei asta-i! Dacă vi se pare că nu-i nimic de văzut, înseamnă că sunteți patron de sex-shop! Ia veniți aici să vedeți în ce fel se țin ăștia doi. Nu știam că scaunul din față al lui R 25 se rabate atât de mult. Asta-i mașină, nu glumă! E fiabilă?

— Mai fiabilă decât un cronometru japonez.

— Dar amortizoarele par suple, nu?

— Iată dovada! Amicul meu se zbate, nu-i așa? Și vedeți cum mașina încasează loviturile lui de ștremeleag fără să intre în panică.

Doamna luxemburghezului zice:

— Aloïs, ar trebui să cumpărăm un Renault 25, mda… Riton! adaugă ea pentru băiețelul ei, n-o îmbrânci pe soră-ta, are și ea dreptul să se uite, îi ocupi tot locul. Tu, Jeane-Marie, ar trebui să te duci să privești pe partea cealaltă, ai fi mai puțin stânjenită.

Se întoarce spre mine.

— Încă nu mi-am putut da seama dacă prietenul dumneavoastră are o sculă frumoasă. Îi dă totul, înțelegeți…

— Ăsta-i stilul lui, dragă doamnă: nu lasă niciodată să se piardă nimic.

— Are dreptate. Vezi, Aloïs, tu care îmi faci uneori doar așa ca să te afli în treabă, să faci amor în stilul ăsta e mai avantajos pentru doamnă. Pare mulțumită. În ce limbă țipă, domnule?

— În dialect napolitan, o informez.

— E armonios ca dialect, nu ți se pare, Aloïs? Riton? Doar n-o să te masturbezi lângă mașina domnului, scârbă mică ce ești. Scuzați-l, domnule, la vârsta lui nu știe ce-i rușinea.

•

Vezi că e un *book* unde îți spun totul. Scriu cu încetinitorul ca să apreciezi profund chestia asta. Scenele mute, scenele vorbite, reflecțiile mele, totul e relatat minuțios, consemnat. Am ales formula asta când am demarat. Mi-am spus: „Antonio, băiete, cartea asta o s-o migălești ca pe o tapiserie de Aubusson. O s-o țeși bucată cu bucată. Să-i împărtășești din toate demersurile tale fizice și intelectuale monseniorului lector prea iubit. Îl scarmeni adesea, pe dragul de el, dar, în ce privește marfa livrată, îl respecți. Ești cinstit, Tonio. Funciarmente. Unui zdrențăros, care o să-și rupă din simbrie ca să te ducă *at home* trebuie să-i dai ceva pentru banii lui, dacă nu, o să te scuipi în obraz când o să te vezi în ceva strălucitor: vitrine, cromul mașinilor, inteligența domnului Pasqua, țeasta dragului Edgar Faure… Integritatea e ceva congenital, ereditar.”

Așa că acum îți migălesc un San-A studiat îndelung. Nu omit nimic: luxemburghezii îi privesc făcând amor pe Mathias și napolitana lui, iar puștiul lor se masturbează, heruvimul. Chiar și în marele ducat simțurile funcționează bine foarte devreme.

Alții ar da năvală, s-ar repezi la Fleisch-Barbaque să-i caute pe colegii mei, ca să te scutească să lâncezești. Mandea nu. El își vede de drum. De operă, ce să-ți spun mai mult și mai elocvent, de operă! De uitat imediat după deces. Și pe urmă,

peste cincizeci, o sută de ani, un șmecher pe cale de a-și deratiza podul descoperă, ghicești ce? Un Sana îngălbenit, mucegăit, zdrențuit. Ia te uită, ce-i asta? Îl ia, îl citește. Dar voi știți că pe vremea aia a ultimului cerc exista ceva: tonul!

Pe deratizator mi-l închipui apropiat de mediile editoriale. Dă fuga să ducă ce a găsit la Gallimoaca, Lafronde și Latresse{55} ale timpului aceluia. „Ce credeți de polițista asta, monseniore?" Cel interpelat o să ia cunoștință, apoi o să facă o mutră (nu amor{56} n-o să mai aibă timp, o să se perpetueze prin însămânțare artificială).

„N-are destul sex, e prea intelectuală, stilul e prea înzorzonat, parcă e Marcel Proust cu încetinitorul! Trebuie rescrisă de sus până jos. Pe urmă injectată în ordinator cu minitoș, cu fuignozof ascendent și canal demiurgic. Apoi schimbat numele autorului. San-Antonio, ce înseamnă asta? Fiindcă e în domeniul public ne putem permite orice. Ce-ați spune de X-Gamma 23? Are altă mutră, nu? De ce 23? Fiindcă suntem pe 23, ce prostie!"

Adulmec cu decenii înainte viitorul meu literar. Dar aș prefera ca books-urile mele să putrezească odată cu mine, ba chiar să le ardă sau să le retransforme în pastă de hârtie de calitate inferioară. Curpapir dacă aș putea alege. Cercul ar fi închis. Ciclul meu de azot, împlinit impecabil. Opera mea, în sfârșit instalată în locul unde unii o plasează de pe acum: în latrine, aceste locuri importante de reculegere!

Oricum, iată-ne la Fleisch-Barbaque, o localitate veselă de pe vremea lui Isus Christos, situată undeva între Colmar și Caen. Locul e deluros ceea ce maschează oceanul. Ce se află totuși doar la șase sute de kilometri în linie dreaptă.

Îți închipui biserica, clopotnița cu cimitir împrejur, cruci de lemn, cruci de fier, dacă mor mă duc în cer! O fântână mare care pișă apă pe patru fețe, semn indicibil de abundență. Ce-i mai liniștitor, mai confortabil decât apa cu debit continuu? Iar pe urmă vreo douăzeci de case cumințI, cum spune Trenet, în stil alsacian: porumbare, acoperiș lat, ferestre cu carouri mici etc. La urma urmei, nu-ți arăt catalogul Bonigues.

Un hotel în fața fântânii. Panouri indicatoare ne săgetează

spre „Centrul Atomic de la Fleisch-Barabaque”. Le urmăm. După primul viraj al drumului, un fel de vale lată, și centrul se înalță acolo, înconjurat de ziduri din fibrociment cu sârmă ghimpată, electrificată deasupra. Posturi de gardă interioare cu santinele în uniformă, apoi în exterior un mic sat prefabricat, care pare o jucărie olandeză, cu ziduri galbene, acoperișuri roșu aprins și peluze verzi. Construit americănește. Toate cocioabele seamănă între ele, ceea ce îți oferă un bun pretext dacă ai început să faci amor cu nevasta vecinului: pui chestia asta pe seama mimetismului care te-a înșelat; soțul înțelege, te scuză și dă de băut.

Facem turul complet al așezării, fără să observăm nici cea mai mică anomalie în promiscuitatea chestiei. Bordelul centralei propriu-zise e grozav: enorm, înalt, masiv, amenințător. Trebuie să fii tâmpit sau om ca să îndrăznești să împopoțonezi sărmana noastră planetă cu asemenea excrescențe. Ceva nu mai funcționează în țeasta oamenilor! Sincer să fiu, mă întreb cum mai rabdă Pământul! Cu tot ce i-am smuls din măruntaie sărmanului tâmpit de treabă! Îl golesc ca să facă pe nebunii pe el. Dacă ai vedea masa asta de beton, te-ar apuca diareea tropicală! Îți inspiră frică. O să vină ziua când o să se aleagă praful de cotețul ăsta. Crezi că Cernobîl le va fi slujit de avertisment? Aiurea! Li se fâlfâie. Au instinctul morții, toți fiind muritori.

Și acum o să-ți spun ce e patetic în toată povestea asta: sunt căsuțele drăguțe, mititele pe care și le-au amenajat în preajma marelui cazan infernal. La malul iadului, casele! Living danez cu tele și video! Așa ceva trebuie văzut! Se regulează pe un vulcan tipii! Își reanimează congelăturiie în cuptoarele cu micro-unde, vizionează Colombo-les-deux-éclisses{57}, își pregătesc vacanțele la club.

— Nu-i prea vioi ca stil de viață, nu? îi arunc lui Mathias.

Nu răspunde nimic, fiindcă are gura plină. Manevrez retrovizorul și-l descopăr îngenunchiat în partea din spate a mașinii cu capul sub fustele Rafaellei. Ăsta nu se mai oprește. Asta-i frenezie curată! Prodigioasa scufundare a pasiunilor. A tăiat parâmele și acum artistul funcționează ca Ionică

Iepurașul! Când nu regulează, pregătește lovitura următoare. Ucigașul de pe cheiul gârlei!

Când îmi termin turneul, mă duc în târgul Fleisch-Barbaque și mă prezint la han. E plin ochi. Agitație neobișnuită. Sunt toți slujbașii pentru treburile degradante pe *domani*: ingineri, ingineri-șefi, ingineri sub-șefi- adjuncți.

Sunt singur, din pricina faptului că Roșcatul e pe cale de a face dragoste. Repetiția exagerată duce la o amânare din ce în ce mai mare a apoteozei, ceea ce o perfecționează.

Înaintez în sala mare cu lemnărie înnegrită de timp și de soluțiile cu ceară. Se fumează, se bea, e tărăboi. În partea din fund băștinașii, în cea din față nou-veniții.

— Hei, Sana!

Latuile! De altfel, mă așteptam la asta. E bine abțiguit în fața unui whisky-Coca cu înfățișare nevinovată, în compania altor doi tipi pe care mi-i prezintă sumar:

— Niște confrați!

Strâng distrat niște mâini care sunt la fel, cum ar scrie Ponton du Sérail dacă ar mai scrie, dar eu sunt aici ca să asigur ștafeta!

— Ia explică-mi și mie ce faci aici, Nick Carter?

— Îmi lipseai. Vocea ta răgușită la telefon mi-a dat nostalgie după tine.

Clatină și el din ce poate, vreau să spun din cap (ceea ce e întotdeauna o politică bună, mai ales când lucrezi în administrație).

— Știam eu că ai cârlig, rânjește Îmbibatul.

— Ai un coteț în palasul ăsta?

— Unul minunat cu lavabou după un paravan și latrină un etaj mai jos; aici mi-ar plăcea să mă retrag.

— Mă duci să-l vizitez, Raymond?

Își dă pe gât produsul de întreținere.

— Dacă-mi promiți să fii rezonabil.

•

O plapumă ca asta n-am mai văzut de la bunică-mea. Roșie, umflată, cu colțuri ca niște ugere de vaci. Ceea ce e nostim e faptul că chestiile astea le modelezi cu un pumn sau cu un

fund distrat. Le faci să semene cu niște pui de balenă cu rino (laringologi)ceri, cu lanțul munților Himalaya sau cu o cumătră pântecoasă. Am cunoscut pe vremuri un argat înapoiat, care își săruta plapuma seara, după rugăciune. Îi spunea „Ioana”; era un mare imaginativ.

Bun, Latuile îmi lasă mie scaunul, iar el deghizează faimoasa plapumă în balon captiv.

— Dragă tâmpitule, atac, îți telefonez de la Roma ca să aflu ce se pregătește în Franța în materie de inaugurări. Îți scormonești memoria, notele, documentele și alte rahaturi ca să-mi răspunzi că *niente,* zero, sufletul! Și asta chiar în clipa când te pregătești să vii aici pentru punerea în funcțiune a unei centrale atomice, considerată cea mai mare din Europa și de la periferia ei. Whisky-ul Coca îți atacă meningele cumva, sau ce e?

Încasează chestia asta în plin, cască ochii, dă din cap, deschide gura, își vâră două degete cu unghiile neglijate în gulerul cămășii și își scarpină melancolic o piele neapetisantă.

— Păi, ascultă, bâiguie el, chestia de mâine nu are nimic extraordinar; e ceva obișnuit. Nici măcar nu știu dacă vine prefectul. Un episod de înaltă tehnicitate, care n-o să fie pe prima pagină a ziarelor, cu excepția ziarului meu. Ce vrei să se întâmple? Ce atentat? O să fim vreo cincizeci de tâmpiți, care o să vizităm grămada asta de beton. Îți spun că pentru televiziune nu e decât o echipă locală de la canalul 3 și asta fiindcă pe aici informațiile se mărginesc la bătăi la balurile de sâmbătă seara sau la accidente de motocicletă…

— Ei bine, murmur grav, vezi, presimt un rahat monstruos la punerea în funcțiune a morii tale cu neutroni. Ți se pare o chestie trăsnită și totuși așa e.

— Ai fost întotdeauna un copil minune, glumește Latuile.

— Copil minune, pe dracu, *amigo.* Mult mai nasol e să ajungi un bătrân minune.

Micile minuni se transformă repede în *mari* tâmpiți.

Mă uit la ceas: zece fără ceva.

— Latuile, mi-ai spus că, de câteva luni, îți bați capul cu centrala asta sub pretextul că marele ei boss e cumnatul

colegului de bicicletă al lui Jules. Mă poți informa. Există cumva vreun șef al securității în caravanseraiul ăsta?

— Bineînțeles.

— Îl cunoști?

— Am onoarea.

— Hai să mă prezinți!

Amicul se cam sperie.

— Te crezi în Pigalle, ia zi? Ai văzut cât e ceasul?

— Am văzut omul care a văzut cât e ceasul și vreau să-l văd pe ăla care n-a văzut încă partea nasoală. Hai!

•

Parcă pe dinăuntru e și mai mișto decât pe dinafară. Nou totul de te ia groaza. Încă mai miroase a rumeguș de plăci aglomerate, a lac, a clei tare, a vopsea cu uscare instantanee. Pe pereții living-ului o decorație minunată, care dă impresia că baraca asta e locuită de mult: banderile de trei parale, în culorile scumpei Spanii, o penduletă cu cuc *made* în draga Elveție foarte apropiată, cu păsărica răzvrătită, care te regulează la cap în fiecare oră, un poster, ce reprezintă un cântăreț negru purtând pe cap o pălărie cu boruri largi, și care are o jumătate de barbă și cercei cu diamante; în plus, într-un cadru solemn o diplomă și medalia corolară a Meritului Pătrunjelului pentru serviciile aduse celor ce le meritau. Bravo, domnule Grantognon Lucien (e numele tipului).

Și e acolo Lucien Grantognon; deloc vârât în cârpe, în trening albastru și pantofi de piele, vizionează un meci de penis în reluare.

Reduce sonorul când ne vede că dăm năvală în pușculița lui din lemn fals, sub conducerea doamnei lui, o mustăcioasă într-un halat de bumbac care trambalează un fibrom de cincisprezece livre.

Prezentarea lui Latuile, însoțită de scuze pentru ora nepotrivită.

Grantognon e un cuadragenar musculos, genul instructor de orice vrei; are forță și suplețe, e campion de pantaleton și ecartemelon sau de nu știu ce alte tâmpenii, care fac să le treacă timpul celor ce gândesc cu o lingură de ciorbă plină cu

fidea în loc de creier.

— Sunt încântat să vă cunosc, domnule comisar. Am fost doisprezece ani jandarm în jandarmeria națională.

Îl felicit că n-a fost în altă parte.

— Domnule șef al securității, îl titrez eu, fiindcă un prost e întotdeauna lingușit de distincțiile pe care alții i le conferă, aș vrea să-mi explicați foarte succint în ce constau funcțiunile dumneavoastră aici.

„Succintul" meu îl face să se întunece întrucâtva, apoi tipul se hotărăște:

— Conduc o echipă de supraveghere, domnule comisar.

— Cine ce supraveghează?

— Locurile.

— Urbi et orbi?{58}

Și aici mintea lui are un spasm cardiovascular; dar el e om tipic de acțiune, cel care nu se lasă oprit de neînțelegeri de termeni, cum zice portăreasa mea.

— Oamenii mei supraveghează interiorul stațiunii și împrejurimile plus zona din apropiere, firește. În afară de asta, dispunem de patru câini ciobănești germani, dresați, care participă la ronduri.

— Care au loc de câte ori pe zi?

— De mai multe ori. Depinde. Se fac tururi prin surprindere, care uneori se execută unul după altul.

— Ajungeți departe de centrală?

— Cele pe care le executăm în afară se fac în grup. Să zicem că le facem într-un perimetru de zece kilometri. Batem câmpia, drumurile de țară, pădurile, cătunele. Credeți-mă, domnule comisar, fără să vreau să mă laud, e muncă serioasă. Trebuie să vă mărturisesc că după ce am fost jandarm, am făcut pe mercenarul în Africa la Houlakséscho. Un locușor feroce în plină gherilă. Acolo, ăla care nu belea bine ochii o mierlea ca un porumbel de lut. Am învățat mai mult în junglă decât în jandarmerie.

— E-n regulă, e-n regulă, dragă amice, văd că am de-a face cu un profesionist pur sânge.

— Puteți fi sigur de asta. Vreți o demonstrație, doar așa de

amuzament, domnule comisar?

Face o ușoară aplecare neînregistrabilă cu ochiul liber și amicul meu Latuile se trezește întins pe frumosul covor din fibre de cocos imitație de Șiraz, cu brațele răsucite la spate. Nemulțumindu-se doar cu atât sonatul de Grantognon scoate din teacă un cuțit cu mâner plumbuit pe care-l purta la centură și-l aruncă de-a lungul încăperii în ochiul cântărețului negru cu pălărie de fetru în stilul lui Zoro.

E gata să-și continue exhibițiile dar muierea lui, care a mai văzut numărul, îl roagă să se oprească aici. Să nu devasteze cuibul lor de neghiobi, și tipul se calmează.

— Domnule șef suprem al înaltei siguranțe, îl îmbrobodesc eu, bănuiesc că acum cunoașteți la perfecție locurile și oamenii din zona asta?

— E simplu: cunosc pe toată lumea, bărbați și femei!

Îmi face cu ochiul și, în spatele nevestei, își prinde fuduliile cu mâna, să-mi arate că își consacră în mod deosebit supravegherea părții femeiești.

— Foarte bine, atunci ascultați-mă cu atenție, căci întrebarea mea e de o importanță la fel de capitală ca și pedeapsa cu același nume, suprimată din fericire de minunatul domn Badinter.

— Sunt numai urechi, declară solemn zdravănul nătărău.

— Domnule Grantognon Lucien, vi s-a întâmplat să zăriți pe aici doi japonezi uriași, un negru frumos, atletic, un zdrahon scârbos, o babetă pretențioasă și fanată și o târfă asiatică atât de frumoasă, încât ar putea face să se scoale niște scule pe capul unui chel? Gândiți-vă profund, fără să vă fisurați materia cenușie și răspundeți-mi.

Însă mai înainte de sfârșitul acestei frumoase fraze tivite pe care n-ar dezavua-o nici doamna Marguerite Duras ca să-și redacteze declarația cu privire la venit, tipul clatină deja din cap și, vai, negativ!

— Nimic asemănător, domnule comisar. Niciun japonez în circuit. Niciun negru, doar câțiva muncitori din Maghreb. Ca zdrahon scârbos e poștașul din localitate. Babetă fanată e patroana hanului, în orice caz zero în ce privește târfa

asiatică. Dar sunt altele!

Îmi face din nou cu ochiul și se apucă iarăși de fudulii, eleganța gestului ținându-i loc de superlative.

— Aș putea pune întrebarea asta oamenilor dumneavoastră? oftez eu.

— Ar fi degeaba și zadarnic, domnule comisar. În fiecare seară, în cursul unei ședințe, echipa îmi raportează toate evenimentele mai importante ale zilei. Niciun turist, niciun împuțit de gazetar (să mă scuzi, Latuile) nu pot veni aici fără să fie numaidecât încadrați de băieții mei cărora nimic nu le scapă.

Dezamăgirea asta nouă face să mi se încălzească fierea la bain-marie.

Ne apropiem de miezul nopții. O să fie mâine. Și sunt la punctul zero, zero virgulă zero! Îi întind o mână necăjită gazdei mele.

— Mulțumesc mult pentru cooperarea dumitale, Grandeculdail!

— Grantognon, mă corectează el; sper că v-am fost de folos, domnule comisar?

— Grozav de mult, de la moașa care a asistat-o la naștere pe mama, nimeni n-a mai făcut vreodată atât de mult pentru mine!

•

După dezamăgirea asta nemaipomenită, tu ce-ai face?

Da, nu-i așa?

Păi și eu la fel!

Așa că sunt în sala zgomotoasă a hanului în compania unei bande de tipi de care mi se fâlfâie cu desăvârșire.

Latuile își reia cursul impetuos al whisky-urilor lui cu Coca; eu îl escortez, mai moderat, cu Risling. Un sonat pilit pune în funcțiune boxele și dă drumul la maximum la o muzică rurală pentru braserie münchenează, unde gașca de nebuni plini de băutură se țin de braț și se bâțâie ca niște metronoame.

Nu se mai vorbește. Clienții își asfixiază portretul cu alcool, încetișor. Mă gândesc la cei doi colegi ai mei. În sărmanul meu suflet sunt lacrimi. Sunt sensibil. Ar fi trebuit să fiu

domnișoară, și nu om de acțiune.

E crudă viața! Mă simt patetic ca privirea unei muște înecate în cremă Chantilly. Iată-mă plutind în derivă încoace ca să fac tărăboi. În unele clipe, ultima putere e supunerea. Să te scufunzi e un demers filosofic.

Încep să plutesc în vag: e fumul din preajmă al viitorilor canceroși pulmonari, care mă înconjoară și aburii de alcool.

Dar pe cine văd deodată apărând în mijlocul aburilor cu miros de borâtură în curs! Pe Mathias! Îl uitasem pe Roșcatul regulator. Îl ștersesem din prezentul meu. Nu e un fenomen frecvent (fiindcă e fenomen), dar când are loc te descumpănește. De ce oare, tot făcând dragoste cu macaronara lui dezlănțuită, s-a retras din nenorocita mea de viață pe vârful degetelor și din inimă? Îl privesc coborând la colțul scării cu pantalonul încheiat strâmb și cu un colț al cămășii descheiate până la pubis ieșindu-i din prohab, ca neuitatul meu Hossein în Marcheza făcătoarelor de îngeri.{59} Rescator n-a murit! Curaj! Curaj! Șo pe el!

Ține un ziar desfăcut în mâinile pătate cu roșu ca mâinile celor doi mari boi din staulul lui Pierre Dupont.

Mă caută în asistență. Privirea mea intensă îl captează, apoi îl conduce.

Iată-l *from me* cu o mutră de parcă ar avea două (și crede-mă. Le are!).

— Vă căutam. Puteți veni o clipă, domnule comisar?

Îl urmez la etajul întâi, până la o cameră rurală și rece fără baie, doar cu un lavabou cu picior în fața căruia Rafaella e pe cale să-și refacă disponibilitatea cu atâta realism liniștit, încât parcă ai fi înaintea unui tablou de Degas.

Mathias își aruncă ziarul pe o pată de smac și îmi arată pagina întâi a unui ziar fără să scoată un cuvânt.

E de la un exemplar din *France Soir*.

Titlul e pe trei coloane, iar fotografia pe două. Îl reprezintă pe César Pinaud pe timpul cireșelor, într-o perioadă când se mai spăla încă duminica, nu purta fular de lână, iar chiștoacele țigărilor lui măsurau cu doi centimetri mai mult ca astăzi.

Îți citesc titlul fiindcă ți-ai uitat ochelarii în părul de pe păsărica lui Fernande a ta:

Magistrala acțiune a ofițerului de poliție César Pinaud

Subtitlu

Îl recunoaște pe cel care a pus bomba la Prefectura de Poliție și îl arestează.

Sub subtitlu.

Rănit în cursul operației e dus la spitalul Hôtel-Dieu, unde Primul-ministru s-a dus să-l felicite.

Îți rezum urmarea, fiindcă e al dracului de explicită și pe două pagini.

Rezultă că ofițerul de poliție César Pinaud a fost cel care l-a îndrumat pe terorist la plantonul directorului nostru, răposatul inestimabil brigadier Poilala. Dându-și seama că e singurul martor în stare să identifice omul, ofițerul de poliție Pinaud a cerut un concediu de boală și a început să frecventeze mediile maghrebiene ale capitalei și ale mahalalei. Fără odihnă, zi după zi. Pinaud a străbătut cartierele cu mare densitate musulmană, cafenelele nord-africane, hotelurile, clădirile periferice unde se înghesuie amicii de peste Mediterană. Înzestrat cu memorie fotografică) César observase că „poștașul" de la P.T.T. avea privirea asimetrică și defecte de pigmentație pe partea dreaptă a gâtului.

S-a pus pe urmărit zi și noapte, iar ieri încăpățânarea i-a fost răsplătită: l-a văzut ieșind de la hotelul *Sodomistul* din Ménilmontant, pe omul pe care-l urmărea ca un nebun. Ascultând numai glasul curajului său, ofițerul de poliție Pinaud s-a apropiat de numitul Salim Assek și i-a cerut foc. Dar, vai, Assek a recunoscut în Pinaud pe sticletele căruia îi ceruse să-l îndrume la Poliție, și a scos un cuțit pe care l-a vârât în burta lui Pinuche. Lama a deviat pe pielea plisată ca o fustă și s-a înfipt în coapsă. Nesimțitor la suferință, César a izbutit turul de forță de a-i pune o cătușă la o încheietură a mâinii agresorului său, și s-o închidă pe cealaltă la propria-i mână. Din fericire, o mașină a poliției care patrula prin sector a intervenit în momentul când Salim Assek îl făcea zob pe Pinuche cu pumnii. Condus pe Quai des Orfèvres și interogat

„îndelung”{60} de către confrații mei, Salim Assek, supus libian, deținător al unui pașaport tunisian a recunoscut în cele din urmă că aparține unui grup terorist internațional, care a aderat la organizația asiatică. La ora intrării la tipar, interogatoriul continua.

End of the first part.{61}

•

— Ce spuneți, domnule comisar?

În loc să-i răspund Roșcovanului, contemplu goliciunea molatecă a Rafaellei. Crupă generoasă, șolduri late, coapse masive și puternice, sfârcurile sânilor în formă de dovleac, dar bine întinse; triunghi lânos de un negru lucios pe care-l mai irizează încă apa curată a Alsaciei mănoase. Înțeleg că drăguțul de Roșcat se regalează cu o asemenea femeie. Oricât de puțin dă din fund *signorina,* pesemne că nu e trist să încaleci în doi pe o iapă ca asta!

Întrucât nu vorbește dialectul lui Corneille, îmi permit să-l întreb pe Mathias:

— E chiar așa de dată dracului, bătrâne?

— Grozav, răspunde el cu ardoare. E Vezuviul, domnule comisar, ce vreți, e Vezuviul!

— De câte ori i-ai făcut dragoste azi, fără indiscreție? Te întreb doar ca să fac o comunicare la *Ghidul Recordurilor.*

Calculează în cap, apoi pe degete.

— O să fie a șaisprezecea oară când o să coborâți să telefonați la Poliție, domnule comisar.

M-a ghicit pe deplin obsedatul ăsta sexual.

•

Inspectorul principal Morchepied e cel ce anchetează. Un bătrân care mai are doi ani până la pensie. Tot cu vechile metode umblă Léon, propice abuzurilor. O să-ți spun care-i tehnica lui. Pune o întrebare cu voce lentă, după ce s-a plimbat îndelung prin birou învârtindu-se în jurul bănuitului. Și pe urmă așteaptă răspunsul reluându-și plimbarea. Dacă răspunsul „nu vine”, se oprește și se proțăpește în fața împricinatului privindu-l fix. Are o privire ciudată Morchepied, cu irisul violet și cercuri mai deschise la culoare

împrejur. Fixitatea ei îi dă repede o mutră de scârbă împuțită. Îl dezumanizează cu totul. Parcă-i un Dracula din filmele mute. Continuă să aștepte răspunsul mult timp: poate să stea zece minute fără să clipească. Și pe urmă, pleosc, trage o scatoalcă ciudată cu antebrațul sub bărbia tipului. E o adevărată scatoalcă de bronz. Avantajul e că nu lasă urme. Tipului chestia asta îi scoate sertarul din loc și-i dă niște unde de șoc nasoale prin tărtăcuță, numai că, în aparență, poate să pozeze cu capul sus pentru posteritate.

După ce a administrat pumnul, Morchepied continuă să-și privească victima implacabil. Încă zece minute și încă o manșetă decolează recomandat expres.

Atunci e întotdeauna un inspector de întărire, foarte discret într-un colț, tăcut, care se apropie de tip și-i șoptește:

— Nu-l cunoști pe inspectorul principal Morchepied? Știi că ședința poate continua câteva zile la rând?

Asta-i tot. Pe urmă sticletele se întoarce în anonimatul lui. Nu l-am văzut niciodată pe Morchepied dând greș. Cel mai dur, cel mai hipercrud, în cele din urmă începe să facă gât și pe urmă cedează.

— Léon? Scuză-mă că te deranjez în plină turnare, în timp ce ți se aduce vinișorul la ușa biroului. Dar ce vreau să te întreb ar putea avea legătură cu clientul tău de azi-noapte.

— Crezi?

— Mi-a venit și mie o idee.

— Ai prea multe! replică el nu prea amabil, fiindcă mă socotește prea intelectual și rafinat pentru gustul lui.

— Te implor să mă ajuți, Léon. Viața lui Béru depinde de asta.

Aici l-am atins la punctul sensibil. Grasul e preferatul lui Morchepied. La începutul carierei lor au făcut împreună niște isprăvi ciudate.

— Te ascult.

— Presa spune că amicul tău, Salim Assek, face parte dintr-o organizație teroristă asiatică?

— Așa pretinde el.

— De ce a aruncat în aer Prefectura acum două luni?

— Voia să destabilizeze colivia din pricina unei mari lovituri care se pregătea.

— Ce lovitură?

— Se jură pe toți dumnezeii că nu știe, fiindcă totul e compartimentat în organizația lor.

— Și lovitura n-a avut loc?

— Trebuie să se fi amânat, după cum spune scârba asta, dar nu știe pricina amânării.

Presimt ceva valabil. Punct lovit!

— Léon, ții o miză capitală între degetele tale groase. Întreabă-l pe tipul tău dacă lovitura amânată trebuie să aibă loc mâine, adică azi, fiindcă e ora douăzeci și patru și zece minute. Lucrează-l mortal, Morchepied. Taie-l în feliuțe dacă e nevoie, dar smulge-i informația asta. Chiar dacă nu e la curent pe deplin cu progresul mișcării lui, trebuie să fi interpretat niște semne și să fi tras concluzii. Te sun peste o oră. Arată-i ce ești în stare și dacă-l faci să scuipe ceva pozitiv, într-o zi o să dea numele tău unui grup școlar sau unei pișetori vestite. Noroc!

CACACA XI

Încă o oră de incubație forțată de care Mathias neînfrânatul se folosește ca să tragă a șaptesprezecea și a optsprezecea lovitură. După asta o să-i trebuiască o convalescență Roșcovanului! O cură de șezlong și de bomboane cu ulei din ficat de morun supravitaminizat. Și să-și cânte la trombon isprava. Prefer să depun mărturie din mers, deși sunt în cursul acțiunii, pentru ca într-o zi generațiile posterioare să știe ce performanță mai putea îndeplini un regulator din secolul și arondismentul XX reunite.

Vuietul hanului alsacian s-a potolit. Nu mai rămân decât câțiva bătrâni bețivi autohtoni, scufundați în halbele lor de bere.

Și eu.

Eu care mă încăpățânez să sper. Să-mi spun: „Acum două luni aici totul era gata pentru darea în funcțiune a centralei și totul era gata la teroriști pentru o operație în stil mare. Și pe urmă se amână conectarea uzinei cu neutroni, etroni, ciclotroni, omicroni etc. Și iată că asiaticii își amână și ei lovitura ticăloasă. Concomitenta asta îmi pare grăitoare. Și totuși…

Totuși, vigilentele servicii de securitate ale fostului mercenar Grantognon Lucien n-au zărit nici urmă de japonezi, de negru, de Béru. Nimeni n-a văzut vampa cu ochi piezișI, nici pe babușca cu pielea ridată. Iar o lovitură se organizează, fir-ar să fie! Ai hotărâri de luat, repere de trasat, itinerare de reperat, locuri de fotografiat, oameni de cunoscut…

Asta e…

Sunt fix șaizeci de minute de când am vorbit cu Morchepied. Cu inima palpitând mă duc să-l sun din nou. Patroana mormăie că e ora închiderii și că n-o să le sâcâi pe centraliste toată noaptea! Îi răspund că dacă ar avea un hotel civilizat, fiecare cameră ar fi înzestrată cu telefon și că n-ai avea decât să formezi zero ca să „ieși” din pușculița ei bavareză, fără să fi nevoit să chelălăi în pâlnia uriașă a unei cumetre în plină menopauză!

Ea se înverșunează și-mi refuză folosința aparatului. Mâine la ora șapte o să am dreptul. Până atunci, ciuciu, la culcare în pătuc și stingerea!

Acum mă șucărește vaca asta! N-o să ne certăm la fiecare cincizeci de ani să ne luăm înapoi Alsacia și Lorena, ca să ni se interzică să vorbim la telefon în caz de urgențe, ei drăcia dracului!

Îi scot legitimația.

— Poliția! Telefonul dumitale îl rechiziționez. Și nu mă mai călca pe prostată, chestia asta mă enervează!

Brusc îi trec nervii, dar asta doar în aparență, iar arătătorul care formează numărul în găurile cadranului, ar prefera să mi-l înfigă în orbite, chiar și în anus dacă ar fi sigură că nu-mi face plăcere.

— Alo, Léon. Tot eu!

— Ți-am recunoscut soneria, rânjește stimabilul confrate. Îmi pare rău frumosule, dar derbedeul meu neagă până la limita extremă. Nu știe absolut nimic. Și asta nu pentru că nu i-aș fi arătat lovitura mea secretă. Și ca să-ți dai seama că nu i-am făcut niciun cadou, îți spun că băieții mei tocmai îl duc la reanimare! O să-i trebuiască zece zile de tratament intensiv ca să recupereze: Mă întreb chiar dacă nu mi-am luxat cotul!

— Ce spui? Te sâcâie reumatismele, Léon. Ce să-i faci, asta e. Ar fi fost grozav.

Închid telefonul.

Patroana după tejgheaua ei de lemn vechi pictat se uită urât la mine.

— Voi, copoii, sunteți toți la fel! mă asigură. Cu cât vă dă omul mai mult, cu atât vreți mai mult! Niciodată nu sunteți mulțumiți! Și prost crescuți de mi se face pielea de găină! Cum vreți ca bandiții să se îndrepte, când cei care-i urmăresc se poartă mai urât ca ei?

Vorbește cu un cartof fierbinte în gură, Gertrude. Dar chestia asta dă mai multă culoare locală, e mai folclorică.

— Vă puneți mâine scufița aia frumoasă în formă de nod? o întreb.

Rămâne mască.

— De ce?

— Fiindcă întotdeauna am visat să regulez o alsaciană în costum. Iaiai! Cu cele cincisprezece jupoane suflecate și s-o aud juisând în dialect germanoid, ce minunat ar fi, scumpo!

Își face cruce apăsat și repede.

— Sunteți nu numai prost crescuți, ci și obsedați sexual, toți! latră.

Îi trimit o bezea-ventuză de la distanță, înainte de a mă îndrepta spre scară. Trecând prin fața camerei lui Mathias, mi se pare că aud șoapte, însoțite de hohote de plâns. Îngrijorat ciocănesc la ușă. Nimeni nu mă invită înăuntru, așa că învârtesc clanța ca să deschid ușa, care chiar asta face, cu atât mai lesne cu cât nu are nici cheie, nici zăvor.

Îl văd pe Mathias chircit pe pat, gol ca un vers{62} de Mallarmé. Rafaella lui, în costum identic, îi zgândăre

privighetoarea cu mâna și cu gura, nerecăpătându-și folosința acesteia decât ca să profereze în napolitană niște cuvinte pe care le presimt fierbinți, exigente, frenetice. Tâmpitul de Roșcat plânge cu lacrimi fierbinți.

— Hei, băiete! exclam, ce ți se întâmplă?

Heruvimul meu îmi furnizează necazul, fără să mai zăbovească să-l ambaleze.

— Mi se întâmplă că ea mai vrea, iar eu nu mai pot. *Am devenit impotent*!

Aici se plasează un nemaipomenit hohot de râs a lui Antonio cel Viteaz, pe care enormitatea replicii îl biciuie din plin. Ca să vezi cât de ciudată e ființa umană. Ilaritatea mea derapează și moare brutal, ca un reparator de acoperișuri care pică de pe turnul Eiffel.

Părăsesc în goană ogeacul iubirilor istovite, fără să-mi mai pierd timpul închizând ușa.

Jos totul e stins. Închis! Dar trebuie s-o descopăr pe patroană. În general, hangițele stau la parter, am observat, ca să-și controleze mai bine bordelul.

O iau pe culoarul opus celui pe care se află bucătăria. Într-adevăr, o dâră luminoasă se etalează pe podeaua cernită.

Toc! Toc!

— Vasistas? strigă hangița deși ușa ei nu are așa ceva.{63}

Și-a scos deja șorțul alb cu dantelă și rochia brumărie, Gertrude. Iat-o îmbrăcată cu unul dintre jupoanele pe care le visez și într-un sutien uriaș de la Mercedes-Benz (secția vehicule utilitare). Ansamblul e masiv, dar mai degrabă apetisant, cum sunt cârnații afumați din regiune. Se zbârlește al dracului când mă vede iarăși cum dau buzna de data asta în cămăruța ei de văduvă!

Trebuie repede să-mi schimb manierele, registrul, tonul, să mă urbanizez în bloc, să o îmbrobodesc până la mameloane.

— Să nu te înșeli cu privire la intențiile mele, încântătoare doamnă; spun mai mult decât fac. Avem o meserie grea și gluma e pentru noi o supapă de siguranță.

Bun. Folosesc privirea mea fluorescentă a nopților Valpurgice. Iar ea renunță, zâmbește:

— Ești un mic derbedeu! mă cataloghează în cele din urmă.

Știi că o găsesc încă vioaie pe draga de ea, în apoteoza celor patruzeci și nouă de primăveri? Un Mayol{64}… Într-o zi, am văzut o statuie ca ea într-un muzeu. Fiindcă era din piatră, n-am avut chef să mă culc cu ea, dar mă predispunea la dorințe scârboase.

Cred că atmosfera se îngreunează în jurul nostru în sensul bun al cuvântului. Înapoia dunetei ei, măicuța supraveghea clădirea și făcea pe râioasa. Luată pe neașteptate în camera ei, simte așa un fel de apăsare. În combinezon cu un bărbat superb și pofticios simte niște dorințe nestăpânite, care vin din zone obscure. Iar faptul că suntem în toiul nopții contribuie și el.

Nu mă grăbesc să-i spun motivul vizitei mele bruște. O contemplu. E o femeie solidă! e-n regulă, sunt șanse de o mie la una să se reguleze plictisitor cucoana asta de treabă. Să fie pasivă, acordându-ți două sau trei oftaturi de politețe, doar ca să spună că se deosebește de vacă. Dar există și o șansă ca o partidă pe nepusă masă să o transporte în stări de impetuozitate nebănuită. Să se arate cel puțin o dată în experiența ei atât de liniștită de birtașă. Tu mă știi, nu-i așa, Pierrot? Eu sunt un artist în dragoste. Un pionier, mereu în căutare de experiențe noi.

Camera e ultramodernă. Luxoasă în stilul lui Gertrude. E într-o clădire ancestrală, adevărată operă de artă, mobilată cu comori regionale. Mobila cretină din imitație de lemn lăcuit și mai e și covorul modern, flecușteţele de trei parale, podoabele din hârtie japoneză gofrată, așa- zisă de orez. Lampadarul din rafie cu montură tubulară. Și-a aranjat cuibul, bătrână barză! În stil Bambois-Rochechouart!{65}

— E încântător la dumneata! o complimentez închizând ușa. O scot în avant-scenă pe babușca. Niște sâni ca ăștia, nici la ultima defilare de 14 iulie n-am văzut atât de mișto. Degeaba zic unii, glanda mamară e opium pentru bărbați. Degeaba ne fotografiază manechinele de mare stil în maganie, de îndată ce le-am apreciat linia și le-am admirat fundul, tu, masculule, treci la alte aspirații. Ai nevoie de volum, marele

prieten al mâinii!

Trebuie să-ți spun că instinctul curvăsăresc tipele îl au înrădăcinat, fiindcă iat-o pe madam Gulstraminermayer cum se așază în capul oaselor în pat și mă măsoară cu un ochi lacom. Muierile o să mă facă mascul scârbos, ceea ce e cu totul fals, dar vă spun că au rămas la vârsta cavernelor sirenele noastre, în epoca binecunoscută în care Ionică se urca pe ele fără formalități prelavabile. Hai, fă pârtie că vin!

Nu-mi mai rămâne decât să mă duc la ea cu discreție. Șoptind un „Îmi dai voie", care carbonizează punctul cel mai strâmt al chiloților ei.

Din moment ce nu răspunde, înseamnă că dă voie, nu?

— Scumpă prietenă, îi șoptesc, adineauri mi-ai spus de câteva ori că „toți" copoii sunt prost crescuți, „toți" obsedați sexual…

Crede că e un reproș din partea mea. N-ar vrea să rupă vraja clipei prin repetări supărătoare. Ora iertării a sosit.

— Spuneam și eu așa, de enervare. Când lucrezi în comerț, seara ești obosit.

— Bineînțeles. Dar iată că aș vrea să știu, draga mea gazdă: în afară de mine, ți s-a mai întâmplat recent să fii în legătură cu alți polițiști? Desigur, nu vorbesc de bravii jandarmi, care vin să bea o halbă când trec să vă verifice registrele.

Ea tace. Cele două baloane întind mortal armătura sutienului.

— Dar… de ce mă întrebi asta?

Împing o dreaptă suavă pe materialul dragilor ei captivi. Mângâierea ușoară are repercusiuni. Pot înregistra cu pielea degetelor mele fiorul îndelung, care rezultă de aici.

— Ești atât de frumoasă, șoptesc. Cât de mult aș vrea să fii a mea, măcar pentru o noapte.

Am auzit un grizzly, într-o zi când l-am dus pe Toinet la grădina zoologică, de la Vincennes, care emitea același sunet ca Gertrude, fiindcă nu izbutea să prindă banana pe care puștiul i-o aruncase în afara curții. Ceva care făcea cam așa: „Honrrevllee". Așa face ea. Dar mai melodios decât ursul grizzly. Și se răstoarnă în pat. Bun, acum trebuie să ațâț focul

cu vătraiul. De data asta, îi ridic juponul. Ce surpriză! Chiloții nu sunt din piele întărită, după cum mă temeam, ci mititei, aproape inexistenți, cu un pic de dantelă violet, care se potrivește perfect cu văduvia ei.

Îi șoptesc la urechea ei puțin cam sanguină, dar știi ce înseamnă mâncarea de varză?

— De ce nu-mi răspunzi, scumpa inimii mele? Mai cunoști și alți copoi?

Și repede împing înainte un deget mijlociu inchizitor ca să-i dezamorsez răzvrătirile.

Ea horcăie:

— N-am voie să spun…

O muzică divină! O, încântare a izbânzii! Ard, aici, la malurile crețe ale păsăricii ei. Îmi ating țelul, îi ating fundul, ating totul! Nu te grăbi să vorbești, femeie care cedezi, așa cum te fac eu să tânjești după dragoste. E urgent, dar nimic nu ne grăbește. Situația e disperată, dar nu gravă. O să-ți primești răsplata, de îndată ce mi-o voi fi primit-o și eu pe a mea, virtuoasă alsaciană înmuiată. Să ne bucurăm pe îndelete, adevărata bucurie e în amânare!

Poftim, vacă bătrână! Ți-a mai făcut cineva mișcarea asta de *mano solo* în genul lui Manuel de Plata? Îți place, hai, cârnățoaico?

— Poți să-mi spui totul, scumpa mea, îi susur, mai întâi pentru că sunt nebun după tine și pe urmă fiindcă sunt de la poliție. Nu ai încredere într-un bărbat care-ți propune așa o chestie ca asta pe care o vezi? Te-ai ascunde de cel care peste o clipă, o să te facă să țipi de plăcere atât de tare, încât o să trebuiască să-ți pun perna în cap?

— Nu, nu, am încredere, zice ea. Am deplină încredere.

Îmi vorbește în timp ce eu lucrez în partea ei sensibilă, având însă grijă să îi deschid larg jamboanele ca să am o audiție performantă.

•

Ne deplasăm tăcuți în noaptea întunecată, Gertrude, Mathias și eu. Roșcatul și-a pus pe cap slipul negru al Rafaellei ca să nu-i pară coama ca o flacără în întuneric.

— Imediat după cimitir, ne vestește buna gazdă, pe colina cu brazi.

Merge ținându-mă de mână. Draga fetiță de o jumătate de secol, mulțumită că a fost iubită atât de frumos, de parcă treaba asta, în afară de frenezia momentului, i-ar asigura niște avantaje pe viitor. Ah, strengărițe bătrâne, care ne escortați, ne manipulați cu un instinct sigur, ușor diavolesc, cât de tare mă înduioșați, superbe scârbe!

Mi-a explicat bine totul, Gertrude, în timp ce o lucram. Ciudată conversație, sau mai exact monolog, ascultat într-o stare secundă:

Doi polițiști au venit la ea noaptea, acum aproape cinci săptămâni. Unul negru (nu știa că există așa ceva în Franța) și un zdrahon grosolan, căruțaș înnăscut, mare bețiv, dar atât de impozant!

I-au prezentat legitimațiile, plus un ordin de serviciu privind siguranța statului. Veneau să rechiziționeze ferma dărăpănată pe care ea a moștenit-o de la bunicii ei (a dat ogorul să-l semene unui țărănoi din partea locului). „Punct strategic”, au pretins ei, de unde aveau de gând să supravegheze centrul atomic. În concluzie, supraveghetorii supraveghetorilor. Se cerea păstrarea secretului, că altfel aveau s-o urmărească. Dar în schimb, ofereau o primă de două sute cincizeci de mii de franci plătiți cash. Durata luării în stăpânire: doar două luni. Cum voiai să reacționeze babușca? Hai, răspunde! Păi, statul francez i-o cere. Niște ofițeri de poliție duc tratative! Primește o despăgubire mai mare decât beneficiile pe un an. A semnat. De atunci n-a mai auzit vorbindu-se de nimic. Îndeplinindu-și angajamentul, ea și-a ținut gura, și nu s-a mai dus să se plimbe pe lângă moștenirea ei. De altfel, hanul o mobilizează cu totul.

La întrebarea mea: „Polițiștii erau singuri?”, a răspuns da, fără nicio șovăire. N-a fost cu ei nicio femeie tânără, frumoasă sau fanată. Niciun japonez în circuit. Operația a fost simplă: obținerea acordului ei. Înmânarea banilor în schimbul cărora a semnat o chitanță cu antetul Ministerului de Interne, pe urmă cei doi tipi s-au cufundat în noapte, nu înainte ca

zdrahonul să-i pună o mână zăbavnică pe bust și să-i strecoare în fugă un deget în fund prin rochia groasă!

Alt mister, mai mare decât celelalte, de pus la dosar!

Ce i-a putut determina pe cei doi băieți ai mei să se ducă să negocieze o afacere atât de ciudată?

Când m-a văzut că reacționez la revelațiile ei, hangița a început să intre în panică. A trebuit să-i potolesc senzorialul cu un ștremeleag frumos, ceea ce e întotdeauna bine primit după figura atât de apreciată „capul în menghine”.

N-aș vrea să zăbovesc asupra deliciilor răscolite care au brutalizat somiera ei Picpus, dar am servit-o corect pe babușca. Să fi fost una dintre puștoaicele din Monaco n-aș fi făcut mai bine. După asta mă poți socoti un democrat pur.

Eu, că sunt modeste sau afectate, fete de viață sau fetele tatii, cu multe ore de zbor sau mucoase, le fac lucrarea la fel de conștiincios, cu aceeași energie, pornind de la principiul cheie că, din clipa în care îți asumi răspunderea să regulezi, trebuie să dai tot ce poți.

După ce i-am făcut fantezia berberă și poziția Taras Bulba, cu scurte întreruperi la clavecin ca să i se relanseze extazul, era față de mine ca flanela pe care o porți o lună într-o călătorie la Polul Nord. Gata să mă urmeze și în iad, dacă ar fi fost nevoie. Cu atât mai mult cu cât i-am jurat să vin aici să petrec cincisprezece zile de concediu cu mama și Toinet de Paște. Că i-am făgăduit chiar să aduc material de competiție: noul vibromasor danez, albumul sulelor de la omul de Gros-Moignon{66} până la Canuet și coarda de pian cu măslina de plumb, o specialitate căzută în desuetudine, dar pentru care eu rămân Johann Sebastian Bach.

Constați până la ce punct continuu să-ți spun totul bine, rând cu rând, centimetru cu centimetru? E o Penelopă, Antonio al tău, dragă! Basmul se precipită? Ei bine, la sosire să se ducă să se scarpine la fudulii, eu îmi urmez scrupulos drumul. „Pelerinul adevărului”, așa m-au poreclit șefii. Ei îmi salută curajul, fiindcă nimic nu mă face să dau înapoi. Îmi asum toate riscurile și fac pipi contra vântului. Ascultă, o să-ți spun o chestie, nu garantez în privința asta, e o impresie, doar

o impresie; cred că nu mi-e teamă. Când ești pregătit, nu ți-e teamă! În zilele noastre, răul sporește fiindcă nu numai oamenilor le e teamă, ci mai cu seamă fiindcă se tem că o să le fie teamă. Dacă dispui de un minimum de resemnare, înnebunești dinainte. Când exiști, oferindu-ți mereu fundul, sângele îți „coboară" la cap. Și te zăpăcește.

O să te aduc totuși pe drumul ăsta fără lună, străjuit de tufișuri, pe care mergem Gertrude, Mathias și eu. Blondul și-a revenit, mulțumită celei de-a nouăsprezecea lovituri pe care a izbutit să o tragă *in extremis,* în timp ce-și simțea membrul devenind moluscă. S-a rugat fierbinte în momentul când sula i se ghemuia, iar Domnul, care știe tot, înțelege tot și dă tot, i-a îngăduit o ultimă lovitură mică. De octogenar cu baterii. Mulțumit, merge în pas de vânător alpin (arma tatălui meu a cărui amintire o îmbrățișez în tăcere).

Și deodată, pe neașteptate un zgomot de motor. Un jeep năvălește spre noi peste câmpie și ne înghesuie. Abia am timp să-mi scot pistolul. Mașina îndreaptă farurile spre noi și suntem parcă pe scena teatrului Châtelet pe vremea când Louise Mariano ne cânta cum că tâmpita asta de frumoasă din Cadix nu voia amant, ciki, ciki ai, ai ai!

— Nu mișcați! urlă o voce căreia cred că-i recunosc timbrul neobliterat.

Niște tipi coboară și Grantognon Lucien e cel care se apropie între doi vânjoși, dintre care unul ține un pistol-mitralieră, iar altul o măciucă frumoasă, așa cum i-ar plăcea să aibă în serile cu răzmeriță unui băiat din companiile republicane de securitate, iar în nopțile cu lună unei fete bătrâne.

Of! M-a luat cu cald!

— Dumneavoastră, domnule comisar? exclamă. Și dumneata, doamnă Gertrude! Dar unde mergeți? E aproape ora două!

— Ai picat la țanc, Grantognon! declar eu.

— Întotdeauna, afirmă el modest. Suntem dotați cu binocluri cu raze infraroșii, oamenii de veghe v-au reperat de departe.

— Acordă-mi două secunde de discuție privată, dragul meu, și o să fii în miezul problemei!

— Cea mai mare parte a timpului, sunt, în general în cel al femeilor frumoase! glumește acest nesfârșit nătărău pierdut în galaxii.

•

Au radio la bordul mașinii, ceea ce e cel mai mărunt lucru. În doi timpi și trei mișcări, zdrahonul repetă instrucțiunile mele arcașilor lui; îndată o mică armadă silențioasă urcă să cucerească micul deal pe care se înalță ferma dărăpănată a hangiței mele.

Consemnul e formal: fără focuri de armă, fiindcă niște oameni ai noștri se găsesc acolo. Totul se face cu măciuca și cu grenada soporifică sau paralizantă.

— Te poți întoarce în pat, Gertrude, oftez eu, fiindcă în ceea ce o să urmeze riști să-ți perturbezi psihicul.

— N-o să-mi distrugeți casa? se neliniștește cinstita negustătoreasă, pentru care chiar și o ruină reprezintă un capital.

— N-o să ne atingem nici de un fir de păr al jaluzelelor ei, fii liniștită.

Efectivele sunt de vreo doisprezece oameni, plus Mathias și mandea, destui ca să lucrăm, dacă nu suntem prea tâmpiți. Numai că în cazurile de atacuri surpriză nocturne, repede ajungi să nu mai știi cine cu cine e și să te calci pe picioare cu alții.

Așez doi oameni în față și în spatele casei, cu ordin să împiedice fugă oricui, aruncând cu grenade în eventualii fugari. Grantognon, Roșcatul, eu și trei tipi nu prea plăpânzi o să dăm asaltul propriu zis. Pentru asta, mă duc să-mi ofer o discuție cu broasca ușii, prin intermediul sesamului meu, cel mai înzestrat dintre interpreți.

Noaptea e neagră cât cuprinde. Costumul să-l ia dracu! Încep să mă târăsc în teren, grozav de descoperit. La fermă nu mai sunt animale care să se balege, dar terenul e noroios în sezonul ăsta. Ca să mă consolez de masacrarea costumului, îmi spun că Béru merită o haină{67}.

În loc s-o iau de-a dreptul pe terasă, pentru început mă strecor pe lângă clădiri, pe lângă magazie. Sunt mirat să văd că peretele care dădea spre curte a fost acoperit cu o bucată uriașă de pânză.

În trecere, ridic un colț ca să arunc un periscop înăuntru. Întunericul e atât de profund, încât trebuie să-mi folosesc stiloul-lanternă. Surpriză de proporții! Înapoia pânzei e un elicopter. Un aparat frumos, roșu-aprins cu unele părți cromate. Nu un țânțar de baltă, făcut să vâneze rațe sălbatice, ci un adevărat mijloc de locomoție, în stare să transporte vreo șase pasageri cel puțin. Hotărât lucru, e grozav Grantognon Lucien ăsta, cu serviciile lui de securitate, echipamentele lui cu infraroșii, patrulele surpriză și așa-zisele explorări minuțioase ale locului, până la cea mai măruntă păpădie.

Echipa japonezilor a izbutit să stabilească un cap de pod la o mie de metri distanță de centru și să se înzestreze cu un elicopter de ultimul răcnet, ca s-o întindă îndată ce va fi dat lovitura!

Dar să continuăm.

Și iată-ne la ușă.

Sesam, deschide-mi!

Ciuciu!

Știi ceva? Să-ți spun?

În locul broaștei e o gaură. Recentă. Cineva a făcut-o să explodeze cu ajutorul unei bombe cu ventuză nitroglicerinată. Ceea ce înseamnă că ușa nu mai e închisă, ci doar împinsă.

„Oh! Oh! îmi spun în aparte, deși folosesc puțin limba asta, s-au întâmplat lucruri împuțit de bizaroide în decorul ăsta rural, dărăpănat. Mirosul! E ceva chimic!

Mă trag într-o parte ca să fiu apărat de perete și împing ușa.

Nu se întâmplă nimic, doar se simte un miros înțepător care mă face să tușesc.

Cu un gest hotărât le arăt coechipierilor mei că drumul e liber.

Dăm năvală. Dar, crede-mă, nu ajungem departe. Casa e plină de gaz neutralizant. Încă mai stagnează în încăperea

principală în mijlocul căreia zac trei persoane pe care am timp să le identific înainte de a bate în retragere ca să-mi pun bojocii la adăpost.

Îi văd pe sublima Manuella Dubois, Jérémie Blanc și, ținemă bine să nu sar pe fereastră sau pe nevastă-ta; îl văd și pe eunucul zdravăn ce stătea împreună cu Riley în vila de pe Via Appia și pe care nu l-am mai găsit în bungalow-ul de pe plaja de la Ostia.

— Ferma a fost gazată! îmi afirmă cu tărie Grantognon Lucien.

— Mulțumesc pentru informație, îi răspund, mi-am dat seama îndată ce te-am văzut că ești tipul de om căruia nu-i scapă nimic.

— Antrenamentul, explică profund debilul, având grijă să nu se abată prea mult de la cărările modestiei.

Ne îndepărtăm de supărătoarea locuință ciumată ca să ne sfătuim. Îi explic lui Grantognon Lucien că negrul care zace acolo e un om al meu. Are măști de gaze care să-mi permită să mă duc să-l recuperez?

Mă asigură călduros că nu. Dispune doar de gaz, ceea ce e foarte folositor ca să-i neutralizezi pe alții, dar nu îți permite să-i ții de mână în timp ce sunt *out*.

— Hai, Mathias! Ne ducem s-o recuperăm pe Albă-ca-zăpada. Pentru asta trebuie să ne umplem plămânii până sus și să dăm năvală. Marea Roșie e ticsită de pescari în stare să reziste trei minute sub apă. Pentru noi un singur minut ar trebui să fie de ajuns. Ești de acord?

E de acord.

Împreună luăm o hiperînghițitură, ne facem un semn rapid din cap că suntem plini și intrăm în casă.

Exact când îl înhățăm pe negrotei, Mathias de picioare, eu de umeri, altă bombă asfixiantă cade lângă noi scoțând un șuierat, care îl face pe Roșcat să-i dea drumul. E genial Albinosul, dar nu prea solid, mai cu seamă că și-a stors punga de nouăsprezece ori la rând.

Asta e „îl car” pe Jérémie singur. Nu-i un fleac, fiindcă băiatul cântărește o sută șaizeci de livre, cu toate scutirile de

taxă incluse și neînnegrit.

Din fericire, cavaleresc, mercenar până în vârful unghiilor, Grantognon dă buzna și mă caută.

Ne îndepărtăm de casă, împovărați cu inspectorul meu pe care ne ducem să-l așezăm ușurel în niște ierburi înalte, despre care vom afla puțin mai târziu (și domnul Blanc mai bine ca noi) că sunt urzici.

•

Pe bună dreptate se spune că funcția creează organul. Iată că ia conducerea operațiunilor șeful securității. Acțiunea îl dopează. E la maximă tensiune. Scoate fum pe nări. Rage. Trage pârțuri, rânjește. Parcă e un robot cuprins de nebunie, care are probleme cu condensatorul cu morișcă cu frecvență echivocă.

Tușesc de sparg pietrele sau ca o vacă urinândă, fiindcă porcăria de gaz, chiar dacă nu respiri, se fofilează prin pori și orificii secundare, ticălosul, te asediază mai mult sau mai puțin.

Am impresia că plămânii mei se fac bucăți. O mică respirație ucigătoare, făcută în trecere și care se duce pe alături. În timp, formează un tot definitiv. Vezi că după asemenea escapadă, de fiecare dată traversez o perioadă nehotărâtă, constând din satisfacție întunecată și dezamăgire accentuată. Îți vorbesc mereu de partidele mele războinice sau cu muieri, niciodată de „odihna războinicului”. Asta nu s-ar vinde. Te-ar face să căști. Așa că o păstrez pentru mama și mine. E grădina noastră secretă, micuță ca un mormânt. În momentele astea potrivnice, înțeleg că aici e adevărata problemă. Îmi apare limpede că sunt un taur plin de banderile și de sânge țâșnind ca un geyser. Un taur de treabă, curajos și obosit. Care știe că va muri la sfârșitul coridei, fiindcă i-a înțeles regulile pe măsură ce ea se desfășura. Un taur curajos, care luptă fără să mai creadă în luptă, doar pentru onoarea de a fi învins. Dar toate astea, zdrențele astea, dacă ți le-aș propune, m-ai scuipa în față, și m-aș duce la confrații mei să văd dacă nu cumva mai sunt pe acolo!

Însă Grantognon e din adevărata spiță a celor vii. Așa că

latră scurt:

— Bozon, ce mama dracului! Du-te să-mi aduci răcnetofonul din Jeep!

Un tip se avântă. Și scoate un țipăt de pinguin care și-a lăsat labele să se prindă de banchiză din pricina gerului.

Aleargă în zig-zag și se prăbușește, lovit de un glonț tras nu se știe de unde.

Ehei, se împute treaba, cum zicea dentistul lui Matusalem. De data asta e război de-a binelea.

Grantognon Lucien are o criză teribilă de Parkinson, învecinată cu un delirium tremens. Țopăie ca o paiață trasă de sfori, nobilul idiot.

— Cum! Îmi împușcă oamenii! Ei nu, că visez! Trebuie să aducem întărituri. Laqueumaul! Du-te la Jeep și contactează jandarmeria! După care, îmi aduci răcnetofonul pe care sărmanul idiot de Bozon n-a izbutit să-l aducă!

Interpelatul nu se clintește.

— Păi, șefule! behăie noul desemnat.

— Ce, mama dracului mai e Laqueumaul?

— Ăia trag, șefule!

— Crezi că nu știu, sau că ignor asta? Tocmai pentru că trag trebuie amplasat dispozitivul.

— Păi, l-au doborât pe Bozon, șefule!

— De asta te trimit pe tine în locul lui. Mai întâi să nu exagerăm; doar i-au tras la picioare: ia uită-te la tâmpitul ăsta, se târăște spre noi. În loc să se ducă să aducă răcnetofonul. Bine, nu vrei să te duci, Laqueumaul?

— Ei bine, șefule, aș prefera să nu!

— Fricos nenorocit! Te dau afară! Cară-te imediat de aici și du-te să-ți faci bagajele, vreau să nu te mai găsesc la centru când mă întorc.

Se proțăpește cu mâinile în șolduri.

— Cine vrea să îndeplinească misiunea pe care am încredințat-o acestor fricoși? Nimeni? Toți sunteți licențiați pentru greșeală profesională gravă. Și n-aveți decât să mă plictisiți cu sindicatele voastre și alte rahaturi: o să vă bag la corecțională, lașilor. Gașcă de fricoși. Am martori! Și ce

martori! Un comisar! Un ofițer de poliție!

— De ce nu ne dai exemplu, ducându-te dumneata însuți, șefule? sugerează o voce în noapte.

Sunt ticăloși subalternii, când superiorii îi bruftuluiesc. Poți să-l sâcâi pe general, dar păzește-te de trupă, amice. Știi de ce? Generalul are stelele, știința războiului, autoritatea, toate astea de acord. Trupa nu are decât un singur lucru, dar esențial: numărul. Poți arăta fundul autorității, dar nu numărului!

Grantognon se cabrează.

— E o insinuare? întreabă.

Apoi, înțelegând că prestigiul lui e pe cale să se transforme în hârtie igienică folosită, se repede.

Acum îți dai seama că îi e de folos formația de mercenar. Dacă ar fi făcut Saint-Cyr-ul, n-ar izbuti isprava asta purtând chipiul școlii militare, nătărăul. Să-l vezi cum se deplasează. Un poem! Epic! Un kangur lansat cu toată viteza! Salturi grozave, imprevizibile: stânga, dreapta, dreapta, iarăși dreapta, înainte, stânga, înainte, stânga, înainte, dreapta, dreapta. A dispărut.

Câteva gloanțe au șuierat. Zadarnic.

Încep să număr.

Mai întâi pe el. Apoi mintal. Zero, zero unu! Zero, zero doi etc.

Când ajung la o sută șaizeci și patru de secunde se aude un zgomot de motor. E jeepul cu farurile stinse pe care Grantognon Lucien îl aduce până la intrarea cocioabei, la adăpost de eventualele tiruri. A condus mașina așa cum a făcut cursa când s-a dus după ea: luând-o când la dreapta, când la stânga, întruna.

Lucien sare jos din ea și se lipește de perete. Ține răcnetofonul la gură.

— Ascultați-mă bine, gașcă de idioți! Aici sunt serviciile de securitate ale centralei atomice de la Fleisch-Barbaque. Vă vorbește șeful suprem. Sunteți încercuiți și o să sosească întăriturile de la jandarmerie. Vă sfătuiesc să vă predați, fiindcă pentru voi treaba s-a terminat. Dacă nu vă predați, îmi

stropesc jeepul cu benzină și-l lansez în flăcări în coșmelia asta împuțită. O să ardeți ca lemnul uscat și asta o să mă amuze fiindcă ador mirosul de carne prăjită. Vă dau zece secunde să vă hotărâți. Unu, doi, trei, patru, cinci și cu cinci zece! Terminat!

Eu, de un moment sunt simplu spectator. Tot scuipând, tușind și suferind asist interesat la isprăvile lui Grantognon. E un adevărat luptător din naștere, individul. De data asta, oamenii lui nu se mai gândesc să-l provoace. I-a îmblânzit și data viitoare poate că o să accepte să crape sub ordinele lui.

Rapid, precis, Grantognon desprinde canistra de benzină, fixată în spatele jepului. O să-și pună amenințarea în aplicare.

Îl prind de încheietură în momentul când deschide capacul recipientului.

— Hei, fără glume, șefule! îi șoptesc. Nu sunt numai teroriști în casă, sunt și oameni nevinovați, dintre care unul e cel mai bun prieten al meu.

Îi văd strălucind privirea înnebunită de acțiune. E un fitil aprins Grantognon, o să explodeze.

— Mi se fâlfâie de civilul dumneavoastră! urlă. Vreau să le pun pielea în băț! Și dacă el mai e pe acolo, l-au răcit până acum. Nici negrul nu pare prea viu. Am văzut șobolani morți mai vioi decât gorila asta!

Își stropește vehiculul cu conținutul canistrei.

Atunci, ce vrei să fac? Béru înainte de toate, nu?

Croșetul pe care i-l plasez la extremitatea bărbiei ar doborî coloana Vendôme.

Grantognon, în pofida antrenamentului lui nu are mai multă rezistență decât coloana Vendôme, tot atâta poate, dar nu mai multă! Se prăbușește ciudat, fără să dea drumul canistrei, cu spatele sprijinit de casă.

De casa din care, pe neașteptate, ies trei personaje ale căror mâini sunt înnodate înapoia (sau înaintea) cefei.

Ne iau pe neașteptate, sincer să fiu. Unor bandiți de calitatea asta le strigi să se predea și nu aștepți nicio clipă să te asculte. Tu acționezi din rutină, fiindcă drepturile omului, așa și pe dincolo. Dar să-i vezi în șir indian e uluitor. Cu atât

mai impresionant cu cât poartă o mască pentru a se apăra de gazele împuțite pe care le răspândesc.

Primul vine direct la mine.

— Hello, comisare! îmi aruncă prin râtul artificial.

Are un accent englezesc, sau, cine știe, german? Poate chiar american?

Îi smulg masca. Fața care îmi apare în penumbră nu e antipatică. Trăsături energice, privire de oțel, piele întunecată din cauza unei eredități iberice.

În tărtăcuța mea are loc o agitație grozavă. Marele tumult al celulelor. Materia cenușie e la punctul de fierbere. Inteligența mea se ambalează. O cataractă de imagini. O năvală de gânduri, dar subconștientul meu extraordinar ca eficacitate, pune la loc fiecare idee în contextul ei, cum se spune în zilele noastre (când se spun atâtea tâmpenii inutile, sentențioase, tehnice și răsunătoare).

Ceea ce îmi dă semnalul de începere e prezența celui pe care l-am botezat „Eunucul”. El e cheia de boltă a deducțiilor mele. Mă gândesc: „La Roma agenții C.I.A. îl hăituiau pe Riley la vila „La Casseta”. Aveau misiunea să-l doboare cu orice preț și au izbutit sub nasul meu. Numai că ei se interesau și de soarta amicului meu. În timp ce noi îndeplineam o operație de intimidare (care s-a sfârșit rău pentru Riley), la vilă, unul dintre ei, care ne filase a intrat în bungalow-ul de la Ostia și l-a recuperat pe huiduma infectă, așa cum ne gândisem.

Pe urmă l-au făcut să vorbească pe groaznicul castrat, care știa mai multe decât bănuiam și i-a condus până la Fleisch-Barbaque. Ce tâmpit am fost că nu l-am interogat eu însumi, când m-am izbit de mutismul banditului! M-aș fi scutit de multe chinuri, rătăciri, întrebări și neliniști. Și mai ales, ar fi scăpat cu viață Riley, deși nu-l plâng peste măsură.

— O, cerule! strig eu ca un englez cuviincios, nu cumva sunteți băieții de la C.I.A., veniți de la Roma?

— Exact, comisare!

Ceilalți doi își scot și ei măștile. Oamenii lui Grantognon sunt cu gura căscată în fața cursului evenimentelor. Doar cu treizeci de minuțele în urmă în ferma maicii Gertrude era

Verdun, Fort Chabrol, El-Alamein. Și iată că invadatorii și eu ne facem amici la cataramă!

Grantognon care își revine, își scoate de la cingătoare cuțitul de nopți de gală și guiță ca o sută de purcei înjunghiați că o să-i omoare pe toți ăștia! Că o să-i prefacă pe ticăloșii ăștia în sită, armonică, schweitzer, certificat de căsătorie vechi, șosete de cantonier și alte obiecte care comportă o mulțime de găuri.

Înainte de a-și putea scoate pistolul îi trag un șut puternic, tot în bărbie. Dar de data asta se aude un trosnet ca la un ponton de geniști când trec tancurile grele. Tipul își închide botul împuțit de deficient cerebral și ne lasă să discutăm.

Șeful comandoului C.I.A. se numește Henrique Buenosdias. El…

Îi întrerup confidențele.

— *Momente,* Henrique! Cine se mai află înăuntru?

— O tipă în vârstă, trei tipi solizi dintre care doi sunt asiatici și un inginer bulgar fișat la noi, fiindcă e creierul organizației teroriste Figne-Dé, una dintre cele mai active din lume.

— Gazul pe care l-ați folosit e mortal?

— Nu sfătuim pe nimeni să inhaleze prea mult și prea îndelung, mărturisește el.

— Ei, drăcie, puneți-vă din nou căștile și dați fuga să mi-l aduceți pe tipul solid care nu-i japonez. Dacă a mierlit-o n-o să vă iert niciodată. Pesemne că organizați cum sunteți aveți un antidot în caz de nenorocire.

— Într-adevăr!

— Grăbiți-vă și cât sunteți acolo, evacuați-o și pe mama mare. Mai poate fi bună la ceva. Băbătiile astea când nu se mai regulează, tricotează!

ADUCERE LA ZI

Noul planton al Bătrânului e exact opusul regretatului

Poilala. Câtuși de puțin corsican, mai degrabă din Touraine. Tânăr, ras, roz, stângaci în toate, buhăit, bâlbâit de prea multă timiditate, cu părul plat cu cărare joasă într-o parte (care? n-am observat). Privirea limpede a proștilor drăguți, buzele cărnoase ale proștilor mincinoși, mâinile durdulii ale proștilor care nu știu să facă amor. Impecabil ca ținută. Apretat, periat, cravatat, cu un parfum de *aftershave* persistent fiind de proastă calitate, are un tic pe care-l recunosc de la bun început: se scarpină între picioare când te ascultă, și în fund când îți vorbește (alte manifestări ale unei hipertimidități congenitale).

Zărindu-mă se ridică în picioare înapoia biroului lui mă salută milităreste. Ia te uită, are deja burtă. Meseria lui sedentară n-o să-i aranjeze silueta.

— Bătrânul mă așteaptă! îi spun trecând prin fața lui.

Și am și ajuns la ușa dublă, grea, capitonată cu piele, când băiatul orăcăie pe un ton disperat:

— O clipă, domnule comisar! Domnul director nu e singur!

Urmarea, dacă există una, se pierde în ecourile anticamerei!

Eu, orgoliosul, încununat de succes, glorios până la subsuori, pătrund în sfânta sfintelor. Ca să descopăr ce? Liniștește-te, n-o să ți-o ascund, fiindcă totul e cuprins în cumpărarea acestei lucrări: porcăriile, ca și loviturile de teatru, calamburile, ca și regulaturile, gândurile profunde, ca și părul de scărpinat. De mult timp am optat pentru suma fixă editorul meu și eu. E mai avantajos pentru toată lumea. Asta nu ne oprește beneficiul, te rog notează, dar ne întâlnim în problema prețului de cost. Iar cumpărătorul nu se teme de surprize neplăcute. Am confrați, n-o să le pomenesc numele, cărora ești silit să le termini cărțile scriindu-le de mână. Adaugi propriul tău umor, dacă ai nevoie să râzi, decodezi pe ordinator, dacă vrei să înțelegi, pui singur verbele la subjonctiv (că ei nu sunt în stare, derbedeii), scrii de mână notele de subsol și treci și gândurile tale pe paginile de gardă și de titlu.

Deci ținând seamă de faptul că ai dreptul la totul, te

informez că îl găsesc pe marele Achille ocupat să lingă o donșoară pe care mi se pare că o cunosc, deși stă cu spatele la mine.

Pe director îl preocupă cu totul figura tiroleză! Se pare că nu mai face decât asta Chelul, între două conferințe. Până acolo a mers încât, s-a echipat ca să halească damele în voie. Le-o face în propriul lui birou. S-au montat suporturi speciale pentru picioare pe brațele fotoliului bossului. Mapa lui de birou din piele de Cordoba a fost înlocuită cu alta matlasată, care, o dată deschisă, constituie o saltea relativ amortizoare. În plus, și-a oferit o pernă de catifea, puțin anacronică pe pielea jilțului lui, dar care reprezintă o pernă dintre cele mai moi în cazul de față (care se întâlnește adesea).

Echipamentul nu e niciodată de neglijat, fie că urci pe Annapurna (8078 m), fie că degușți perișorii unei gagici.

Așadar, e la treabă, pierdut în aceste abisuri delectabile, hăpăind repede și cu forță (țăranii de vârsta lui fac zgomotul ăsta când își înfulecă supa). Ce poftă! Mica mea prietenă Betty Nelson, căci ea e fericita beneficiară a isprăvilor ăstora cameleonate, a dat ochii peste cap. Nu știu dacă din plăcere sau din politețe se manifestă zgomotos, dar scoate mici țipete drăguțe, sacadate, mi se pare dintre cele care îți stârnesc dorința și aruncă o frânghie cu un cârlig prins la capăt peste zidul realității. Urci, urci, ștremeleagul tău la fel, ca o veveriță care escaladează zorii cu roata ei. Ca să poți ridica, te avânți, ajungi prin iuțeală să învingi pentru o scurtă clipă inerția roții, dar asta ca să te răstorni lamentabil de cealaltă parte și să te prăbușești în fundul coliviei tale. Nimeni nu-și părăsește vreodată colivia, decât poeții; dar alții susțin că ei nu o părăsesc, astfel că rămân totuși prizonierii unei halucinații colective.

Dacă ți-e greu să urmărești ce explic aici, nu-i nimic, cumpără ultimul premiu Goncourt și niște aspirină.

Așadar Tăticul o rumegă pe Betty. Betty exprimă în onomatopee franco-britanice că-i place *very-well,* mult și că *must Quickly,* dragule, te *please*!

Eu, discreția personificată, iau loc în fotoliul de vizavi de

birou ca să asist la desfășurarea ceremoniei încoronării. Mai cu seamă, nu vreau să deranjez. Sunt momente când senzorialul devine fragil ca un fir de sticlă. Strănuți prea tare și se sparge.

În timp ce Achille săvârșește, îmi spun că cei mai buni halitori sunt moșii, fiindcă limba e virilitatea bătrânului și că, din pricina necazurilor vârstei, rezultă o creștere a aptitudinii de a da limbi. Tânărul tâmpit, viril halește ca un prost, neavând decât o idee în minte: să se debaraseze cât mai repede de manivela care-l stinghерește înfigând-o în suportul de umbrele ale doamnei.

Toate astea spuse, exprimate, subtitrate, turnate în culori naturale, știu că o să declanșeze din nou o rafală de indignare la câțiva morocănoși, dar nu faci omletă fără să spargi ouă și, cu cât mai mult o să stârnesc indignarea, cu atât mai mult o să mă apropii de țintă. Eu scriu cărți sonorizate. Ai deja automobile care te ceartă dacă n-ai închis bine ușa, cântare care te anunță că te-ai îngrășat, pendule care spun ora etc. Omul a inventat obiectul care vorbește, ca să se simt mai puțin singur în viață. Eu am creat cartea care trage pârțuri! Cartea care râgâie, cartea care sforăie sau care strigă ajutor! Ca să te simți mai puțin singur când o răsfoiești. Asta înseamnă că romanul meu polițist există, te prinzi? Că a halit fasole. Dar nu e numai flatulență. Uneori *book*-ul meu exclamă: „Doamne!”, ca să arate că se crede în Dumnezeu prin părțile astea, de-a lungul coastelor agnotice. Eu fac cabotaj spiritual. Și când ajung în estuarul unui fund frumos, arunc ancora, mehlemul, principiile, să fac șotii.

Ah, prietene… Dacă mă înțelegi, te iubesc de fericire.

Iar dacă nu mă înțelegi, te iubesc de tristețe.

Betty nu-și mai cenzurează textul cu cuvinte franțuzești, ca să nu mai leșine decât pe englezește! Și totuși, ăsta nu-i un dialect făcut ca să juisezi, ești de acord?

•

Domnul director o mai urmărește puțin, din galanterie, să nu riște o pană „seacă” făcând confuzie. Merge cu viteza lui, ce mai! Un pachebot bătrân cum e el are nevoie de timp până

să oprească. Ea îl împinge cu amândouă mâinile, dar alunecă pe chelia lui totală. Achille nu oferă priză. Cu atât mai mult cu cât are niște urechi mici, bine lipite. Bun, ordinea se reinstaurează, adică posomoreala vieții curente. El se ridică să-și privească partenera, pândind o mulțumire, o apreciere laudativă.

Ea îl copleșește cu un termen scump anglo-saxonilor, care sunt atât de lipsiți de conversație că se folosesc de el la fiecare frază.

— *Fantastic*!

— Mulțumesc! se emoționează Tataia.

Și își tamponează buzele cu batistuța de mătase, liniștit.

Mă zărește!

— Oh! Aici erai, băiete. Ce părere ai?

— Extraordinar, domnule director! O asemenea virilitate e mai presus de mintea omenească.

— Oh, Tony! ciripește Betty dându-se jos de pe birou. Ce bucurie! Îmi făceam atâtea griji în privința ta, încât am venit să-l văd pe dragul nostru director, ca să încerc să aflu știri despre tine.

— Nu putea să-ți dea știri mai bune, inimioara mea. Pune-ți chiloțeii tăi adorabili, o să vă povestesc totul!

•

Iau tonul unui povestitor de altădată. În genul celor care îți povesteau *O mie și una* cu cei patruzeci de manglitori, cu Alibaba, Aladin și a sa *Wonderful Wonder,* plus alte minuni în stare să le facă pe fetele limfatice să se scape pe ele.

— Afacerea asta a început acum câteva luni în Brazilia, în împrejurimile Braziliei. Ca să fiu mai precis, unde s-au refugiat un savant rus disident, profesorul Futelnicev de la facultatea din Kiev și soția sa Pedovna Lingemiovna, care era și asistenta lui. Cei doi inventaseră o rază laser de mare performanță, menită să provoace fisuri în turbo-vegetatoarele nucleare. Înainte de a fugi din Rusia, ei își experimentaseră invenția la Cernobîl și întreaga lume a aflat rezultatele. Grupul terorist, din care făceau parte frumoasa N'Gruyer Râ Pé (alias Manuella Dubois) și cei doi monștri japonezi, l-a

însărcinat pe primejdiosul gangster Terry Star (alias Edward Riley) să pună mâna pe teribilul laser. Riley și-a mobilizat echipa, a arătat ce poate și și-a atins țelul.

— Povestești dumnezeiește, Tony, dragule! îmi ciripește Betty.

— Mulțumesc, inimioara mea.

Bătrânul arată o oarecare enervare.

— Toate astea le știam mai mult sau mai puțin, mă asigură cu nerușinarea lui obișnuită de mare șef domnitor.

— Nu mă îndoiesc, domnule director, de altfel tot ce am crezut că vă dezvălui, de când am onoarea de a sluji sub ordinele dumneavoastră, știați deja.

El dă din capul lustruit cu ceară de mobilă de care se folosesc anticarii ca să dea vechime obiectelor ce n-au îndeajuns.

— Dar asta nu te împiedică să continui, dragul meu.

— Poate că preferați să povestiți în locul meu, domnule director, verbul dumneavoastră e mult mai mângâietor ca al meu. Sunteți Montagine, eu nu sunt decât San-Antonio.

Îmi dă câteva nobile bobârnace.

— Pentru că ai început, continuă!

Silit fiind, continuu.

— Teroriștii hotărâseră să folosească laserul futelnicevean împotriva noii centrale nucleare de la Fleisch-Barbaque. Acum, ca să puteți înțelege urmarea – spun asta pentru tine Betty, fiindcă domnul director știe totul – trebuie să dau câteva indicații cu privire la invenția profesorului Futelnicev. Ea arată ca un mic tun metalic care, la capătul țevii are un fel de cupolă parabolică nefastă cu incidență monoteistă. Totul cântărește 252 kg. Arma se manevrează în felul următor: se calculează punctul de fisiune parafeculentă și se îndreaptă strurumul lactat în direcția dorită. Apoi se declanșează acțiunea laserului cu ajutorul unui buton de comandă la distanță, destul de asemănător celor ce permit mânuirea unui televizor. Lansatorul intră imediat în acțiune. Durata lui de aprindere, dacă pot folosi formula asta, e de douăzeci de secunde. Atunci arma e operațională și petafinează materia

ochită prin caracolență sutanată. Acționează timp de cincisprezece secunde. Sunt două inconveniente grave de semnalat. Primo: laserul futelnicevean e primejdios pentru organism pe o rază de o sută de metri, ceea ce implică necesitatea unui declanșator la distanță. Secundo: când fulgeră obiectivul, emite o lumină a cărei strălucire e comparabilă cu cea a soarelui, ceea ce o face mai mult decât reperabilă, vă dați seama.

Creierul bandei a găsit atunci o soluție ca să escamoteze aparatul imediat după folosire. A pus să se sape o groapă în regiunea Fleisch-Barbaque și a împărțit-o în două printr-un perete de plumb. O gaură a fost făcută în peretele amintit, ca să lase să treacă brațul unei bascule. Gaura este astupată cu un produs izolant suplu. La fiecare extremitate a acestei bascule pe care am putea-o compara cu cea de care se slujesc acrobații la circ pentru exercițiile lor, se află un talger. Pe unul dintre ele e fixat „tunul lansator”; mă urmărești?

— Te preced! declară bătrânul cu un zâmbet infatuat de moșulică delicvescent.

— Bravo, patroane! Pe al doilea talger iau loc cei doi luptători de sumo japonezi, care au înghițit câte doi litri de apă. Ceea ce le permite să cântărească împreună 255 kg., adică cu trei kilograme mai mult decât lansatorul. Ce se petrece atunci?

— Nu spune nimic, continuu eu! latră Achille limbă de catifea. Tunul urcă și iese din groapă!

— Raționament strălucitor, patroane! Ce anchetator ați fi fost dacă n-ați fi fost director. Da, tunul iese. E armat. Douăzeci de secunde de încălzire. Pe urmă începe să scoată seanței și să distrugă timp de alte cincisprezece secunde. Atunci, cei doi japonezi, cu tot respectul ce vi-l port, domnule director, și ție dragă Betty Nelson, încep să urineze. Izbutesc într-un timp record să elimine cel puțin trei kilograme, atunci sunt mai ușori decât arma. Aceasta se scufundă, iar cei doi japonezi urcă la suprafață.

Înainte de a fi afară din groapă, pe deasupra tunului a fost culisat un capac din plumb acoperit cu pământ. Japonezii se

evacuează. Partea lor de groapă e și ea acoperită. Nu s-a întâmplat nimic!

— Genial! strigă Betty în englezește.

Reiau hățurile ca să-i conduc până la ieșirea din lucrarea de față, în care, pardon, dracu să mă ia, tu mori, iar eu mă călugăresc!

— Acum două luni, ticăloșii ăștia își pregătiseră afacerea în plin câmp, făcând lucrările sub acoperirea societății de Electricitate a Franței. Pe urmă, intrarea în funcțiune a centralei nucleare a trebuit să fie amânată *sine die,* iar ei au trebuit să evacueze terenul, fiindcă ar fi fost reperați de serviciile de securitate care așteptau pe loc. Vrând să-i supraveghez, eu le-am oferit soluția în loc: Blanc și Bérurier. I-au demascat repede și au hotărât să se servească de ei. Știți de ce, patroane?

— Ce banc bun! Bineînțeles că știu. Mă crezi tâmpit, băiete? Sunt superiorul tău, puștiule! Și în mod fatal există un motiv pentru asta, hai?

Hai?

— Atunci vă las să o explicați domnișoarei Zouzou, patroane!

Aici e unic în genul lui Achille. Aici o să mă întreacă întotdeauna. Știi ce face? Îți despachetează liniștit motivul real. Deducție rapidă? Telepatie? Cred că la un moment dat, când povestesc îmi citește gândurile, pontiful ăsta cârpăcit.

Fiindcă fata N'Gruyer Râ Pé are darul de a vrăji pe care l-a deprins în insulele Patatra, dragul meu. I-a fanatizat pe cei doi proști ai tăi cât ai zice pește!

— Într-adevăr, papa…

— Au devenit zeloși pentru cauza ei. Ascultători. Devotați până la moarte. Au făcut tot ce le-a ordonat să facă. Au rechiziționat casa părăsită a hangiței, unde banda a putut să-și execute munca scârboasă la adăpost de curioși și fără riscuri.

— Exact, papatroane…

— Bineînțeles că e exact.

— Au adus un elicopter din piese separate și l-au montat în hangar, unde e gata să-și ia zborul spre Germania, după ce ar

fi executat atacul, fiindcă voiau să fugă imediat de la locul dezastrului…

— Știu, știu, se enervează el…

Bun, fiindcă știe, închid pliscul. Să tragă el foloasele. Să facă pe gloriosul. Să înmâneze guvernului nostru tunul lui Futelnicev, pe care l-au descoperit în grădina părăginită de lângă mica fermă a Gertrudei.

— Cum stau oamenii noștri cu sănătatea?

— În ce privește gazarea, e în regulă: se vindecă destul de bine; dar efectele vrăjii nu dispar. Profesorul Ciboulоche de la facultatea de psihiatrie anală le face electroșocuri unul după altul, fără să izbutească să-i smulgă din toropeala năucă. Cea care i-a aruncat în starea asta, nemaiputând să-i scoată din ea fiindcă a decedat în urma opririi inimii, cred că o să fac apel la Ramadé, nevasta senegaleză a lui Jérémie Blanc. Taică-său era vrăjitor în satul lor și, așa cum ați putut citi în *Coliba unchiului Tom,* precedenta mea capodoperă, domnule director, ea practică unele terapeutici misterioase care…

Mă întrerupe:

— Fleacuri, dragul meu! Fleacuri. Acum fii drăguț, aș vrea să-i fac din nou dragoste acestei minunate făpturi de peste Canalul Mânecii. Mă crezi dacă-ți spun că are gust de violetă?

— Da, domnule director, vă cred, răspund; fiindcă știu și eu asta.

Și ies, în timp ce își deschide mapa matlasată de pe birou.

TOATĂ LUMEA ÎN SCENĂ PENTRU FINAL

Îmi e ascuns de umbra mare a Berthei, aplecată la căpătâiul lui ca o balenă pe patul soțului ei excitat al dracului de Moby Dick.

Ea îi vorbește. Vorbește așa, în termeni plini de seninătate, dar în care se simte închegându-se o enervare uriașă:

— Dacă mi-ai venit acasă ca să te zaharisești, Săndele, zău nu merita osteneala! Tocmai când avocatul nostru urma să-mi

obțină o despăgubire babană… Ar fi fost vorba de mai multe zeci de milioane. Ne-am fi adunat împreună de-a binelea, Alfred și eu, de când o clocim amândoi. Cu banii aș fi cumpărat un apartament pe numele meu într-un bloc. Da' acum, că tu ești aici, ciuciu! Indemnizațele îmi trec pe sub nas. Și n-o să mai am dreptul decât la un zdrahon neghiob și zaharisit care nu mai știe nici măcar să deosebească un pahar de vin alb de unu de Beaujolais. Ezistența e nasoală pentru mine, Săndele. Am un copil de crescut. Aproape văduvă, n-o să-mi fie ușor!

Poți să pricepi asta cu tărtăcuța ta sinistrată?

Ar fi fost mai bine să fi mierlit, îți spun sincer, fără să vreau să te necăjesc. Dar ce vreau acum e să divorțez, Grasule. Sunt încă tânără și frumoasă. În floarea vârstei și trebuie să profit ca să-mi refac viața.

Tu o să găsești oricând un binevoitor care să-ți împingă căruciorul sau să-ți pregătească haleala, cum e doamna Létronsec, vecina noastră de sus, care-și petrece duminicile prin spitale spălându-i pă picioare pă bătrânii în vârstă. N-o să mai ai nevoie de multe lucruri Săndele, în starea în care te afli, sărmănuțul de tine. Totuși o să-ți las patul, masa din bucătărie și un scaun, plus lenjeria ta personală, mă urmărești, Săndele?

— Mda, mda, bâiguie Grasul total îndobitocit.

Și continuă cu o frază greu de auzit pe care ea îi cere să o repete.

E ceva în genul:

— Sânde acord da sărumâna băiatu.

Ea își dă cu presupusul, nu-i e clar.

— Mai spune o dată, te rog, Săndele…

El repetă. Ea e totuși înzestrată, fiindcă pricepe într-o străfulgerare.

— Ești de acord, dar vrei să-ți rămână băiatul?

— Da, da.

— Dar, sărmane nefericit, nu ești în stare să crești copilul!

— Daula domna Fee isi, bâiguie dragul de grăsan.

— O să-l dai doamnei Félicie?

Descoperindu-mi prezența lângă ea, dulcea mamă a lui Apollon-Jules mă întreabă din priviri și cu vocea:

— Crezi că o să consimtă să-l crească pe Apollon, draga ta mamă?

— E deja acasă, stimată doamnă. Și se pare că e fericit acolo.

— Nu vreau să fiu mai catolică decât papa, oftează Căpcăuna. Dacă asta îl poate face fericit pă Béru, n-o să mă opun voinței lui. O să se agațe de copilul ăsta. Asta o să-l ajute să învingă boala, în timp ce eu, ca să mă ajute să trăiesc am viața, nu-i așa, Antoine? Nu zic că inima mea de mamă se bucură. Sângerează, da nu vreau să vezi tu, Antoine. Dar dacă nu ne-am sacrifica pentru un om la ananghie am fi mai jos decât animalele. Bun, sunt de acord, Săndele, poți să-l ții pe îngeraș, mai ales că pentru viața mea activă e o piedică. Deci ești de acord cu un divorț prin înțelegere, cum că eu rămân cu totul, în afară de copil, plus o pensie alimentară? Vezi că spui asta în fața unui comisar de poliție, Săndele, îți dai seama? Un divorț bun, știi, nu împiedică sentimentele mari. O să-ți păstrez mereu un cult, ca atunci când m-ai regulat prima oară în pivnița lui don Hippolyte, patronul meu. Bine, fug la avocat.

Depune o sărutare pe fruntea celui care încă mai e soțul ei. Îmi face un „Pa și pusi” de la distanță cu cei cinci cârnăciori ai mâinii și se cară.

Tăcere. Iau locul Odioasei lângă pat, ca să-l contemplu pe dragul și grasul Béru.

E nemișcat, cu ochii deschiși spre tavanul alb unde se răsfrâng niște umbre ciudate, venite de aiurea. Respiră liniștit.

— S-a cărat, ești singur, bătrâne?

Vocea lui. Frumoasa și nobila lui voce, grasă ca o stridie de Marennes!

Să fie oare cu putință? Să se fi prefăcut?

— Da, băiete. Încă o minune a lui Ramadé. Mi-a înfipt un deget în cur, altul în gură, a spus niște vorbe canibalistice și pe urmă a schimbat între ele degetele respective. Atunci a țipat foarte tare în jargonul ei negru. Ticălosului de demon

care umbla creanga prin moaca mea i-a fost târșală și m-a lăsat în pace. Acum sunt în regulă, amice.

— Dar de ce ai lăsat-o pe Berthe să creadă că?

— Ca să-i văd reacția. Eram sigur că o să reacționeze așa, scârba de javră! Pentru mine divorțul ăsta e o mare pleașcă: o să mă pot căsători cu Antonella Roubignoli și să devin marchiz în felul ăsta. Nu vreau să mă dau mare, dar întotdeauna am crezut că-s făcut să fiu nobil. E plină de palate peste tot: o să vă invit toată echipa. O să-l botezăm pe Apollon-Jules, și ea are să-i fie nașă, așa vrea.

— Păi e deja botezat, bâigui eu, ba chiar maică-mea îi e nașă și Pinaud…

Grasul se ridică în capul oaselor.

— Atenție, Sana, șoptește, atenție, să ne păstrăm mintea limpede. Apollon-Jules a fost botezat în Franța. N-a fost botezat niciodată în Italia. Nu există niciun motiv să fie catolic în Franța și nu în Italia, unde în plus locuiește și Sfântul Părinte!

Dau să încep o mare discuție teologică, dar se aude un zgomot din baie.

— Nu-i da atenție, oftează Grasul, e Mathias cu fata lui napolitană. Au venit să-mi dea bună ziua, dar i-a apucat bâțul și mi-au cerut voie să se zbenguie în cadă. Nu puteam să-i refuz, ești de acord?

Sunt de acord.

Sfârșit

virtual-project.eu

SAN-ANTONIO

Bons baisers où tu sais

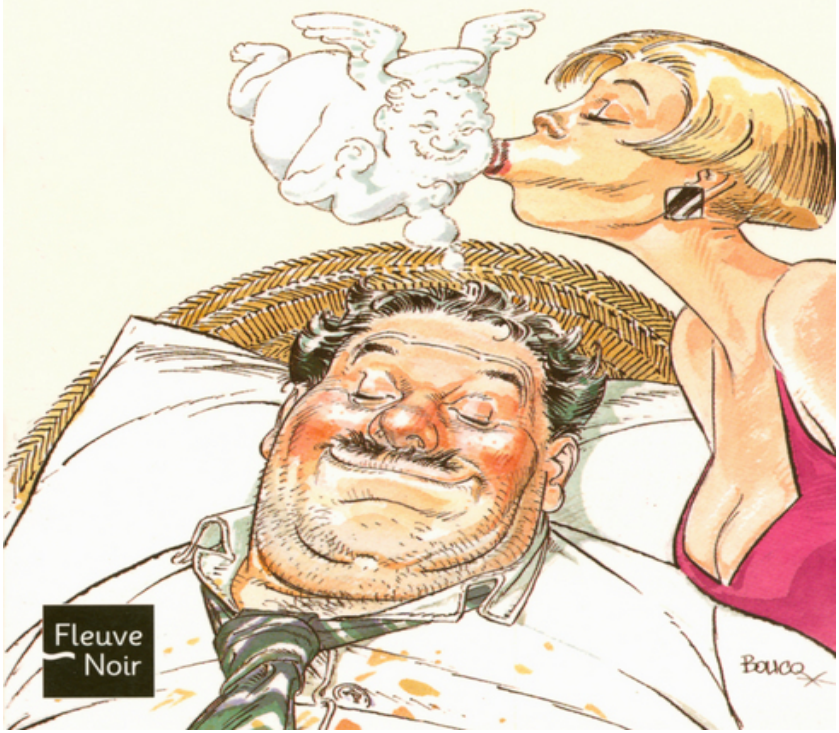

{1} Joc de cuvinte intraductibil: Ave Maria este cunoscuta rugăciune catolică. Lavez (consoana finală nu se aude) este pers. 2 plural a verbului laver – a spăla. (n. tr.).

{2} Dialectul german vorbit în Elveția (n. tr.).

{3} Joc de cuvinte: Lettres înseamnă litere, dar și scrisori. (n. tr).

{4} Grasse, oraș în Franța, centru al industriei parfumului. (n. tr.).

{5} Grasul a luat textul acesta dintr-un cântec de la începutul secolului; să-i iertăm acest mărunt plagiat dacă-i poate face să înainteze afacerea importantă.

{6} Desigur: agentul Bambois! Ce tâmpit Sana ăsta!

{7} Joc de cuvinte intraductibil, în original *Alaise en pet* înseamnă într-o traducere foarte liberă cârpă în pârț și se pronunță la fel ca *Allez en paix,* mergeți în pace. (n. tr.).

{8} Corect: morning – dimineața. (n. tr.).

{9} Dacă nu ești atât de tâmpit cum mă tem, cară-te să cumperi *Coliba unchiului Tom*; o grămadă de oameni au murit fiindcă nu au citit-o!

{10} Joc de cuvinte: bander înseamnă a încorda, dar și a fi în erecție Bander comme un cerf – a încerca o puternică dorință. (n. tr.).

{11} Joc de cuvinte: *L'appetit vient en mangeant,* pofta vine mâncând și *L'apathie vient en mangeant,* se rostesc destul de asemănător. (n. tr.).

{12} Joc de cuvinte: *pipe* înseamnă felațiune. (n. tr.).

{13} Poți număra sunt toate picioarele. În orice caz al ei este.

{14} Notă pentru pudibonzii indignați: e inutil să-mi scrie, nu citesc scrisori decât pe cele ale doamnei de Sévigné.

{15} Joc de cuvinte: *passer outre* înseamnă a trece peste ceva, a nu ține seama de ceva, dar *outre* (subst) desemnează și burduful pentru lichide, specific zonei mediteraneene și africane. (n. tr.).

{16} Aluzie la așa-numitul Complot din Amboise (martie 1560), organizat de protestanți și menit să-l scoată pe Francisc II de sub influența familiei de Guise. Dezvăluit, complotul a fost reprimat. (n. tr.).

{17} Noaptea Sf. Bartolomeu, noaptea din 24 august 1577 când, din ordinul regelui Carol IX, a avut loc masacrarea hughenoților. (n. tr.).

{18} *Gruyère rapé* înseamnă brânză rasă. (n. tr.).

{19} *Fais pas ça Seyssal* = Nu face asta, Seyssal. (n. tr.).

{20} Numită „zăpadă" în argou de salon.

{21} Cafea cu lapte (engl.). (n. tr.).

{22} E vorba de Francisc I. (n. tr.).

{23} În original: *cumme ma queue* (ca sula mea), se pronunță întrucâtva asemănător cuvântului *comateux* ceea ce îl face pe San-Antonio să explice într-o notă de subsol că „Totul ne îndeamnă să credem că Bérurier vrea să vorbească de o „stare comatoasă". (n. tr.).

{24} *Frapper* înseamnă a lovi, dar și a răci vinul sau șampania la gheață. (n. tr.).

{25} E bătută de valuri, dar nu se scufundă (lat.). Deviză a orașului Paris a cărui emblemă e o corabie. (n. tr.).

{26} *Alouette* – ciocârlie (n. tr.).

{27} Textual. Un coleg de-al meu chiar a cumpărat placa SANA 100.

{28} Ceea ce, hotărât lucru, e o minciună, căci dimpotrivă, sunt bidreptaci.

{29} Joc de cuvinte: în locul expresiei *hip-hip-ura*!, San-Antonio folosește o locuțiune care se pronunță întrucâtva asemănător, însă având cu totul alt sens: *y pourrira* = va putrezi aici (de la verul *pourrir,* a putrezi). (n. tr.).

{30} Denumirea localității unde Napoleon a fost înfrânt de armata rusă în 1812; desemnează, prin generalizare, înfrângerea. (n. tr.).

{31} Albert Samain (1858-1900), poet francez. Versuri de factură elegiacă (*În grădina infantei*). (n. tr.).

{32} În cazul în care colecționezi alexandrini, ți-l ofer pe acesta.

{33} Ingres Dominique (1780-1867) pictor francez. (n. tr.).

{34} Corect: Indre et Loire, departament din centrul Franței; 506.000 locuitori, oraș de reședință – Tours. (n. tr.).

{35} Joc de cuvinte: *lettres* înseamnă litere, dar și scrisori. (n. tr.).

{36} *Chat fourré,* denumire ironică dată de Rabelais magistraților, făcând aluzie la roba lor împodobită cu hermină. (n. tr.).

{37} Corect: breakcast – micul dejun (n. tr.).

{38} Celebrului prelat, scriitor și orator pe teme religioase Bossuet (1627-1704), cunoscut pentru lucrările *Discurs cu privire la istoria universală* și *Cuvântările funebre* (*Oraisons funebres*) i se atribuie, cu bună știință desigur, lucrarea *Ocupă-te de Amélie* a autorului francez de vodeviluri Georges Feydeau (1862-1921). (n. tr.).

{39} Joc de cuvinte, *cela me vaudrait les assises,* m-ar face să ajung la curtea cu juri, la tribunal; Assisi e localitatea natală a Sfântului Francisco (1182-1226), întemeietorul ordinului franciscanilor. (n. tr.).

{40} Firmă de produse cosmetice (n. tr.).

{41} Continuă, porc murdar (n. tr.).

{42} În limba franceză, substantivele care se termină în *ou,* ca de pildă *hibou* (bufniță), primesc la plural terminația „x”. (n. tr.).

{43} Mi-a trecut prin gând că dragul meu Bernard Rayneau con duce o agenție Avis, iar eu l-am ales pe Hertz! Îți cer iertare, Bernard. Scoate eticheta galbenă de pe minibuz, lipește una roșie în loc și înlocuiește peste tot Hertz prin Avis. N-aș vrea să existe ceva neplăcut între noi!

{44} Calambur: Archimede – Archimerde; sensul vulgar al substantivului *merde* e prea cunoscut ca să mai fie nevoie să insistăm asupra lui. (n. tr.).

{45} Deget (n. tr.).

{46} Ochi (n. tr.).

{47} Pâinea (n. tr.).

{48} Aluzie la generalul Pierre Cambronne (1770-1842), rămas în istorie nu numai pentru meritele sale de conducător militar, ci și pentru replica vulgară („Merde!”) pe care se spune că ar fi dat-o englezilor ce-i cereau ca să se predea. (n. tr.).

{49} Aluzie la tabloul „Pluta Meduzei” al pictorului romantic francez Theodore Géricault (1791-1824).

{50} Urmărit (n. tr.).

{51} Termen desemnând Franța metropolitană a cărei hartă se poate înscrie într-un hexagon. (n. tr.).

{52} Titlul unui cântec comic din perioada interbelică în care o marchiză din provincie, plecată la Paris, află, vorbind la telefon cu servitorii, că în lipsa ei s-au produs o serie de nenorociri ce au culminat cu moartea marchizului, dar e asigurată că totuși „totul merge foarte bine, doamnă marchiză.” (n. tr.).

{53} Sana vrea probabil să vorbească de Clark Gable. (Claude-Jean Philippe)

{54} Pun merele la plural, fiindcă cele ale tipei sunt în interiorul sus-zisei bluze.

{55} Aluzia ironică vizează marile edituri Gallimard, Laffont și Grasset. (n. tr.).

{56} *Moue,* mutră și *amour,* amor, au o pronunție întrucâtva asemănătoare. (n. tr.).

{57} Aluzie ironică la localitatea Colombey-les-deux-églises, unde și-a avut reședința și a murit fostul președinte al Franței, Charles de Gaulle; éclisse = atelă. (n. tr.).

{58} Orașului (Roma) și universului. Cuvinte făcând parte din binecuvântarea papală, semnificând faptul că ea se adresează universului însuși. (n. tr.).

{59} Este vorba de filmul *Angelica, marchiza îngerilor* cu Michèle Mercier și Robert Hussein, în regia acestuia din urmă. (n. tr.).

{60} Atenție: eufemism, nu-ți vârî picioarele în el.

{61} Sfârșitul părții întâi (n.tr.).

{62} *Vers* (vers) și *var* (vierme) se pronunță identic. (n. tr.).

{63} *Vasistas* desemnează o deschizătură, un ochi într-o ușă; termenul în franceză provine din germanul *was ist das*? Ce e asta? (n. tr.).

{64} Mayol, Felix (1872-1941), cântăreț fantezist francez. (n. tr.).

{65} Cartierul Barbès-Rochechouart este cunoscut pentru magazinele cu mărfuri ieftine. (n. tr.).

{66} Joc de cuvinte. Este vorba de omul de Cro-Magnon. *Gros* = mare; *Moignon* – ciot. (n. tr.).

{67} Aluzie la cuvintele lui Henric, care a acceptat să se convertească la catolicism, ca să poată fi primit și încoronat în Parisul pe care-l asedia zadarnic: *Paris vaut bien une messe* = Parisul merită o liturghie IV (1589-1610). (n. tr.).